

Nr 225.

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående löne-
reglering för landsfiskaler m. m.; given Stockholms
slott den 18 april 1941.*

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsråds-
protokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de
förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen
hemställt.

GUSTAF.

Gustav Möller.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 18 april 1941.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden
PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON,
BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES.

Efter gemensam beredning med cheferna för justitie- och finansdeparte-
menten anför chefen för socialdepartementet statsrådet Möller:

I skrivelse den 18 juni 1940 anmälde riksdagen, att riksdagen med vissa
ändringar godkänt de i Kungl. Maj:ts proposition nr 219/1940 L. framlagda
grunderna för en omorganisation av landsfiskals- och stadsfiskalsbefattningarna
m. m. Det sålunda godkända förslaget innebar i huvudsak följande. I
organisatoriskt hänseende bibehölls landsfiskalstjänsterna vid sin nuvarande
utformning, i det att den av tidigare utredningar framförda tanken på en tudel-
ning av landsfiskalsbefattningarna övergavs. Däremot skulle man undersöka
möjligheterna att överflytta vissa smärre arbetsuppgifter från landsfiskalerna
till andra befattningshavare ävensom möjligheterna till vissa förenklingar av
arbetet, ägnade att lätta landsfiskalernas arbetsbörd. Smärre städer skulle
upphöra att utgöra egna åklagardistrikt och förty i polis- och åklagarhänseende

förenas med landsfiskalsdistrikt. Distrikten skulle så avpassas att de normalt gäve full sysselsättning för en ordinarie befattningshavare och ett biträde. Dessa förändringar ledde en minskning av antalet distrikt från 490 till förslagsvis 409. Landsfiskal skulle tillsättas av Kungl. Maj:t. Länsstyrelse skulle utöva den disciplinära myndigheten över landsfiskal, och åtal mot denne för tjänstefel skulle anhängiggöras vid underrätt. I landsfiskals åtalsbehörighet gjordes den ändringen, att brott mot 23 kap. 3 § strafflagen skulle åtalas av landsfogde. För behörighet till landsfiskalstjänst uppställdes särskilda bestämmelser även om i fråga om befattningshavarnas rekrytering. Antagningen av aspiranter skulle sålunda ske genom en för hela riket gemensam antagningsnämnd. För att kunna antagas skulle sökande som regel ha avlagt studentexamen. Under en tid av sammanlagt ett och ett halvt år skulle aspirant, som antagits, fullgöra provtjänstgöring å landsfiskalskontor, länsstyrelse och hos landsfogde. Efter förnyad prövning av antagningsnämnden finge sökanden antagas till distriktsåklagaraspirant, varmed skulle följa rätt till visst aspirantarvode eller möjlighet till erhållande av stipendium. Den fortsatta utbildningen skulle omfatta dels sex månaders praktisk polistjänstgöring vid poliskår i någon av de största städerna, dels ock genomgång av en centralt anordnad kurs om två och ett halvt år, varunder undervisning skulle inhämtas i juridiska och polistekniska ämnen, och vilken kurs skulle avslutas med distriktsåklagarexamen. Tillträdet till kursen, vars närmare planläggning dock borde bliva föremål för ytterligare utredning, skulle regleras av antagningsnämnden. Efter avlagd examen skulle aspiranterna antagas till extra tjänstemän med placering i lönegrad Ex 4. I avlöningshänseende placerades landsfiskal i lönegrad A 22, dock att befattningshavarna i vissa större distrikt skulle placeras i lönegrad A 23 eller A 24. I samband med löne regleringen skulle landsfiskal tillkommande sportler indragas till statsverket, varjämte en begränsning skulle ske av befattningshavarnas rätt till bisysslor. Däremot skulle statsverket bestrida samtliga omkostnader såsom utgifterna för tillfällig skrivhjälp, tjänstelokal och övriga förvaltningskostnader. Likaså skulle statsverket avlöna de i landsfiskalsdistrikten anställda biträdena. Pensionsåldern för landsfiskal sänktes från 65 till 63 år. För tillgodoseendet av landsfiskalernas biträdesbehov skulle anställas vissa tjänstebiträden, nämligen landsfiskalsassistenter, kanslibiträden, samt manliga och kvinnliga skrivbiträden. Assistenterna skulle placeras i lönegrad Eo 14 men efter sex års tjänstgöring kunna uppflyttas i lönegrad Eo 17. Kanslibiträdena, som allenast skulle anställas i vissa ödemarksdistrikt, skulle vara manliga och kunna tillerkännas polismans befogenhet. De skulle placeras i lönegrad A 7. I avvaktan på närmare erfarenheter rörande biträdesbehovet borde skrivbiträdena placeras, de manliga i lönegrad Eo 5 och de kvinnliga i lönegrad Eo 2. Manligt skrivbiträde, som skulle kunna tilldelas polismans befogenhet, skulle företrädesvis anställas i distrikt med allenast ett biträde. Vidkommande stadsfiskalerna skulle de ifråga om landsfiskalerna antagna grundsatserna vinna motsvarande tillämpning, så långt sig göra läte, varemot köpingsåklagarinstitutionen efterhand skulle upphöra. Slutligen må anföras, att organisationens genomförande

beräknades medföra en kostnadsökning för statsverket av ungefär 1,200,000 kronor.

Vid anmälan den 3 januari innevarande år till årets statsverksproposition av frågan om anslag till fögderiförvaltningarna anförde jag under punkten V, D. 8 Landsfogdarna m. m.: Avlöningar, under erinran om det sedan föregående år föreliggande principbeslutet rörande en omorganisation av landsfiskals- och stadsfiskalsbefattningarna m. m., bland annat följande.

Den senare tidens erfarenheter hade visat, att genomförandet av den till sina riktlinjer fastslagna omorganisationen av landsfiskalernas befattningar av skilda skäl icke utan avsevärda olägenheter kunde ytterligare uppskjutas. Åtskilliga länsstyrelser hade i framställningar till Kungl. Maj:t för egen del betonat de allvarliga konsekvenser, som under nuvarande tidsförhållanden skulle uppstå genom reformens fördröjande. Efter samråd med cheferna för justitie- och finansdepartementen förordade jag därför, att landsfiskalernas löneroglering trots en rätt betydande kostnadsökning för det allmänna komme till genomförande från och med nästa budgetår. Vissa i och för sig betydelsefulla detaljspörsmål, vilka icke ansetts böra definitivt lösas vid frågans principbehandling, vore under ytterligare övervägande inom departementet. Av denna anledning kunde icke förrän senare under riksdagen definitivt förslag i ämnet framläggas och erforderliga medel äskas. Ett genomförande nästkommande budgetår av landsfiskalsreformen nödvändiggjorde en ändring av gällande avlöningsstat för fögderiförvaltningarna. Det nuvarande gemensamma avlöningsanslaget borde lämpligen uppdelas på tre skilda anslag, förslagsvis benämnda Landsfogdarna m. m.: avlöningar, Landsfiskalerna m. m.: avlöningar och Häradsskrivarna: avlöningar. I konsekvens härmed borde det nuvarande, för fögderiförvaltningarna gemensamma omkostnadsanslaget ersättas med tre nya anslag: betecknade Landsfogdarna m. m.: omkostnader, Landsfiskalerna m. m.: omkostnader samt Häradsskrivarna: omkostnader. Samtliga nu nämnda anslag borde givas förslagsanslags natur.

Med anledning av min hemställan under femte huvudtiteln, punkterna 165—171, föreslog Kungl. Maj:t riksdagen att, i avbidan på särskild proposition i ämnet, för budgetåret 1941/42 beräkna

dels till Landsfogdarna m. m.: Avlöningar, ett förslagsanslag av 320,000 kronor,

dels till Landsfogdarna m. m.: Omkostnader, ett förslagsanslag av 50,000 kronor,

dels till Landsfiskalerna m. m.: Avlöningar, ett förslagsanslag av 5,950,000 kronor,

dels till Landsfiskalerna m. m.: Omkostnader, ett förslagsanslag av 1,180,000 kronor,

dels till Landsfiskalerna m. m.: Inlösen av vissa inventarier m. m., ett förslagsanslag av 430,000 kronor,

dels till Häradsskrivarna: Avlöningar, ett förslagsanslag av 797,000 kronor,

dels ock till Häradsskrivarna: Omkostnader, ett förslagsanslag av 20,000 kronor.

De i det föregående omnämnda detaljspörsmål, vilka efter principbehandlingen av omorganisationsfrågan ansetts böra bliva föremål för ytterligare utredning, voro följande:

det slutliga fastställandet av rikets indelning i landsfiskalsdistrikt och den därav beroende biträddestilldelningen i distrikten,

ordnandet av landsfiskalernas och övriga distriktsåklagares teoretiska fackutbildning,

fastställandet av landsfiskalernas rätt till ersättning för vissa utgifter i tjänsten ävensom

regleringen av åtskilliga spörsmål sammanhängande med övergången till den nya landsfiskalsorganisationen.

På grund härav uppdrog Kungl. Maj:t den 29 november 1940 dels åt professorn Å. Hassler och statspolisintendenten G. Thulin att såsom sakkunniga inom socialdepartementet verkställa fortsatt utredning rörande den teoretiska distriktsåklagarundervisningens anordnande, dels ock åt landsfogden M. Stiernström att såsom sakkunnig inom departementet biträda vid utredningen av övriga med omorganisationen sammanhängande spörsmål. Till ifrågavarande utredningsarbeten har från och med den 1 januari 1941 varit knuten jämväl byråchefen B. Lassen. Rörande det verkställda utredningsarbetet hava utredningsmännen avgivit ett flertal promemorior, Hassler, Thulin och Lassen rörande distriktsåklagarnas teoretiska utbildning samt Stiernström och Lassen bland annat rörande *dels* distriktsåklagarorganisationen inom Karlskoga landsfiskalsdistrikt, *dels* förslag till ändring i vissa delar av förordningen den 12 juli 1878 angående ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål samt till stämmingsmän m. m. *dels ock* vissa frågor, som ägde samband med övergången till den nya organisationen, vilka promemorior remitterats för yttrande i vanlig ordning.

Jag anhåller nu att till fortsatt behandling få upptaga ej mindre dessa frågor, i den mån de böra underställas riksdagens prövning, än även ovan nämnda anslagsfrågor. Därvid vill jag till en början något uppehålla mig vid frågan om den lämpligaste tidpunkten för omorganisationens ikraftträdande.

Omorganisationens ikraftträdande.

Vid min nyssnämnda anmälan till årets statsverksproposition av omorganisationsfrågan utgick jag från att den nya organisationen skulle träda i kraft med ingången av det nya budgetåret. Detta hade givetvis varit den ur flera synpunkter enklaste lösningen. Emellertid kommer omorganisationen, vilken bland annat innebär en indragning av 82 landsfiskalsdistrikt, att medföra åtskilliga förflyttningar av befattningshavare inom landsfiskalskåren. Så blir fallet vid indragning av landsfiskalsdistrikt, så framt icke den nuvarande befattningshavaren kommer att avgå i samband med omorganisationens genomförande. Ett utbyte av stationeringsorten måste även med nödvändighet äga rum i åtskilliga andra fall, t. ex. då den kommun, inom vilken landsfiskalen nu är bosatt, kommer att överflyttas till annat distrikt. I ytterligare andra fall

har ett utbyte av stationeringsort föreslagits av 1937 års landsfiskals- och stadsfiskalsutredning — i det följande benämnd de sakkunniga — vars förslag ligger till grund för den beslutade omorganisationen, men det torde därvid, då det blott gäller ett byte mellan två orter inom distriktet, ankomma på länsstyrelserna att besluta, huruvida ändringen skall äga rum eller icke, och i förstnämnda fall, huruvida den skall ske i samband med omorganisationens genomförande eller först vid senare tidpunkt. Man lär också kunna utgå ifrån att vissa yngre tillsvidareförordnade landsfiskaler icke kunna påräkna utnämning till ordinarie landsfiskaler i de av dem nu innehavda distrikten utan att de måste förflyttas till annan tjänst. För landsfiskalsassistenternas del komma även vissa förflyttningar att bli nödvändiga beroende dels på en förändrad biträdestilldelning dels ock därpå, att vissa assistenter måste förflyttas till andra befattningar. Då kostnaderna för befattningshavarnas flyttningar komma att i viss utsträckning ersättas av statsverket och i flyttningens ersättningen under vissa förutsättningar ingår ersättning jämväl för den merutgift som uppstår därigenom, att befattningshavaren nödgas vidkännas kostnad för såväl förutvarande som ny bostad, har det ansetts vara möjligt att göra vissa besparingar för statsverket, om man låte omorganisationen träda i kraft å dag, som vore laga fardag enligt hyreslagen. Den ur denna synpunkt bästa tidpunkten för reformens genomförande har ansetts vara den 1 oktober 1941. Jag har med hänsyn härtill och, då efter riksdagens beslut i ärendet åtskillig tid erfordras för genomförande av de organisatoriska förändringarna, stannat för sistnämnda dag såsom den lämpligaste för den nya organisationens ikraftträdande. I syfte att förbereda reformen har jag i god tid före den 1 april 1941 låtit utgå ett cirkulär till länsstyrelserna med erinran om att det syntes angeläget, att de befattningshavare, som kunde förväntas bli förflyttade till annan ort och som förhyrde bostäder och kontorslokaler, i laga tid uppsade sina hyreskontrakt till den 1 oktober 1941.

Framskjutandet av omorganisationens ikraftträdande medför bland annat, att medelsbehovet för budgetåret 1941/42 måste beräknas till $\frac{1}{4}$ efter den gamla och till $\frac{3}{4}$ efter den nya organisationen. Härtill återkommer jag längre fram. Jag övergår nu till de spörsmål, vilka direkt sammanhånga med löne regleringen.

Frågor sammanhängande med löne regleringen.

Rikets indelning i landsfiskalsdistrikt m. m.

Enligt den av de sakkunniga uppgjorda distriktsindelningsplanen skulle antalet landsfiskalsdistrikt utgöra 409, vilket innebar en minskning av antalet distrikt med 81, om man medräknade det nuvarande Malmsbergets extra landsfiskalsdistrikt. Vid föredragning i statsrådet av propositionen nr 219/1940 I. anförde jag, att det kunde visa sig mycket sannolikt, att på en eller annan punkt en jämkning måste vidtagas på grund av inkorporeringar och andra administrativa indelningsändringar. Under hänsynstagande till dylika förhållanden ävensom till övriga faktorer, som kunnat påverka distriktsindelningen,

har den ursprungliga indelningsplanen överarbetats inom departementet, därvid dels vissa områden överförts från ett distrikt till ett annat, dels vissa distrikt uppdelats, dels även ytterligare sammanslagning av distrikt genomförts. Det sammanlagda *antalet distrikt* har därigenom minskat till 408. Rörande det slutliga indelningsförslaget torde få hänvisas till det förslag till rikets indelning i landsfiskalsdistrikt, vilket fogats som bilaga till detta protokoll. Emellertid har *antalet landsfiskalstjänster* bibehållits vid 409, beroende på att i ett distrikt, Karlskoga, funnits böra anställas två landsfiskaler. Om denna, från förslagets principer i övrigt avvikande organisationsform må följande anföras.

Kungl. Maj:t föreskrev den 9 februari och den 20 december 1940, att stadsfiskalsbefattningen i Karlskoga skulle tillsvidare uppehållas av landsfiskalen i Karlskoga distrikt ävensom att för uppehållande av stadsfiskalstjänsten och polischefskapet skulle från staden till landsfiskalen utgå ett årligt arvode, som från och med den 1 januari 1941 bestämdes till 4,200 kronor, vartill såsom ersättning för semestervikarie skulle komma ett belopp av 300 kronor om året. Redan i propositionen nr 219/1940 L. anfördes, att en jämkning i indelningsplanen kunde bli erforderlig på grund av att staden erhållit stadsrättigheter efter det att planen uppgjorts.

Vid frågans fortsatta utredning har framhållits att, därest staden, vilken vore av den storleksordning, att den enligt de principer, vilka blivit följda vid distriktsindelningen, borde utgöra ett eget åklagardistrikt, utbrötes ur landsfiskalsdistriktet, stora svårigheter mötte att åstadkomma en lämplig distriktsindelning inom den domsaga, Nora domsaga, som distriktet tillhörde. I anslutning härtill föreslogs, att nuvarande Karlskoga landsfiskalsdistrikt borde bibehållas oförändrat men att däri borde anställas två befattningshavare, av vilka den ene skulle vara polischef och åklagare och den andre utmätningsman. Vid ett bifall till detta förslag skulle staden befrias från utgifterna för stadsfiskalstjänsten. Det syntes vid sådant förhållande skäligt, att staden i stället bidroge till statsverkets kostnader för åklagaren-polischefens avlöande ävensom till vissa omkostnader. Enligt det inom departementet uppgjorda förslaget skulle staden sålunda bidra med tre fjärdedelar av det belopp, som av statsmedel komme att utgå i lön till åklagaren-polischefen och i vikariatsersättning jämte därå utgående tilläggsförmåner åt vikarie, som förordnades under åklagaren-polischefens tjänstledighet eller semester. Detta bidrag skulle erläggas halvårsvis emot räkning, som tillställdes staden av länsstyrelsen. Vidare skulle staden tillhandahålla erforderliga kontorslokaler för de båda inom distriktet anställda landsfiskalerna och deras biträden samt bestrida kostnaderna för lokalernas uppvärmning, städning och belysning ävensom tillhandahålla erforderliga möbler och annan inredning.

Länsstyrelsen i Örebro län har i yttrande den 20 januari 1941 anfört, att länsstyrelsen kunde reservationslöst och med företräde framför bibehållandet av staden såsom eget åklagardistrikt tillstyrka förslaget. Stadsfullmäktige i Karlskoga hava vid sammanträde den 27 mars 1941 för stadens del jämväl godkänt förslaget.

Det förslag till överenskommelse, som staden sålunda för sin del godtagit, anser jag böra godtagas jämväl av statsverket, då det synes mig fördelaktigt för kronan. Ersättningen från staden torde böra i avlöningsstaten för landsfiskaler m. m. upptagas såsom särskilda uppbördsmedel. Jag vill emellertid understryka, att anordningen med bidrag från stadens sida till statens kostnader för landsfiskalsorganisationen i staden måste anses som ett provisorium.

Landsfiskalernas lönegradsplacering.

Enligt principbeslutet skola landsfiskalsbefattningarna placeras i *tre olika lönegrader*, nämligen A 22, A 23 och A 24. Till grund för den kostnadsberäkning som gjordes i propositionen nr 219/1940 L. hade lagts en sådan fördelning av tjänsterna, att 6 tjänster skulle placeras i lönegraden A 24, 45 tjänster i lönegraden A 23 och återstoden eller 358 tjänster i lönegraden A 22. Även i denna fördelning har jag ansett jämkningar böra vidtagas. I avvaktan på att vissa städer skola införlivas med landsfiskalsdistrikt torde endast 4 landsfiskalstjänster nu böra placeras i lönegraden A 24 och 42 i lönegraden A 23. Antalet tjänster i lönegraden A 22 skulle således utgöra 363. Bestämmandet av huruvida landsfiskalstjänsten i visst distrikt skall hänföras till A 22, A 23 eller A 24 torde böra ankomma på Kungl. Maj:t, som också torde böra äga att i samband med uppkommen vakans besluta om viss tjänsts överförande från en lönegrad till någon av de båda andra inom ramen av riksdagens beslut rörande antalet tjänster i de olika lönegraderna. Av det anförda framgår, att i den mån städernas införlivande med landsfiskalsdistrikt fortgår, några tjänster i lönegrad A 22 böra utbytas mot ett motsvarande antal tjänster i lönegrad A 23 och några tjänster i lönegrad A 23 mot samma antal tjänster i lönegrad A 24. Förslag härom bör emellertid föreläggas riksdagen först då utbytet blir aktuellt.

Biträdestilldelningen inom landsfiskalsdistrikten.

1937 års utredning: Det till grund för propositionen nr 219/1940 L. liggande förslaget upptog sex olika typer av landsfiskalsdistrikt, vilka betecknades med romerska siffror från I till VI. Distrikten av typ I voro de, som erbjödo den minsta arbetsbördan och där landsfiskalen ansågs icke vara i ständigt behov av tjänstebitråde. Det mindre normaldistriktet — landsfiskal med ett skrivbiträde — betecknades såsom typ II. Distriktet av typ III skilde sig härifrån däri, att skrivbiträdet ersatts med en manlig befattningshavare, som skulle hava polis-mans befogenhet. I distrikt av typ IV hade landsfiskalen till sitt biträde två skrivbiträden. Såsom typ V betecknades den normala maximitypen, d. v. s. distrikt med en biträdespersonal av landsfiskalsassistent och ett skrivbiträde. Den största organisationsformen utgjorde distrikt av typ VI med landsfiskals-assistent och två — i ett fall fyra — skrivbiträden. Av de 409 distrikten skulle 15 utgöras av typ I, 203 av typ II, 19 av typ III, 20 av typ IV, 141 av typ V samt 11 av typ VI. Antalet landsfiskalsassistenter skulle således bliva 152 och antalet skrivbiträden 427, av vilka 19 — benämnda kanslibiträden — skulle

vara manliga befattningshavare med polismans befogenhet. Kanslibiträdets-tjänsterna och det övervägande antalet skrivbiträdets-tjänster skulle göras till ordinarie. De sakkunniga anförde, att deras omorganisationsförslag anslöte sig till det av 1936 års uppborrdskommitté framlagda förslaget till omorganisation av uppborrdsväsendet och folkbokföringen m. m. samt att en viss jämkning av den av de sakkunniga föreslagna biträdetsorganisationen bleve erforderlig, därest uppborrdsreformen icke komme att genomföras i huvudsaklig överensstämmelse med kommittéförslaget.

1940 års riksdag: Vid föredragning i statsrådet av förenämnda proposition anförde jag bland annat, att det vore svårt att, innan man vunnit närmare kännedom om omorganisationens verkningar, taga ställning till frågan, huruvida man borde inrätta ett så stort antal ordinarie biträdets-tjänster som förslaget innebure. Jag ville därför föreslå, att i avvaktan på närmare erfarenheter rörande behovet av biträdeshjälp lämpliga belopp ställdes till länsstyrelsernas förfogande för anställning av erforderligt antal skrivbiträden i lönegraden Eo 2 samt manliga biträden — som skulle kunna tilldelas polismans befogenhet — i lönegraden Eo 5.

Vederbörande utskott anförde vid propositionens behandling i riksdagen, att utskottet, med hänsyn till betydelsen av att samtliga landsfiskaler såvitt möjligt erhöles biträdeshjälp även för andra göromål än de rena skrivgöromålen, ansåge det önskvärt, att de biträdets-tjänster i lönegraden Eo 5, vilka avsetts för manliga befattningshavare med polismans befogenhet, i första hand tilldelades sådana landsfiskalsdistrikt, där enligt organisationsplanen endast ett tjänstebitråde skulle finnas.

Med hänsyn till vad utskottet sålunda anført och då 1936 års uppborrdskommittés förslag ej genomförts, har det blivit nödvändigt att underkasta den uppgjorda planen för biträdestilldelningen en omarbetning. En omarbetning har blivit erforderlig även genom jämkningarna i distriktsindelningsplanen. Slutligen må framhållas, att landsfiskalernas arbetsbörda betydligt ökats sedan år 1938, då de sakkunniga uppgjorde sin organisationsplan. Särskilt gäller detta i fråga om landsfiskalernas befattning med luftskyddet och restindrivningen.

Från länsstyrelserna hava infordrats uppgifter rörande de jämkningar i den föreslagna biträdestilldelningen, som med hänsyn till det förändrade läget kunna anses erforderliga. De inkomna uppgifterna hava därefter undergått överarbetning inom departementet. Vissa länsstyrelser hava vid beräklandet av biträdetsbehovet medräknat även sådan personal, som nu tillfälligtvis anställts för krisbetonade uppgifter. Ett dylikt förfaringsätt anser jag emellertid icke lämpligt. Biträdetsorganisationen synes mig böra vara avpassad efter det normala biträdetsbehovet ehuru tilltagen med en sådan marginal, att en tillfällig ansvällning av arbetsuppgifterna av måttlig omfattning icke skall kräva ändrad organisation. Jag vill dessutom erinra om att särskilda belopp skola ställas till länsstyrelsernas förfogande för beredande av tillfällig skrivhjälp åt landsfiskalerna. Biträdetsorganisationen kan uppenbarligen icke

anpassas efter en arbetssituation som den, vilken förelåg under största delen av år 1940 och delvis ännu föreligger. Organisationen skulle då erhålla en alltför stor omfattning och det skulle möta avsevärda svårigheter att vid en återgång till mera normala förhållanden nedbringa organisationen till en mot dessa nya förhållanden svarande omfattning. Jag anser, att de extraordinära biträdeskostnaderna på grund av krisbetonade uppgifter böra, efter samma normer som tillämpas i fråga om länsstyrelserna, ersättas i särskild ordning, och jag får därvid hänvisa till vad jag i statsverkspropositionen anfört därom vid behandlingen av frågan om beräkandet av utgifterna till avlöningar till övrig icke-ordinarie personal vid länsstyrelserna.

Med tillämpning av nu angivna normer och på grundval av länsstyrelsernas uppgifter har biträdesbehovet beräknats till 155 assistenter, 18 kanslibiträden, 173 extra ordinarie biträden i lönegrad Eo 5 och 271 extra ordinarie biträden i lönegrad Eo 2. Kungl. Maj:t bör dock givetvis äga befogenhet att vid förefallande behov tillskapa ytterligare extra ordinarie befattningar i den mån detta kan ske inom ramen för beviljade anslag.

Jämkningsen i biträdestilldelningen har medfört, att antalet *organisations-*typer måst ökas utöver de sex som i det föregående angivits. Typ II har sönderfallit i två, nämligen en med landsfiskal och ett biträde i lönegrad Eo 2 och en med landsfiskal och ett biträde i lönegrad Eo 5, typ IV i tre, nämligen en med landsfiskal och två biträden i lönegrad Eo 2, en med landsfiskal jämte ett biträde i Eo 5 och ett biträde i Eo 2 samt en med landsfiskal jämte ett biträde i A 7 och ett biträde i Eo 2. I fråga om två av de allra största distrikten nämligen Solna och Tumba föreslås en anordning med — förutom övriga biträden — två assistenter. Meningen är, att den ena assistenten skall av länsstyrelsen erhålla förordnande såsom under landsfiskalen i huvudsak självständig ledare av den inom ifrågavarande distrikt mycket betydande indrivningen av restförda utskylder och av böter. I ett annat distrikt föreslås landsfiskal och tre biträden i Eo 2. Den för Karlskoga distrikt föreslagna särskilda organisationen har omnämnts i det föregående.

Av samma skäl som föranlett jämkning av biträdestilldelningen hava även de belopp, vilka beräknats för *tillfällig skrivhjälp* åt landsfiskalerna, måst omräknas. Det sammanlagda medelsbehovet härför har beräknats till 87,500 kronor.

Övriga med löne regleringen sammanhängande frågor.

De landsfiskaler, vilka från ordinarie tjänst utnämnas å ny landsfiskalstjänst, torde böra för *uppflyttning i löneklass* få tillgodoräkna sig dels hela den tid, de innehaft fullmakt å landsfiskalstjänst dels ock den tid utöver tre år, de dessförinnan kunna hava haft tillsvidareförordnande å landsfiskalstjänst. Tillsvidareförordnade landsfiskaler böra för löneklassuppflyttning äga tillgodoräkna den tid utöver tre år, de innehaft tillsvidareförordnande. I övrigt torde, om högre löneklass än begynnelselöneklassen anses böra ifrågakomma,

löneklassplaceringen få, efter anmälan av länsstyrelserna, bestämmas av Kungl. Maj:t med hänsyn till vederbörandes tidigare löneförmåner, anställningstidens längd och övriga på frågan inverkan omständigheter.

Enligt 19 § civila avlöningsreglementet skall tjänsteman, där arbetets behöriga gång kräver tjänstgöring jämväl under sön- och helgdag, beredas *frihet från tjänstgöring* minst varannan sådan dag, i den mån så kan ske utan avsevärda svårigheter. Bestämmelsen skall enligt 17 § civila icke-ordinariereglementet äga motsvarande tillämpning beträffande extra ordinarie tjänsteman. Enligt landsfiskalsinstruktionen är landsfiskal såsom polisman pliktig att när som helst vara tillgänglig för mottagande av meddelanden i brådskande ärenden; att tillämpa föreskriften om helgdagsledighet synes därför icke kunna ifrågakomma beträffande landsfiskal. Finnes i distriktet assistent eller annat tjänstebiträde åt landsfiskalen med polismans befogenhet, torde landsfogden emellertid böra äga rätt att medgiva landsfiskalen att under helgdag viss angiven tid lämna sitt distrikt, därest biträdet finnes inom distriktet samt landsfiskalen uppger sin vistelseort och telefonpassning kan anordnas å expeditionen eller i bostaden. Då det med hänsyn till de varierande förhållandena i de olika länen icke synes låta sig göra att utfärda generella bestämmelser härom, torde det böra ankomma på landsfogdarna att inom de nu angivna gränserna träffa avgörande för varje särskilt fall.

Övertidsersättning kan enligt 26 § 1 mom. civila avlöningsreglementet, där tjänstgöring utöver fastställd arbetstid undantagsvis måste äga rum, utbetalas till personal i lönegraderna A 1—18. Såsom allmänt villkor för utbetalande av övertidsersättning gäller bland annat, att överordnad i varje särskilt fall beordrat eller godkänt arbetets utförande å tid utöver fastställd arbetstid. Enligt 20 § 2 mom. civila icke-ordinariereglementet skall samma gälla i fråga om extra ordinarie tjänstemän inom motsvarande lönegrader, därest icke vederbörande myndighet annorlunda beslutar. Med hänsyn till de särskilda arbetsförhållandena å landsfiskalskontoren torde förutsättningar för utbetalande av övertidsersättning saknas beträffande såväl den ordinarie som den extra ordinarie personalen därstädes.

Tjänsteman med lön enligt den i civila avlöningsreglementet intagna löneplanen A äger enligt 21 § samma reglemente vid förordnande att bestrida annan ordinarie eller extra ordinarie befattning inom högre lönegrad uppbära *vikariatsersättning* med visst belopp, vars storlek är beroende av vilka lönegrader den uppehållna befattningen och den vikarierandes egen tjänst tillhöra men som dock skall utgöra minst 60 öre om dagen. Förordnas extra ordinarie tjänsteman att såsom vikarie uppehålla extra ordinarie tjänst inom högre lönegrad, utgår jämlikt 19 § civila icke-ordinariereglementet vikariatsersättning efter motsvarande grunder. Med hänsyn till att landsfiskalsassistenter komma att hänföras till två lönegrader nämligen Eo 14 och Eo 17, kunde möjligen tvekan uppstå rörande storleken av ersättning, som bör utgå till annat biträde å landsfiskalskontor, som förordnas att vikariera å assistenttjänst, vars innehavare är placerad i lönegraden Eo 17. Den lämpligaste lösningen torde vara, att vid samtliga vikariat å landsfiskalsassistenttjänst

vikariatsersättningen beräknas som om vikariatet avsåge tjänstgöring å tjänst i lönegraden Eo 14.

Enligt propositionen 219/1940 L. skulle till godkänd distriktsåklagaraspirant utgå arvode av 100 kronor i månaden, i den mån aspiranten icke uppbar lön eller annan ersättning. Vid frågans behandling i riksdagen väcktes förslag om, att i stället för arvode skulle utgå ett ekonomiskt bidrag i form av stipendium. Aspirant skall, sedan han fullgjort sin teoretiska fackutbildning, av länsstyrelse antagas till extra tjänsteman, till vilken skall utgå lön efter lönegraden Ex 4. Under anställningstiden skola dessa extra tjänstemän vara skyldiga att fullgöra tjänstgöring av vad slag som kan ifrågakomma med bibehållande av lönen i den för dem fastställda lönegraden. Då anledning icke torde föreligga att giva formellt godkännande åt några distriktsåklagaraspiranter förrän i samband med att den teoretiska undervisningen kan taga sin början, samt detta icke lär kunna ske förrän tidigast under hösten 1943 synes ej erforderligt att för budgetåret 1941/42 begära medel vare sig för aspirantarvoden respektive stipendier eller för avlöning av ifrågavarande extra tjänstemän.

Resekostnads- och traktamentsersättning vid tjänsteresor.

1937 års utredning: De sakkunnigas förslag innebar, att gällande bestämmelser, enligt vilka landsfiskal vid resa i och för tjänsten endast i vissa särskilt angivna fall äger rätt till resekostnadsersättning och blott undantagsvis jämväl till traktamentsersättning, skulle upphävas och landsfiskal tillerkännas rätt till ersättning för samtliga tjänsteresor. Såväl resekostnads- som traktamentsersättning skulle utgå enligt bestämmelserna i allmänna resereglementet, varvid dock, i anslutning till vad som stadgats beträffande landsfogdarna, skulle genomföras en minskning av ersättningsbeloppen så, att traktamentsersättningen, oavsett lönegradsplaceringen av de olika landsfiskalstjänsterna, skulle utgå med åtta kronor för dag och fem kronor för natt eller tillhoppa tretton kronor för dygn. Om högst sex timmar tagits i anspråk för resa eller förrättning, skulle traktamentsersättning icke utgå. Därest inga dylika särbestämmelser gäves, skulle traktamentsersättningarna enligt allmänna resereglementet utgå med tio kronor för dag och sex kronor för natt eller tillhoppa sexton kronor för dygn i fråga om landsfiskaler i 22 och 23 lönegraderna samt med tolv kronor för dag och sju kronor för natt eller tillhoppa nitton kronor för landsfiskaler i 24 lönegraden. Enligt resereglementet utgår icke traktamentsersättning för dag eller natt varav högst en timme tagits i anspråk för resa eller förrättning; för dag, varav mer än en timme men högst sex timmar tagits i anspråk, utgår halv traktamentsersättning. Även beträffande rätten till resekostnadsersättning skulle en viss begränsning gälla. Enligt resereglementet utgår resekostnadsersättning så snart väglängden överstiger en kilometer. Med bibehållande av för landsfiskalerna nu gällande begränsning föreslogo de sakkunniga, att dylik ersättning icke skulle utgå med mindre väglängden, beräknad på sätt i allmänna resereglementet sägs, utgjorde minst tre kilometer. Landsfiskalernas rese-

räkningar skulle underkastas granskning av vederbörande landsfogde ur synpunkten av resornas ändamålsenlighet och planmässiga anordnande. Landsfiskalsassistent skulle vid resa i och för tjänsten äga uppbära resekostnads- och traktamentsersättning under samma villkor som landsfiskal. Den till landsfiskalsassistent utgående traktamentsersättningen skulle dock fastställas till sex kronor för dag och fyra kronor för natt eller alltså till tio kronor för dygn.

De sakkunnigas förslag tillstyrktes i princip i samtliga remissyttranden. Vissa detaljerinringar framställdes emellertid. Av den redogörelse, som i propositionen nr 219/1940 L. sid. 69—70 lämnats för remissyttrandenas innehåll i denna del, framgår bland annat, att statskontoret och riksräkenskapsverket påyrkat en ytterligare beskärning av landsfiskalernas traktamentsersättningar till åtta respektive tio kronor för dygn ävensom att den föreslagna begränsningen av resekostnadsersättningen att gälla endast resor med en väglängd av minst tre kilometer avstyrkts av statskontoret (under förutsättning att statskontorets förslag om ytterligare beskärning av traktamentsersättningarna vunne bifall), fem länsstyrelser, fyra landsfogdar och föreningen Sveriges landsfiskaler, därvid framhållits, dels att begränsningen skulle vara till hinder för landsfiskalernas polisverksamhet, dels att det icke funnes något skäl att på denna punkt sätta landsfiskalerna i en särställning, dels ock att de besparingar, man skulle kunna göra för statsverket genom begränsningen, vore obetydliga. Vidare föreslogs av riksräkenskapsverket och allmänna lönenämnden, att kilometerpenningar icke skulle utgå, samt av en länsstyrelse, att man borde upptaga till prövning, huruvida icke staten lämpligen borde lämna landsfiskalerna bidrag till hållande av automobil, avseende exempelvis de fasta kostnaderna för skatt, försäkring, garage m. m.

1940 års riksdag: Vid föredragningen av propositionen nr 219/1940 L. anförde jag, att vissa av de i remissvaren framförda förslagen borde tagas under noggrant övervägande men att det icke syntes erforderligt att förrän i samband med omorganisationens ikraftträdande taga slutgiltig ståndpunkt till de frågor, som därvid uppkomme.

*epartements-
chefen.* Under den tid som gått, sedan detta uttalande gjordes, hava åtskilliga förändringar inträffat, vilka måste inverka på ståndpunktstagandet. Att för närvarande taga ställning till förslaget, att staten skulle lämna bidrag till landsfiskalerna för hållande av automobil, synes sålunda icke böra komma i fråga. Vad förslaget om kilometerpenningarnas slopande beträffar, torde detta böra upptagas till prövning i ett större sammanhang. Då jag vidare anser de av de sakkunniga föreslagna traktamentsbeloppen skäliga, finner jag således övervägande skäl tala för att tillstyrka de sakkunnigas förslag i fråga om landsfiskals och landsfiskalsassistents rätt till resekostnads- och traktamentsersättning. Huruvida detta även bör gälla den föreslagna trekilometersbegränsningen, synes mig tveksamt. De sakkunniga anförde till stöd för densamma, att det i landsfiskals tjänsteåliggande bland annat inginge att helt allmänt övervaka ordningen inom landsfiskalsdistriktet

och att varje resa, som landsfiskal företoge, på visst sätt kunde sägas innebära en dylik övervakning. Då det icke skäligen kunde göras gällande, att särskild ersättning borde utgå för dylik förrättning, om den hade så strängt lokal karaktär, att den av landsfiskalen tillryggalagda vägsträckan icke överstege tre kilometer, kunde det, anförde de sakkunniga, icke gärna låta sig göra att skilja mellan olika resor efter de ändamål, för vilka de företagits, samt i ena fallet giva resekostnadsersättning men i andra fallet icke. Beloppet av den ersättning, som genom införande av den föreslagna begränsningen skulle undanhållas landsfiskal, förmenades bliva jämförelsevis obetydligt, men för det allmänna skulle däremot uppstå en avsevärd besparing genom att granskningen av ett stort antal säkerligen ofta svårkontrollerbara reseräkningar bortfölla. De skäl, de sakkunniga sålunda anført för bibehållande av begränsningen, äro visserligen värda allt beaktande men synas dock icke böra tillmätas avgörande betydelse. Det må erinras om att någon trekilometersbegränsning icke gäller för resor för förrättning enligt förordningen den 12 juli 1878 angående ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål samt till stämmingsmän m. m., varför landsfiskals rätt till reseersättning vid dylika förrättningar skulle beskäras om, såsom är avsikten, förordningens bestämmelser om reseersättning ersättas av en hänvisning till allmänna rese-reglementets bestämmelser och för landsfiskalerna särskilt utfärdat besparingsreglemente. Någon anledning att på detta sätt minska reseersättningarna i exekutionsärenden synes icke föreligga. Med hänsyn härtill och då tillräcklig anledning ej torde föreligga att i övrigt bibehålla särbestämmelser för landsfiskalerna, anser jag, att den i allmänna resereglementet föreskrivna enkilometersbegränsningen bör gälla även i fråga om landsfiskalerna och landsfiskalsassistenterna. I ett annat hänseende bör emellertid ett undantag göras från allmänna resereglementets bestämmelser. Enligt 16 § i reglementet är förrättningsman, som är bosatt utom sitt tjänstgöringsområde, ej berättigad till ersättning för färd mellan bostaden och tjänstgöringsområdets gräns. Det torde emellertid i en del fall befinnas påkallat att föreskriva, att landsfiskal skall vara bosatt utanför sitt distrikt. Då dessa föreskrifter givits i det allmännas intresse — t. ex. i syfte att allmänheten skall hava goda kommunikationer till landsfiskalens stationeringsort — bör sådan landsfiskal och hos denne anställda biträden äga uppbära ersättning jämväl för färd mellan bostaden och distriktsgränsen. Har stationeringsorten emellertid förlagts utom distriktet i landsfiskalens eget intresse, bör regeln i allmänna resereglementet bliva gällande.

Annat tjänstebitråde än landsfiskalsassistent bör, om biträdet tilldelats polismans skydd och befogenhet, kunna av landsfiskalen anlitas för utredningar jämväl utanför stationeringsorten, om landsfiskalen är av andra tjänstgöringomål av trängande art hindrad att själv verkställa utredningarna. Biträdet bör då äga rätt till resekostnads- och traktamentsersättning, vilken senare synes böra begränsas på samma sätt som motsvarande ersättning till landsfiskal och assistent samt utgå med fem kronor för dag och fyra kronor för natt eller sålunda med tillhoppa nio kronor för dygn.

Det må slutligen i detta sammanhang påpekas, att Kungl. Maj:t enligt allmänna resereglementet äger förordna om nedsättning av traktamentsbeloppet för särskilda befattningshavargrupper. Då jag i det föregående angivit min ståndpunkt till de särskilda traktamentsbelopp för landsfiskalerna och deras tjänstebiträden, som av de sakkunniga föreslagits, bör detta icke få anses föranleda någon begränsning för dessa tjänstemäns vidkommande i den Kungl. Maj:t enligt resereglementet tillagda befogenheten.

**Ersättning för vissa kostnader för resor
i exekutionsärenden.**

1937 års utredning: Såsom omnämndes i propositionen nr 219/1940 L. sid 94—95, innehöll sakkunnigbetänkandet även ett förslag till nya bestämmelser angående ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål samt till stämningsmän m. m. Detta förslag innebar i huvudsak, att de särskilda arvoden, som för vissa exekutiva förrättningar m. m. utgå till förrättningsmännen, skulle ersättas av en i visst förhållande till exekutionsfordringen stående avgift till statsverket, i samband varmed statsverket skulle övertaga gäldandet av bland annat de resekostnadsersättningar, som uppkomma i dylika ärenden och exekutionsgäldenären eller borgenären nu har att betala.

Departementspromemorian: Med genomförandet av detta förslag har ansetts böra tillsvidare anstå bland annat av den anledningen, att under nu rådande exceptionella förhållanden stora svårigheter mött att med någon större grad av säkerhet så avväga den föreslagna exekutionsavgiftens belopp, att avgiften väl komme att täcka statsverkets direkta utgifter för ifrågavarande ärenden, d. v. s. i huvudsak resekostnads- och traktamentsersättningarna, men icke innebure någon extra beskattning av de enskilda parterna. Löneregleringen för landsfiskalerna måste emellertid medföra, att stadgande gives därom, att de nu utgående arvoden till förrättningsmännen skola i likhet med andra till landsfiskalerna utgående sportler redovisas till statsverket. I samband härmed torde det vara lämpligt att meddela föreskrift om att gällande bestämmelser om ersättning för resor vid förrättningar av nu ifrågavarande art skola ersättas av en hänvisning till allmänna resereglementets bestämmelser. I enlighet med dessa principer har, som inledningsvis omnämnts, ett förslag till ändring i vissa delar av förordningen den 12 juli 1878 angående ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål samt till stämningsmän m. m. utarbetats inom departementet.

Yttranden över departementspromemorian: Över promemorian hava infordrade yttranden avgivits av statskontoret, riksräkenskapsverket, länsstyrelserna i Stockholms och Örebro län samt magistraterna i Gävle och Borås, de båda sistnämnda efter hörande av vederbörande stadsfogde. Vid sitt yttrande har länsstyrelsen i Stockholms län fogat en skrivelse från länsavdelningen av landsfiskalsföreningen, vari bland annat anföres följande:

Kostnaderna för resor i utsokningsmål ersättas av sökanden, därest gäldenär saknar förmåga att betala desamma. Om fri rättegång beviljats i målet, bestrider statsverket, under viss förutsättning, kostnaderna för domens verk-

ställande. Då utmättningsman är pliktig att utan kostnadsförskott verkställa lagakraftvunnen dom, uppkomma emellanåt fall, då utmättningsmannen själv får vidkännas resekostnaderna, beroende på att såväl sökande som gäldenär sakna förmåga att ersätta kostnaden. Denna förlust får utmättningsmannen nu själv bära. Efter löneregleringens genomförande bör emellertid dylik förlust, där den skulle hava drabbat landsfiskal, bäras av statsverket. Stadgande av sådan innebörd synes lämpligen böra införas i 1878 års förordning.

Länsstyrelsen har om länsavdelningens hemställan anfört, att då landsfiskalerna enligt det framlagda förslaget till ändring i 1878 års förordning helt skulle mista de ersättningar, som hade karaktär av arvoden, det syntes länsstyrelsen icke obilligt, att staten trädde emellan på sätt, länsavdelningen hemställt. Dock ifrågasattes det, huruvida en dylik bestämmelse hade sin rätta plats i 1878 års förordning.

I anslutning härtill må ytterligare följande antecknas: En ändring av förordningen i den riktning som ovan angivits kommer icke att påverka de enskilda parternas ställning, i vad avser deras skyldighet att gälda kostnaderna för de exekutiva förrättningarna. Den för kostnaderna ansvarige parten skall sålunda fortfarande erlagga exekutionskostnaderna till förrättningsmannen — vilken eventuellt har att redovisa viss del av dem till statsverket. Sakna parterna tillgångar, blir följden som regel, att förrättningsmannen icke erhåller ersättning för sina utgifter i ärendet. Detta förhållande har redan flera gånger tidigare påtalats. I skrivelse till Kungl. Maj:t den 29 oktober 1928 hemställde föreningen Sveriges landsfiskaler, att föreskrift måtte utfärdas om att utmättningsman skulle vara berättigad till ersättning av statsmedel för alla i utmättningsärende uppkomna exekutionskostnader för det fall, att såväl gäldenären som sökanden saknade tillgång till dessa kostnaders gäldande. Över skrivelsen avgåvos yttranden av överståthållarämbetet och länsstyrelserna. De flesta länsstyrelserna tillstyrkte framställningen. I yttrandena framhölls ganska allmänt, att det krav landsfiskalsföreningen framställt vore berättigat, och att åtgärder borde vidtagas för undanröjande av den olägenhet som låge däri, att utmättningsman i fråga om vissa förrättningar kunde löpa risk att icke blott nödgas avstå från ersättning för utfört arbete utan även få vidkännas direkta utgifter för förrättningen. Ett par länsstyrelser förordade emellertid utredning rörande den lämpligaste lösningen av frågan och två andra myndigheter ansågo det föreliggande spørsmålet äga sådant sammanhang med frågan om utmättningsmännens löneförmåner, att det borde lösas i samband med en blivande lönereglering. Några länsstyrelser uttalade, att den anmärkta olägenheten borde avhjälpas genom att utmättningsman medgäves rätt att taga förskott å förrättningskostnaderna i alla de fall, då han av enskild part anlätades i ärenden enligt utsökningslagen. En länsstyrelse avstyrkte varje åtgärd i saken. Åtskilliga av de länsstyrelser, vilka tillstyrkte föreningens framställning, funno vissa restriktioner erforderliga till förhindrande av missbruk av rätten att få förrättningskostnaderna täckta av statsmedel. Sålunda framhölls av några länsstyrelser, att förrättningsman icke borde tillerkännas sådan rätt, då enligt givna föreskrifter utmättningskostnaderna skolat förskjutats eller utmättningsmannen ägt äska deras förskjutande. Vidare anfördes, att ersätt-

ning av statsmedel icke borde utgå för mer än ett verkställighetsförsök. En länsstyrelse yttrade, att länsstyrelse borde pröva varje fall, då ersättning av statsmedel kunde ifrågakomma, och en annan ifrågasatte, huruvida icke endast viss del — exempelvis hälften — av förrättningsmannens kostnader borde bestridas av statsmedel. Slutligen må nämnas, att en länsstyrelse förutsatte såsom villkor för statsverkets gäldande av förrättningskostnaderna uti här ifrågavarande fall, att ersättning till förrättningsman skulle utgå enligt allmänna resereglementet samt att i förekommande fall såsom vittne anlätades fjärdingsman i den kommun, där förrättningen ägde rum.

Landsfiskalsföreningens skrivelse och yttrandena däröver överlämnades till 1928 års lönekommitté för beaktande vid kommitténs arbete. Kommittén anförde i sitt den 11 juli 1931 avgivna betänkande med förslag till lönereglering för landsfogdar, lappfogdar och landsfiskaler m. m. (statens off. utr. 1931: 18) bland annat följande.

Spörsmålet hade enligt kommitténs mening icke någon större betydelse för landsfiskalerna då, såsom ock av en del länsstyrelser framhållits, det endast i undantagsfall förekomme, att landsfiskal nödgades vidkännas förluster vid utmättningsförrättning på grund av att såväl gäldenär som borgenär saknade tillgångar till förrättningskostnadernas gäldande. Kommittén funne emellertid, särskilt med hänsyn till de förändringar i gällande bestämmelser rörande ersättning vid utmättningsförrättning, som kommittén ifrågasatte och som innebure, att landsfiskalernas arvoden för dylika förrättningar skulle bortfalla, åtgärd påkallad för undanröjande av den av föreningen anmärkta olägenheten. Att såsom några länsstyrelser tänkt sig utan vidare utsträcka rätten för utmättningsman att av utmätningssökande begära förrättningskostnadernas förskjutande till alla de fall, då han av enskild part anlätades i utsökningsärende, ansåge sig dock kommittén icke kunna tillstyrka. I verkligheten skulle en föreskrift i denna riktning innebära, att sökande, som saknade medel för förrättningskostnadernas gäldande, därigenom kunde utestängas från möjligheten att göra sina på utsökningslagen grundade rättskrav gällande mot en gäldenär. Kommittén ville närmast ansluta sig till landsfiskalsföreningens, av flertalet länsstyrelser tillstyrkta förslag att statsverket i här ifrågavarande fall hölle utmättningsmannen skadeslös för inträffade förluster.

Kommittén föreslog, att ett tillägg skulle göras till lagen om fri rättegång av innehåll, att även part, som icke åtnjutit fri rättegång men som för utmättningsmannen företett uppgift rörande sina förmögenhetsvillkor av beskaffenhet, att han på grund därav kunnat beviljas dylik förmån, skulle vara befriad från skyldighet i förekommande fall att vid verkställighet av dom eller utslag förskjuta förrättningskostnaden ävensom vara berättigad att få denna kostnad täckt av statsmedel, för så vitt densamma ej kunde uttagas av andra parten. Ersättning av statsmedel skulle dock icke ifrågakomma beträffande nytt försök till verkställighet av domen eller utslaget i den del förrättningen avsåg. Härjämte förordade kommittén en mindre inskränkning i den i 198 § utsökningslagen stadgade rätten för utmätningssökande att utan förrättningskostnadernas förskjutande hos utmättningsman begära verkställighet av dom eller utslag i utsökningsärende. Denna inskränkning avsåg, att därest utmät-

ningsman genom undersökning ådagalagt, att gäldenär saknade utmättningsbar tillgång till gäldande, helt eller delvis, av ådömt belopp, utmättningsmannen ej skulle vara pliktig att efterkomma begäran om förnyat verkställighetsförsök med mindre borgenär antingen förskjutit förrättningskostnad eller ock visade sannolika skäl, att tillgångar till gäldande av skulden eller del därav funnes.

Kommitténs förslag ledde icke till något resultat.

Emot det i departementspromemorian framlagda förslaget om ersättning för resor i exekutionsärenden har jag intet att erinra. Den i princip beslutade löneregleringen för landsfiskalerna bygger emellertid på att ersättning skall lämnas av statsmedel för samtliga utgifter i tjänsten. I fråga om resekostnaderna bör en generell bestämmelse härom, enligt vad i det föregående föreslagits, införas i vederbörande ersättningskungörelse (kungörelsen den 24 november 1932 angående vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet m. m.). Beträffande de exekutiva ärendena anses emellertid reglerna om parternas skyldighet att gälda kostnaderna icke skola ändras. Därest såväl gäldenären som sökanden sakna tillgångar och kostnaderna icke förskjutits, har utmättningsmannen, där icke fri rättegång beviljats, icke möjlighet att få ersättning för sina utgifter i ärendet. Erfordras resa för förrättningen, kunna dessa utgifter bliva betydande. De utgifter, för vilka utmättningsmannen på detta sätt icke kan erhålla ersättning, hava under det nuvarande sportelsystemet fått täckas av överskott, som uppstått i andra ärenden. Efter en lönereglering för landsfiskalerna på grundval av samtliga sportlers indragande till statsverket föreligger emellertid icke längre möjlighet för landsfiskalerna att på detta sätt bestrida dessa utgifter, vilka de i stället måste betala av sin lön. Detta synes mig icke böra ifrågakomma. Den enklaste lösningen av frågan synes vara att införa ett stadgande om att ersättning för dylika, icke täckta utgifter skall givas av statsmedel. Denna lösning torde vara att föredraga framför en inskränkning i exekutionssökandes rätt att erhålla exekution utan att förskjuta kostnaderna för densamma. Jag vill erinra om att ett antagande av förslaget om införande av en exekutionsavgift kommer att väsentligt förändra läget, eftersom införandet av exekutionsavgiften tänkts skola medföra en avlösning av parternas skyldighet att betala exekutionskostnaderna. Givetvis böra bestämmelserna om ersättning åt landsfiskal av statsmedel för de icke ersatta utgifterna omgärdas med erforderliga säkerhetsföreskrifter. Ersättning bör icke utgå i sådana fall, då enligt givna stadganden verkställighetskostnaderna skolat förskjutas av sökanden eller utmättningsmannen ägt begära, att kostnaderna skulle förskjutas. I övrigt torde tillräcklig säkerhet mot missbruk av ersättningsrätten vinnas genom en föreskrift, att utbetalandet av ersättningen skall ankomma på vederbörande länsstyrelses prövning. Med hänsyn till att det endast i jämförelsevis sällsynta fall kan ifrågakomma, att statsverket på detta sätt kommer att få ersätta utmättningsmans utgifter, lärer vad nu föreslagits icke behöva inverka på beräkandet av omkostnadsanslaget, från vilket ifrågavarande ersättningar torde böra gäldas.

Departements-
chefen.

Telefon.

1937 års utredning: De sakkunniga föreslago, att nu gällande bestämmelser om landsfiskals skyldighet att hava rikstelefonförbindelse till sin tjänstelokal och sin bostad skulle bibehållas.

Departements-
chefen.

Nuvarande föreskrifter torde i huvudsak bära bibehållas; emellertid måste bestämmelserna i fråga, vilka innehållas i landsfiskalsinstruktionen § 25, och ersättningskungörelsen 6 § tredje—sjätte styckena, undergå viss omarbetning, emedan de i sin nuvarande form bygga på att landsfiskalen, med det honom tilldelade förvaltningsbidraget, principiellt skall bestrida alla med tjänsten förenade utgifter och att dessa skola täckas av statsmedel i annan ordning endast, där särskilda bestämmelser därom givits.

Landsfiskal bör givetvis hava telefonförbindelse såväl till sin tjänstelokal som till sin bostad. Den nuvarande begränsningen, att endast en telefonförbindelse till tjänstelokalen bekostas av statsmedel, torde hava visat sig mindre lycklig beträffande de större landsfiskalskontoren, emedan den verkat hindrande för en rationalisering av arbetet; ofta hava landsfiskalerna emellertid med egna medel bekostat övriga för tjänstens behöriga skötande nödvändiga telefonförbindelser. Därest länsstyrelse prövar det med hänsyn till arbetsförhållandena å visst landsfiskalskontor nödvändigt, att mer än en telefonförbindelse anordnas, bör länsstyrelsen sålunda äga medgiva, att sådan ytterligare förbindelse anordnas. Landsfiskals skyldighet att hava rikstelefonförbindelse till sin bostad torde bära göras oberoende av länsstyrelsens förordnande därom. Ersättning av statsmedel torde bära lämnas även för kostnaden för erforderliga extra ringklockor i sovrum m. m. I fråga om landsfiskalsassistent och annat tjänstebiträde torde bära stadgas skyldighet att under samma förutsättningar som nu gälla i fråga om landsfiskal hålla telefonförbindelse till bostaden.

Ersättningskungörelsen synes endast bära innehålla bestämmelser om i vad mån ersättning för telefonförbindelse till landsfiskals eller biträdes bostad och för särskilda utgifter för telefonsamtal i tjänsteärende må givas av statsmedel; i övrigt erforderliga bestämmelser i ämnet bära särskilt utfärdas.

Kostnader för tjänstelokal samt övriga förvaltningskostnader.

1937 års utredning: Enligt de sakkunnigas förslag skulle det ankomma på befattningshavaren att anskaffa erforderlig tjänstelokal jämte därtill hörande möbler med undantag av kassaskåp samt att ombesörja lokalens uppvärmning, belysning och städning. För de kostnader befattningshavaren hade att vidkännas härför skulle utgå ersättning av statsmedel i form av ett särskilt lokalbidrag. Beloppet av bidraget skulle bestämmas av länsstyrelsen med hänsyn till lokalbehovet och hyreskostnaderna i orten. Av Kungl. Maj:t skulle fastställas vissa allmänna grunder för beräkningen, innefattande även ett angivande av huru många rum, som normalt ansåges erforderliga för landsfiskalskontor i distrikt av de olika organisationstyperna. Det skulle även ankomma på länsstyrelserna att tillse, att landsfiskalerna hölle med hänsyn

till tjänstens krav tillfredsställande kontorslokaler. Övriga förvaltningskostnader, såsom utgifter för inköp och underhåll av erforderliga kontorsmaskiner och stämplor m. m. samt för skrivmateriel och övriga förbrukningsartiklar ävensom för inbindning av föreskrivna diariet och andra handlingar m. m., skulle direkt bestridas av statsverket från anslag, som disponerades av länsstyrelserna. För varje budgetår skulle landsfiskal å tid, som bestämdes av länsstyrelsen, insända förslag till omkostnadsstat för budgetåret. Detta förslag skulle av länsstyrelsen granskas samt tjäna länsstyrelsen till ledning vid dess framställning om anslag för ändamålet. Anskaffandet av erforderliga förnödenheter skulle ankomma på landsfiskalerna själva, där ej länsstyrelse funne skäl föreligga att verkställa central upphandling. För bestridande av ifrågavarande förvaltningsutgifter skulle landsfiskalerna vara berättigade att erhålla lämpligt avpassade förskott mot halvårsvis skeende redovisning.

Förslaget lämnades i denna del i huvudsak utan erinran i samtliga remissyttranden. Statskontoret gjorde emellertid erinringar mot att ersättningen för kontorslokaler m. m. å den ena samt för övriga förvaltningskostnader å den andra sidan föreslagits skola utgå efter olika principer samt yrkade, att samtliga kostnader skulle ersättas endast i den mån de kunde styrkas och låge inom vissa maximibelopp.

1940 års riksdag: De sakkunnigas förslag föranledde såvitt nu är ifråga icke några särskilda uttalanden från min sida i propositionen nr 219/1940 L. Emellertid lades det till grund för de i propositionen gjorda kostnadsberäkningarna för den nya organisationen.

Inhämtade uppgifter: För att vinna en grund för bedömande av storleken av de belopp, som erfordras för ett bestridande av förvaltningsutgifterna efter de i förslaget angivna riktlinjerna hava uppgifter inhämtats från landsfiskalerna och länsstyrelserna. Till ledning för beräkningen av lokalbidragens storlek angavs därvid, att man borde räkna med ett lokalbehov av *ett* rum i distrikt med landsfiskal och högst ett biträde, *två* rum i distrikt med landsfiskal och två eller tre biträden samt *tre* eller *fyra* rum i de största distrikten. Med hänsyn till de särskilda förhållandena på viss ort borde avvikelser från dessa normer kunna göras.

Yttranden i samband med uppgifternas införskaffande: Vid lämnandet av de begärda uppgifterna har ett stort antal länsstyrelser med instämmanden av vederbörande landsfogdar framhållit, att det ofta icke vore tillräckligt, att landsfiskal, som hade högst ett biträde, tilldelades blott ett rum. Därvid har anförts bland annat, att personer, som sökte landsfiskalen, ofta ville tala med denne enskilt, att åtskilliga telefonsamtal, som landsfiskalen finge mottaga, vore av sådan natur, att de icke kunde föras i närvaro av den allmänhet, som sökte landsfiskalen å hans expedition, och stundom icke heller i närvaro av biträdet, att mycket ofta polisförhör med ett flertal personer, vilka icke kunde höras i varandras närvaro, måste hållas på landsfiskalens tjänstelokal samt att uppgifter, som under förhör eller eljest lämnades till landsfiskal, kunde erfordra omedelbar kontroll genom telefonförfrågan utan att detta finge komma till uppgiftslämnarens kännedom, allt omständigheter,

som gjorde det önskvärt eller rent av nödvändigt, att landsfiskalen disponerade minst två rum.

*Departements-
chefen.*

Skäl synas icke föreligga att frångå de sakkunnigas förslag mer än på en punkt. Det torde sålunda böra föreskrivas, att en framtida anskaffning av kassaskåp, i den mån sådana erfordras utöver dem, som vid omorganisationen inlösas från landsfiskalerna, skall verkställas genom central upphandling, i den ordning Kungl. Maj:t föreskriver. I fråga om upphandling av skrivmaskiner och räknemaskiner m. m. bliva gällande centralupphandlingsbestämmelser tillämpliga. De skäl, som anförts för att landsfiskalerna i vissa mindre distrikt — distrikt med högst ett tjänstebiträde — borde bliva bättre tillgodosedda i fråga om tjänstelokaler än som skulle bliva följden enligt ovan angivna normer, torde icke vara helt utan fog. Emellertid komme en allmän höjning av beräkningsgrunderna att så väsentligt öka statsverkets kostnader, att dessa icke torde uppvägas av fördelarna. På grund härav anser jag mig för närvarande icke böra frångå de tidigare angivna normerna. Vid beräkandet av lokalbehovet måste man givetvis också taga med det utrymme arkivalier m. m. kräva. För arkiven synes man emellertid böra i huvudsak använda blott sekundära utrymmen såsom vinds- eller källarrum etc., därest dylika utrymmen, som äro för ändamålet lämpliga, stå till förfogande. Storleken av lokalbidragen måste slutligen bliva beroende av stationeringsorternas dyrortsgruppering.

I genomsnitt torde man kunna för närvarande räkna med en hyra för en lokal om ett rum av 500 kronor, inklusive värme, vartill kommer för belysning 50 kronor, för städning 150 kronor och för möblering 100 kronor, eller tillhoppa 800 kronor. För en lokal om två rum böra motsvarande belopp beräknas till för hyra och uppvärmning 800 kronor, för belysning 75 kronor, för städning 250 kronor och för möblering 125 kronor eller tillhoppa 1,250 kronor. För större lokaler torde det vara svårt att angiva några genomsnittskostnader, enär hyreskostnaderna för lämpliga lokaler måste beräknas komma att variera starkt. Såsom en genomsnittssiffra torde emellertid kunna nämnas 1,750 kronor, varav för hyra med uppvärmning 1,125 kronor, för belysning 100 kronor, för städning 350 kronor och för möblering 175 kronor. I vissa län torde det vara möjligt att erhålla lämpliga lokaler för en hyra vida understigande de nu angivna beloppen; i andra åter måste kostnaderna beräknas komma att ligga högre. Det må erinras om att det skall ankomma på vederbörande länsstyrelse att efter de av Kungl. Maj:t fastställda grunderna rörande lokalbehovet bestämma lokalbidragen.

I enlighet med det nu anförda kan medelsbehovet för lokalbidrag beräknas på följande sätt.

Antalet distrikt med högst ett biträde utgör enligt planen 210, antalet distrikt med två biträden 181 samt antalet distrikt med flera än två biträden 17. Då av de inkomna uppgifterna att döma behov av två rum kommer att föreligga i ungefär en tredjedel av distrikten inom förstnämnda grupp, kan antalet distrikt, däri behov föreligger av endast ett rum, beräknas

till 140 ($\frac{2}{3}$ av 210). Antalet distrikt med behov av två rum kan antagas bliva ungefär 260 ($\frac{1}{3}$ av 210 + 181 + 8) och antalet distrikt med behov av tre eller flera rum följaktligen 9. Kostnaderna bleve sålunda ($140 \times 800 + 260 \times 1,250 + 9 \times 1,750$) 452,750 kronor eller i runt tal 460,000 kronor.

Det torde icke erfordras, att statsverket i andra fall än nu sker tillhanda-håller tjänstelokal åt landsfiskal. Är landsfiskalen polischef och åklagare i stad och finnes i staden tillhörigt polishus eller i annan byggnad, som helt eller delvis är avsedd för polisändamål och som äges av staden, lokaler, som äro lämpliga för landsfiskalskontor, synes landsfiskalen böra vara skyldig att förhyra dessa lokaler, där länsstyrelsen finner lokalerna vara med hänsyn till landsfiskalstjänstens krav tillfredsställande och, där staden betingar sig ersättning för deras upplåtande, den begärda hyran vara skälig. Samma torde böra gälla i fråga om annan kommun, som är skyldig att själv bestrida kostnaderna för sitt polisväsende.

Övriga förvaltningskostnader torde kunna beräknas till i genomsnitt för distrikt utan stadigvarande tjänstebitråde 250 kronor, för distrikt med ett tjänstebitråde 400 kronor, för distrikt med två tjänstebiträden 550 kronor samt för distrikt med tre (eller flera) tjänstebiträden 650 kronor. Sammanlagda medelsbehovet för »övriga förvaltningskostnader» skulle efter dessa grunder utgöra 192,600 kronor eller i runt tal 200,000 kronor.

Jag övergår härefter till att behandla frågan om distriktsåklagarnas utbildning.

Utbildningsfrågor.

Distriktsåklagarnas teoretiska fackutbildning.

1937 års utredning: I fråga om distriktsåklagarnas juridiska utbildning samt teoretiska utbildning i polistjänst hava de sakkunniga föreslagit följande:

Utbildningen skulle bibringas aspiranterna vid en särskild kurs förlagd till statens polisskola i Stockholm. Undervisningen i denna kurs beräknades erhålla en längd av två och ett halvt år, varav två år för den juridiska undervisningen, och skulle i de ämnen, som vore representerade vid universitet och högstskolor, läggas på ett akademiskt plan. Kursen skulle avslutas med examen. Tillträdet till distriktsåklagarkursen skulle regleras av den nämnd, som skulle hava till uppgift, bland annat, att reglera antagningen av distriktsåklagaraspiranter (antagningsnämnden). För de aspiranter, vilka efter avlagd juris kandidatexamen ville vinna distriktsåklagarkompetens, uppställdes ett modifierat utbildningsschema. I fråga om den teoretiska utbildningen skulle för dem den juridiska delen av distriktsåklagarkursen bortfalla.

I fråga om innehållet i de yttranden, som avgåvos över förslaget i fråga om undervisningens anordnande och den övriga utbildningen, torde få hänvisas till den i propositionen nr 219/1940 L. sid. 55—62 lämnade redogörelsen därför.

1940 års riksdag: Vid föredragning i statsrådet den 19 april 1940 av nyssnämnda proposition anförde jag, efter det jag förklarar, att jag anslöte mig

till de föreslagna huvudlinjerna för utbildningen och rekryteringen, att det med hänsyn till vad som anförts i yttrande över förslaget av styrelsen för polisskolan ävensom i andra yttranden borde närmare övervägas, huruvida icke den juridiska delen av undervisningen möjligen i stället borde förläggas till juridisk fakultet. Ytterligare utredning ansåge jag sålunda på denna punkt erforderlig.

Departementspromemorian: Som tidigare framhållits, uppdrog Kungl. Maj:t den 29 november 1940 åt två personer att inom socialdepartementet verkställa fortsatt utredning rörande den teoretiska distriktsåklagarundervisningens anordnande. Utredningsmännen överlämnade till fullgörande av sitt uppdrag den 17 mars 1941 en promemoria angående distriktsåklagarnas teoretiska utbildning. Utredningsmännens förslag innebär i huvudsak följande.

Utbildningen skulle förläggas dels till polisskolan, dels till Stockholms högskola. Till polisskolan skulle förläggas den teoretiska utbildningen i polis-tjänst samt till högskolan den juridiska undervisningen och undervisningen i kameralkunskap. Undervisningen vid högskolan, vilken skulle föregå undervisningen vid polisskolan, skulle omfatta fyra terminer och skulle i vissa delar ansluta sig till den ordinarie undervisningen därstädes. Distriktsåklagaraspiranterna skulle således delta i den ordinarie, varje hösttermin givna propedeutiska kursen i civilrätt, straffrätt och processrätt samt delta i samma undervisning i förvaltningsrätt som de, vilka avsåge att avlägga juris kandidatexamen. I fråga om privaträtten skulle man begagna den ordinarie kursen för statsvetenskaplig-juridisk examen. Särskild undervisning för distriktsåklagaraspiranterna skulle anordnas i, förutom kameralkunskap, statsrätt, finansrätt, straffrätt och processrätt. I de båda sistnämnda ämnena skulle kunskapsfordringarna i huvudsak motsvara fordringarna för juris kandidatexamen. Sedan tentamina avlagts i samtliga ämnen vid högskolan, skulle distriktsåklagarexamen avläggas. Undervisningen vid polisskolan skulle utformas i huvudsaklig överensstämmelse med undervisningen vid de polischefskurser, som hållits där. Undervisningen vid högskolan skulle börja blott vartannat år, och varje kurs skulle sålunda — liksom enligt de sakkunnigas förslag — omfatta två aspirantårgångar. Under polisundervisningen skulle eleverna uppdelas i två omgångar. Med hänsyn till högskolans ställning såsom icke statlig undervisningsanstalt skulle mellan kronan och högskolans styrelse ingås ett avtal, däri styrelsen förbunde sig att efter vissa riktlinjer mot en angiven summa anordna undervisningen. Kostnaderna för undervisningen beräknades av utredningsmännen komma att för varje kurs uppgå till vid högskolan 16,700 kronor och vid polisskolan 18,200 kronor. De årliga kostnaderna bleve således 17,450 kronor. Härtill skulle eventuellt komma vissa kostnader för iordningställande av erforderliga läroböcker. Vid denna kostnadsberäkning utgingo utredningsmännen från att eleverna skulle själva betala sina läroböcker samt vissa avgifter vid högskolan.

Yttranden över departementspromemorian: Över promemorian hava yttranden avgivits av justitiekanslern, statskontoret, riksräkenskapsverket, länsstyrelserna i Uppsala, Kalmar och Kristianstads

län, efter hörande av vederbörande landsfogdar, styrelsen för statens polisskola, kanslern för rikets universitet, vilken inhämtat yttranden från de juridiska fakulteterna vid universiteten i Uppsala och Lund samt den stats- och rättsvetenskapliga avdelningen vid Stockholms högskola, ävensom styrelsen för nämnda högskola samt styrelserna för föreningarna Sveriges landsfiskaler och Sveriges stadsfiskaler.

I de flesta av yttrandena har det i promemorian framlagda förslaget helt eller i huvudsakliga delar *tillstyrkts*. Tillstyrkande har sålunda givits av justitiekanslern, statskontoret, riksräkenskapsverket, länsstyrelserna och landsfogdarna i Kalmar och Kristianstads län, styrelsen för statens polisskola, Stockholms högskolas styrelse, den stats- och rättsvetenskapliga avdelningen vid högskolan samt styrelserna för föreningarna Sveriges landsfiskaler och Sveriges stadsfiskaler. Justitiekanslern har anført, att undervisningens förläggande till Stockholms högskolas stats- och rättsvetenskapliga avdelning i stället för till statens polisskola, studiernas förlänande av en mera akademisk prägel samt begränsningen av det föreskrivna kunskapsstoffet innebure förbättringar i förhållande till de sakkunnigas förslag. Stockholms högskolas stats- och rättsvetenskapliga avdelning har anført, att det i promemorian framlagda förslaget vore väl avvägt med hänsyn till den för ändamålet knappt tillmätta tiden. Landsfiskalsföreningens styrelse, som erinrat om att föreningen tidigare givit uttryck åt den uppfattningen, att juris kandidatexamen borde fastställas såsom kompetensvillkor för landsfiskalstjänst, har yttrat, att från denna synpunkt promemorians förslag kunde hälsas med tillfredsställelse och att det innebure en väsentlig förbättring i förhållande till de sakkunnigas förslag.

De erinringar som framställts i de nu omnämnda yttrandena hava endast avsett detaljer i förslaget såsom jämkningar av kursplaner m. m. Justitiekanslern har anført, att den omständigheten, att distriktsåklagarkurs skulle anordnas vartannat år, därvid början gjordes med år med udda tal, medan antagning till provtjänstgöring skulle ske varje år, syntes medföra, att de som antoges till provtjänstgöring under år med jämna tal kunde få utbildningstiden förlängd med ett år och antagningen till extra tjänstemän med därav följande bättre löne- och tjänsteställning i motsvarande mån förskjuten, vilket måhända borde föranleda åtgärder för minskande av den olikhet, som sålunda syntes komma att föreligga. Stockholms högskolas styrelse har, under hänvisning till det av högskolans stats- och rättsvetenskapliga avdelning avgivna yttrandet i ärendet anført bland annat:

Styrelsen hade intet att erinra emot att den föreslagna juridiska undervisningen förlades till högskolans stats- och rättsvetenskapliga avdelning, ehuru en sådan anordning självfallet komme att medföra en ökning av avdelningens arbete. Ej heller syntes något väsentligt vara att erinra mot den uppgjorda undervisningsplanen. Det borde dock understrykas, att en förutsättning för planens genomförande vore, att de i promemorian angivna läroböckerna stode till förfogande. Utredningsmännen syntes utgå ifrån att

desså åtminstone till öfvervägande del skulle utarbetas inom stats- och rättsvetenskapliga avdelningen. Emellertid hade avdelningen icke kunde utfästa sig att låta färdigställa läroböckerna i fråga utan måste detta enligt avdelningens åsikt bliva beroende av huruvida avdelningens lärare och andra vetenskapsmän kunde bliva i tillfälle att utgiva dem. I detta sammanhang ville styrelsen erinra om att särskilt beträffande undervisningen i processrätt vissa svårigheter kunde uppstå med hänsyn till den planerade processreformen. De i promemorian angivna grunderna för högskolans ersättning för undervisningen syntes vid nuvarande penningvärde kunna godtagas. Med hänsyn till ovissheten i fråga om den allmänna prisnivåns utveckling, borde i det avtal, som vore avsett att ingås mellan staten och högskolan, intagas förbehåll för en mera betydande ändring i penningvärdet.

Styrelsen för statens polis-skola har anført, att den funnit den föreslagna anordningen att distriktsåklagarexamen skulle avläggas vid högskolan, sedan den juridiska delen av distriktsåklagarutbildningen fullbordats, mindre tillfredsställande. Enligt styrelsens mening borde nämligen i begreppet distriktsåklagarexamen inläggas, att vederbörande fullgjort hela den juridiska och polistekniska utbildningen som erfordrades för erhållande av distriktsåklagarbefattning. Det syntes styrelsen därför icke lämpligt att använda be-teckningen distriktsåklagarexamen för godkänd genomgång av allenast en del av denna utbildning. Styrelsen har vidare föreslagit, bland annat, att en reduktion gjordes i fråga om arvodena åt vissa av de lärare som skulle undervisa vid högskolan.

Statskontoret har i sitt yttrande framhållit bland annat, att det förefallit ämbetsverket som om de föreslagna timersättningarna för undervisningen vid högskolan borde sättas till något lägre belopp än dem utredningsmännen angivit samt att öfvervägande skäl syntes tala för att i överens-kommelsen med högskolan borde avtalas, att särskild examensavgift icke skulle uttagas och att vissa omkostnader skulle gäldas av högskolan.

Länsstyrelsen i Kalmar län har ansett, att ersättning icke borde utgå till lärarna vid högskolan för erforderlig examination, enär denna finge anses tillhöra högskollärarnas ordinarie uppgifter.

Förslaget har *avstyrkts* av universitetskanslern, de juridiska fakulteterna vid universiteten i Uppsala och Lund samt av länsstyrelsen och landsfogden i Uppsala län.

Den juridiska fakulteten vid universitetet i Uppsala har därvid bland annat anført:

Det förhållandet att hela provtjänstgöringen till tiden infölle före den teoretiska utbildningen utgjorde en uppenbar svaghet i den tilltänkta utbildningen. Vile man nå syftet att utbilda en åklagarkår, som i kvalitet kunde någorlunda jämföras med den som erhållit vanlig utbildning via juris kandidatexamen borde den praktiska utbildningen i allt väsentligt följa efter den teoretiska utbildningen. För att bereda de blivande åklagarna en utbildning som vore kvalitativt jämförbar med den vanliga juristutbildningen, vore det därjämte en oundgänglig förutsättning att åklagarutbildningen infogades såsom ett led i den ordinarie akademiska undervisningen. Detta innebure, att för distriktsåklagarexamen skulle utnyttjas den ordinarie undervisningen i

propedeutik, statsrätt, finansrätt, förvaltningsrätt, straffrätt och processrätt. I förhållande till förslaget i promemorian innebure detta någon ökning av ämnet statsrätt och i någon mån sannolikt även av ämnet finansrätt. Endast beträffande privaträtt bleve en särskild undervisning erforderlig. Ämnet kameralkunskap borde överföras till utbildningen i polistjänst vid polisskolan, vilket kunde ske utan svårighet och vore önskligt även ur den synpunkten att avlagd juris kandidatexamen borde befria från distriktsåklagarexamen.

Med utgångspunkt från vad som nu anförts har fakulteten uppgjort en studieplan för åklagarutbildningen vid universiteten, vilken emellertid upptar en studietid av fem terminer. Om denna förlängning av studietiden med en termin har fakulteten anført, att den givetvis innebure en olägenhet men att den fullt ut kompenseras av den högre kvaliteten hos den sålunda föreslagna utbildningen. Därtill komme enligt fakultetens mening de viktiga fördelarna att eleverna kunde påbörja sina teoretiska studier vilken termin som helst och att utbildningen kunde ordnas vid samtliga juridiska fakulteter. För att undervisningen och elevernas studier skulle planläggas med största ändamålsenlighet borde enligt fakultetens förslag vid varje fakultet någon lärare erhålla uppdrag att fungera såsom studieledare för åklagarundervisningen med uppgift att tillhandagå eleverna med anvisningar och råd samt taga initiativ beträffande undervisningen genom framställningar till fakulteten. Fakulteten har ansett att med fakultetens förslag särskilda läroböcker och kompendier för åklagarundervisningen icke bleve erforderliga.

En av fakultetens ledamöter, professorn Hult, har avgivit ett särskilt yttrande, däri han under förklaring, att han funne det lämpligt att den juridiska undervisningen koncentrerades till *en* undervisningsanstalt, yttrat, att det med hänsyn till föreliggande möjligheter att disponera för uppgiften lämpade lärarkrafter syntes för närvarande lämpligast att undervisningen förlades till Stockholms högskola. Professorn Hult har funnit det i promemorian framlagda förslaget till undervisningsplan i det hela väl avpassat.

Den juridiska fakulteten vid universitetet i Lund har i huvudsak anslutit sig till uppsalafakulteten.

Universitetskanslern har anført, att han vore helt ense med utredningsmännen däri, att det vore lämpligt att undervisningen finge en mindre skolmässig prägel än vad som skulle bliva fallet, om undervisningen förlades till polisskolan. Om utredningsmännens förslag, att ett avtal skulle träffas mellan kronan och högskolans styrelse, däri styrelsen förbunde sig att efter angivna riktlinjer mot en viss summa anordna undervisningen, har universitetskanslern anført, att han icke kunde finna denna anordning vare sig behöblig eller önskvärd. Ej heller kunde universitetskanslern tillstyrka statsanslag i den utsträckning förslaget innebure. Härom har universitetskanslern anført följande:

Därest åklagaraspiranterna skulle erhålla sin juridiska undervisning vid en juridisk fakultet — vilket universitetskanslern livligt tillstyrkte — bleve ju undervisningen och examinationen av dessa elever ett led i fakultetens normala verksamhet. De juridiska fakulteterna borde självfallet vara beredda att mottaga denna kategori av elever lika väl som andra juris studerande.

Någon anledning att bereda lärarna ersättning för examination finnes alltså icke. Vad undervisningen anginge, kunde särskild ersättning härför behöva ifrågakomma endast om extra arbetskrafter och extra undervisning erfordrades.

Universitetskanslern har vidare anfört, att det enligt hans mening knappast finnes tillräckliga skäl att överhuvud reservera denna undervisning för Stockholms högskolas räkning. Om åklagaraspiranterna skulle sammanhållas i en enhetlig grupp, vore det fördelaktigare såväl ur statsfinansiell som ur elevernas privatekonomiska synpunkt att låta dem undergå utbildning vid något av statsuniversitetet, lämpligen Uppsala universitet. Universitetskanslern delade emellertid den meningen, att det icke vore erforderligt, att aspiranterna sammanhölls i en enhetlig grupp vid en och samma fakultet, och ansåge det kunna lämnas frihet åt aspiranterna att själva välja den fakultet, där de ville förskaffa sig sin juridiska utbildning. Universitetskanslern har anfört, att han härvid förutsatt att, såsom uppsalafakulteten framhållit, undervisningen skulle kunna i väsentligt större utsträckning göras gemensam för dessa elever och övriga juris studerande samt att vederbörande fakultet skulle utse en lärare med uppgift att vara studieledare för denna grupp av elever. Universitetskanslern har icke ansett sig kunna tillstyrka uppsalafakultetens förslag att utsträcka undervisningen till fem terminer men har därvid förutsatt, att en väsentlig del av sommarferierna skulle användas för studier och att ämnet kameralkunskap skulle överflyttas till kursen vid polisskolan. Universitetskanslern har därjämte berört frågan om den praktiska utbildningens förläggande och därvid anfört, att han icke ansåge det lämpligt att i enlighet med uppsalafakultetens förslag förlägga hela den praktiska tjänstgöringen efter den teoretiska, eftersom goda skäl talade för att en gallringsprocedur anordnades före den teoretiska utbildningen och på grundvalen av en längre tids praktisk tjänstgöring, men att den första praktiska utbildningen lämpligen kunde begränsas och kompletteras med viss praktisk tjänstgöring efter den teoretiska utbildningen. Slutligen har universitetskanslern i fråga om kostnaderna för utbildningen anfört, att statens anslag för den juridiska utbildningen, därest denna anordnades i enlighet med hans förslag, kunde åtskilligt reduceras.

Länsstyrelsen i Uppsala län har, i anslutning till ett av landsfogden i länet framlagt förslag, anfört, att utbildningen enligt länsstyrelsens uppfattning borde ske i omvänd ordning, så att den teoretiska utbildningen föreginge den praktiska och följde omedelbart efter studentexamen och värnpliktstjänstgöringen. Den juridiska utbildningen borde enligt länsstyrelsens mening kunna ske vid samtliga fakulteter. Enligt länsstyrelsens mening skulle detta förslag medföra åtskilliga fördelar. Bland annat skulle den teoretiska utbildningen ske under de år, då aspiranternas möjligheter för teoretiskt kunskapstillägnande vore störst. Vidare skulle prövningen på grundval av den praktiska tjänstgöringen bliva säkrare, emedan man kunde anförtro aspiranterna mera kvalificerade göromål. Slutligen skulle kostnaderna för utbildningen bliva väsentligt lägre såväl för aspiranterna själva som för statsverket.

Den plan för distriktsåklagarnas teoretiska fackutbildning, som framlagts i utredningsmännens promemoria och som i allt väsentligt lämnats utan erinran i de flesta av de avgivna yttrandena, anser jag utgöra en i huvudsak tillfredsställande lösning av de problem, som mött, då det gällt att anordna undervisningen så, att denna i fråga om de egentliga universitetsämnena kommer att ligga på ett akademiskt plan och samtidigt erhåller den koncentration och fasta ledning, som torde vara erforderlig för att eleverna under den begränsade studietiden skola kunna på ett tillfredsställande sätt inhämta det ganska omfattande kunskapsmaterialet. De erinringar som framförts i yttrandena synas mig icke vara av beskaffenhet att rubba själva grundvalarna för planen även om denna bör underkastas jämkningar i vissa detaljer såsom i fråga om kursplaner m. m. Då undervisningen emellertid enligt uppgjorda beräkningar icke behöver börja förrän tidigast under hösten 1943 och något anslag för nästkommande budgetår alltså icke är erforderligt, har jag icke ansett mig böra i vidare mån än nu skett uppehålla mig vid denna fråga. Därest det vid de fortsatta underhandlingar, som komma att föras med högskolans styrelse, skulle visa sig erforderligt att medel ställas till förfogande för utarbetande av de för undervisningen nödiga läroböckerna, torde jag senare få anmäla denna fråga.

Departements-
chefen.

Till kostnaderna för utbildningen böra även hänföras kostnaderna för distriktsåklagaraspiranternas *praktiska polistjänstgöring*. Enligt principbeslutet skall denna tjänstgöring, omfattande sex månader, för att bli effektiv koncentreras till poliskåreerna i ett fåtal av de största städerna, där möjlighet gives att erhålla lämpliga instruktörer och handledare för aspiranterna. Tjänstgöringen, som skall omfatta såväl kriminalpolis- som ordningspolisverksamhet, skall för att bli så allsidig som möjligt fullgöras efter vissa gemensamma allmänna anvisningar och det skall åligga vederbörande polismästare att öva uppsikt över att tjänstgöringen i enlighet med dessa anvisningar anordnas på ändamålsenligaste sätt. De sakkunniga hade beräknat kostnaderna för handledning åt aspiranterna under den praktiska polistjänstgöringen — lämpligt avpassade arvoden till den handledande personalen — till högst 2,000 kronor för år. Med hänsyn till att den praktiska polistjänstgöringen skall följa efter provtjänstgöringen å landsfiskalskontor och hos länsstyrelse m. m. är det sannolikt, att några kostnader för det ändamål, varom nu är fråga icke komma att uppstå under budgetåret 1941/42. Jag anser därför icke erforderligt, att något anslag nu begäres för ändamålet.

Kostnaderna för *antagningsnämndens* verksamhet — resekostnads- och traktamentsersättningar till nämndens ledamöter för deltagande i nämndens sammanträden — torde böra beräknas till högst 1,000 kronor.

Härefter anser jag mig böra behandla de spörsmål, vilka sammanhänga med övergången till den nya organisationen.

Övergången till den nya landsfiskalsorganisationen.

1937 års utredning: De sakkunniga erinrade i sitt betänkande om att nedbringandet av antalet landsfiskalstjänster och indragningen av ett stort antal stadsfiskalstjänster komme att medföra ganska betydande övergångssvårigheter, vilka dock minskades därigenom, att städernas införlivande med landsfiskalsdistrikt avsåges skola ske successivt i den mån, vakanser uppstode å de befattningar, som berördes av indragningen. De sakkunniga tänkte sig, att övergången till den nya organisationen skulle i fråga om landsfiskalerna ske på följande sätt:

Vid ett genomförande av omorganisationen den 1 juli 1941 komme antalet ordinarie landsfiskaler att utgöra ungefär 340. Dessa vore utan vidare skyldiga att övergå till ny landsfiskalstjänst. De skulle utnännas å nyorganiserade tjänster efter länsstyrelsernas hörande men utan ansökan. Även de landsfiskaler, vilka endast erhållit förordnande tillsvidare å sina tjänster, skulle utan ytterligare prövning eller särskild utbildning anses behöriga att erhålla nyorganiserad landsfiskalstjänst. Härigenom skulle emellertid uppstå en ogynnsam proportion mellan å ena sidan antalet landsfiskalstjänster samt å andra sidan antalet av de befattningshavare, som skulle placeras på tjänsterna. Mot den beräknade minskningen av antalet ordinarie landsfiskaler under tiden intill omorganisationens genomförande svarade nämligen en (i huvudsak) lika stor ökning av antalet tillsvidareförordnade. Ganska många av de sistnämnda skulle sålunda icke kunna påräkna att omedelbart erhålla landsfiskalstjänst utan skulle vara hänvisade till assistentbefattning. En tillbakagång för ett stort antal landsfiskaler till assistentbefattning — vilken motsvarades av en lika omfattande nedflyttning för assistenterna — måste emellertid medföra bland annat den olägenheten, att rekryteringen hejdades under den tid, som åtginge för att överskottet skulle hinna tagas i anspråk genom avgången bland landsfiskalerna. Ikraftträdandet av det föreslagna nya rekryteringssystemet måste också uppskjutas.

De sakkunniga övervägde två olika utvägar att komma till rätta med dessa svårigheter. Såsom en möjlig lösning betecknades att vid omorganisationens ikraftträdande till övergångsstat överföra ett antal av de äldre ordinarie landsfiskalerna, som av olika anledningar icke borde ingå i den nya organisationen. En dylik åtgärd bedömdes bliva av stor betydelse med hänsyn till önskvärdheten av att den nya landsfiskalsorganisationen snabbt erhöle största möjliga effektivitet. De landsfiskaler, som på detta sätt tvångsvis överfördes på övergångsstat, skulle bibehållas vid samtliga löneförmåner — lön, tjänstgöringspenningar, ålderstillägg, tillfällig löneförbättring, ortstillägg och dyrtidstillägg men däremot icke förvaltningsbidrag. Med hänsyn härtill och då antalet av de landsfiskaler, som skulle överföras å övergångsstat, måste bliva icke alltför obetydligt om det avsedda syftet skulle nås — de sakkunniga nämnde antalet 40 — skulle inrättandet av en tvångsvis övergångsstat draga betydande kostnader.

De sakkunniga övergävo därför denna linje och förordade i stället, att man skulle bereda ett antal äldre landsfiskaler möjlighet att övergå på frivillig övergångsstat, å vilken avlöningsförmånerna skulle utgöras av den nuvarande

lönen, 2,000 kronor, ålderstillägg, den del av den provisoriska löneförbättringen, som utgör lön, ävensom dyrtidstillägg. Man räknade med att ungefär 10 landsfiskaler, tillhörande de tio äldsta årsklasserna, skulle begagna sig av möjligheten att övergå å frivillig övergångsstat. Den avlastning, som på detta sätt skulle vinnas, bleve icke av större omfattning än att ett ganska stort antal tillsvidareförordnade landsfiskaler måste återgå till assistentbefattning. Antalet av de tillsvidareförordnade landsfiskalerna beräknades den 1 juli 1941 komma att utgöra ungefär 140. Av dessa beräknades 70 icke kunna erhålla nyorganiserad landsfiskalstjänst utan vara nödsakade att under en tid tjänstgöra å assistentbefattning. Till dessa skulle utgå viss lönekomensation, om vederbörande innehaft förordnande tillsvidare å landsfiskalstjänst under minst ett halvt år. Hade förordnandet varat minst ett år, skulle avlöningsförbättring utgå med så stort belopp, att de sammanlagda avlöningsförmånerna motsvarade avlöningsförmånerna till befattningshavare i lägsta löneklass i lönegraden A 22 inom ortsgrupp A. Hade förordnandet varat kortare tid men dock minst ett halvt år, skulle avlöningsförbättringen utgå med hälften av nämnda belopp. Av de vid omorganisationens genomförande förordnade landsfiskalssistenterna beräknades ungefär 70 icke kunna omedelbart erhålla nyorganiserad assistenttjänst. Dessa skulle av länsstyrelserna, i den mån de ansåges lämpliga för befordran på banan, antagas till extra tjänstemän i samma lönegrad, som föreslagits beträffande landsfiskalsspirant, som avlagt distriktsåklagarexamen (Ex 2). Medan de kvarstode som extra tjänstemän, skulle de erhålla tillfällig löneförbättring motsvarande skillnaden mellan innehavd lön och vad de skulle hava uppburit som landsfiskalssassistenter i lägsta löneklass å A-ort.

För innehållet i yttrandena över de sakkunnigas förslag till övergångs-anordningar har lämnats en redogörelse i propositionen nr 219/1940 L., sid. 82—84. Här torde få hänvisas till denna redogörelse. Av densamma framgår bland annat, att förslaget avstyrktes av statskontoret och riksräkenskapsverket, vilka ansågo ytterligare utredning erforderlig angående övergångs-anordningarna. Statskontoret förordade överförande till indragningsstat av befattningshavare, som enligt äldre bestämmelser skolat kvarstå i sin befattning, då den nya löneregleringen trädde i kraft, men, därest de nya bestämmelserna — vilka innebära en sänkning av pensionsåldern med två år från 65 år till 63 år — varit gällande för honom, då inträtt i pensionsåldern. Riksräkenskapsverket framhöll, att de ordinarie landsfiskaler, som enligt de sakkunnigas förslag skulle komma att kvarstå på den gamla lönestaten utan tjänstgöring, borde uppföras på indragningsstat och på grund därav komma i åtnjutande av endast halvt procentuellt dyrtidstillägg. Å andra sidan framställdes i vissa yttranden yrkanden om att man skulle lämna större förmåner än de av utredningen föreslagna åt de landsfiskaler, som frivilligt överginge på övergångsstat. Jämväl allmänna lönenämnden och 1936 års lönekommitté förordade ytterligare utredning angående övergångsbestämmelserna. Lönekommittén anförde därvid bland annat, att tvekan kunde råda om den lämpliga utformningen av anordningarna för beredande övergångsvis av »tillfällig

löneförbättring» åt befattningshavare, som innehade tillsvidareförordnande å landsfiskalstjänst men vid organisationens genomförande förutsattes icke kunna genast erhålla ordinarie landsfiskalsbefattning, respektive åt statsavlönade assistenter, vilka icke omedelbart kunde väntas erhålla landsfiskals-assistentbefattning.

1940 års riksdag: Vid föredragning i statsrådet den 19 april 1940 av propositionen anförde jag, såvitt nu är i fråga, bland annat följande:

Vid utformningen av bestämmelserna om övergången till den nya organisationen har man, synes det mig, främst att taga sikte på att denna nya organisation så snabbt som möjligt skall erhålla full effektivitet. Tjänsterna böra således så snart ske kan erhålla innehavare, som uppfylla de nya kompetensvillkoren, och de av de nuvarande befattningshavarna, som av en eller annan anledning icke anses böra komma med i den nya organisationen, böra så långt det går lämnas utanför denna. Samtidigt härmed måste man emellertid taga vissa hänsyn till dem, som jämlikt nu gällande eller äldre kompetensbestämmelser kommit in på banan och icke skäligen kunna utan vidare utestängas från densamma. Det torde icke innebära ett obehörigt klander av landsfiskalskåren, om man utgår ifrån, att det ur effektivitetssynpunkt skulle vara önskvärt, om ett antal av de äldre bland de nuvarande landsfiskalerna icke överfördes å den nya staten. Man kan därvid tänka sig två olika övergångsanordningar. Dels kan man göra det möjligt för dem, som så önska, att frivilligt övergå på övergångsstat med bibehållande i huvudsak av nuvarande avlöningsförmåner, dels kan man tvångsvis överföra vissa landsfiskaler på indragningsstat. Vilka löneförmåner, som i sistnämnda fall skola utgå, torde böra bliva beroende på de närmare omständigheter, under vilka överföringen sker. De sakkunniga, vilka diskuterat båda möjligheterna, hava för sin del föreslagit den förra lösningen. Denna har emellertid den nackdelen med sig, att man icke äger någon garanti för att de befattningshavare, som man helst ville undvika att överföra till nyorganiserad tjänst, övergå å övergångsstat. Det är också möjligt, att endast ett alltför ringa antal befattningshavare skulle finnas villiga att övergå. I flera yttranden hava också framställts yrkanden om att den frivilliga övergångsstaten borde göras mera lockande genom gynnsammare löne- och pensionsvillkor än dem, de sakkunniga föreslagit. Statskontoret och riksräkenskapsverket hava i stället förordat överförande av vissa äldre landsfiskaler å indragningsstat. Onekligen skulle en sådan åtgärd mera säkert föra till det avsedda målet, nämligen en snabb effektivisering av den nya organisationen. Vad man torde kunna vinna i detta hänseende, synes mig väl värt de ökade kostnader, som kunna uppkomma därigenom. Något närmare förslag till dylik indragningsstat föreligger emellertid icke. De nämnda ämbetsverken hava förordat, att frågan om övergångsbestämmelserna göres till föremål för fortsatt utredning. Härtill vill jag ansluta mig. Denna fortsatta utredning torde då även böra omfatta frågorna om tillfällig avlöningsförstärkning eller andra förmåner åt personal, som under övergångsåren eljest skulle komma i ogynnsammare ställning ur ekonomisk synpunkt, eftersom dessa frågor nära sammanhånga med den förut nämnda.

Vederbörande utskott anförde vid propositionens behandling, att utskottet ansåge, att bestämmelserna om övergången till den nya organisationen borde så utformas, att man så snart som möjligt skulle bliva i tillfälle att tillgodogöra sig fördelarna av denna nya organisation.

Departementspromemorian: I enlighet med de därom framställda yrkandena har frågan om övergångsförhållandena upptagits till förnyat övervägande. I den inledningsvis omnämnda, inom socialdepartementet utarbetade promemorian har anförts följande:

Efter frågans behandling i riksdagen har under hand från landsfiskalshåll framförts ett förslag av innebörd, att den beslutade sänkningen av landsfiskalernas pensionsålder borde genomföras samtidigt med omorganisationen och icke, som de sakkunniga föreslagit, under en övergångstid av tre år. Detta skulle innebära, att de landsfiskaler, som fyllde 63 år eller mera under år 1941 och icke på grund av nu gällande bestämmelser avginge före omorganisationen, skulle äga övergå till den nya organisationen endast under förutsättning, att de förbunde sig att avgå med pension vid omorganisationen, då de fyllde 63 år eller vid annan lämplig tidpunkt, exempelvis den 1 januari 1942. Med hänsyn till den avsevärda förbättring av pensionsförhållandena, som den beslutade löneregleringen medför för landsfiskalerna, har man funnit anledning föreligga till antagande, att de landsfiskaler, som skulle beröras av förslaget, icke skulle vara obenägna att godtaga detsamma. Vid en underhandsförfrågning genom länsstyrelserna har det också visat sig, att samtliga landsfiskaler, som den 1 juli 1941 kvarstå i tjänst samt antingen fyllt 63 år eller fylla 63 år under sista halvåret 1941 — 25 stycken — accepterat förslaget.

Med hänsyn till önskvärdheten av att icke alltför mycket komplicera övergången synes det bäst, att samtliga de befattningshavare, som på detta sätt skulle avgå med den nya pensionen, avginge vid en och samma tidpunkt, lämpligen vid omorganisationens genomförande. Huru många landsfiskaler, som komme att beröras av förslaget, beror således på vilket datum man fastställer för omorganisationen. I det följande har räknats med att omorganisationen i huvudsak skulle genomföras den 1 oktober 1941.

Av de ifrågavarande 25 landsfiskalerna uppnå emellertid enligt nu gällande bestämmelser två pensionsåldern under tredje kvartalet av år 1941, och en, som erhållit vederbörligt tillstånd att kvarstå i tjänst efter uppnådd pensionsålder, skall under samma tid avgå med pension. Det synes, med hänsyn till de överväganden, som föranlett förslaget om framflyttandet av omorganisationens ikraftträdande från budgetårsskiftet till den 1 oktober 1941, vara skäligt, att dessa tre befattningshavare, som jämväl de synas böra kvarstå i tjänst till sistnämnda datum, erhålla samma pension, som om de kvarstått efter omorganisationen.

Den avgång man härigenom erhöle skulle dock icke beröra de ordinarie befattningshavare inom yngre årsklasser, vilka man av särskilda anledningar icke önskade överföra å den nya staten. Som komplement till ett påskyndande av genomförandet av pensionsålderns sänkning finge man därför tänka sig, att vissa landsfiskaler tvångsvis överfördes å indragningsstat. Fördenskull har från länsstyrelserna inhämtats uppgift, vilka ordinarie landsfiskaler som med hänsyn till bristande lämplighet eller av liknande orsaker icke borde överföras på ny stat. I de förslag, som med anledning härav inkommit från länsstyrelserna, hava icke mindre än 40 befattningshavare upptagits. Ett antal av dessa beröres emellertid av det i det följande omnämnda förslaget om förtidspensionering av vissa äldre ordinarie landsfiskaler. Av de återstående äro några sådana, att anmärkningar mot deras lämplighet och förmåga att sköta

sin tjänst väl kunnat framställas utan att de likväl kunna anses äga så svaga kvalifikationer, att det icke vore försvarligt, att de överfördes till den nya organisationen. I fråga om sammanlagt 15 befattningshavare äro emellertid skälen mot deras överförande till den nya organisationen så starka, att dessa befattningshavare synas böra tvångsvis överföras å indragningsstat. Till dessa böra utgå samma löneförmåner som av de sakkunniga föreslogos för de befattningshavare som överfördes på tvångsvis övergångsstat; dock bör endast halvt dyrtidstillägg utgå.

Överförandet å indragningsstat synes böra ske redan från och med den 1 juli 1941. De därvid ledigblivna befattningarna torde böra uppehållas som vakanta i avbidan på omorganisationens fullständiga genomförande från och med den 1 oktober samma år. Det må anmärkas, att några större svårigheter med hänsyn till tillgången å aspiranter lämpliga för dessa vakansvikariat icke torde uppstå, enär redan nu ungefär halva antalet av ifrågavarande landsfiskaler äro tjänstlediga på grund av sjukdom eller av annan därmed jämförlig orsak.

För att tillgodose det dubbla önskemålet att vinna en ytterligare gallring bland landsfiskalerna i de högre åldersklasserna närmast under pensionsåldern och minska antalet av de genom distriktsindragningarna övertaliga befattningshavarna har verkställts en undersökning rörande möjligheten att förtidspensionera vissa äldre ordinarie landsfiskaler. Enligt 17 § 1. civila tjänstepensionsreglementet den 30 juni 1934 må tjänsteman, som tidigast fem år före uppnåendet av pensionsåldern frivilligt avgår ur tjänst, kunna av Kungl. Maj:t medgivas rätt att komma i åtnjutande av förtidspension under förutsättning, att han innehar minst 30 tjänstår samt att avgången finnes icke vara stridande mot statens intressen. Förtidspension motsvarar hel ålderspension men skall för tiden intill dess tjänstemannen uppnår pensionsåldern vara minskad med $\frac{1}{100}$ för varje full fjärdedel av år, varmed tjänstemannens levnadsålder vid avgången understiger pensionsåldern. Det har anförts, att mången landsfiskal måhända skulle inför den stundande omorganisationen finna det med sin fördel förenligt att avgå från tjänsten med förtidspension, därvid orsaken kunde vara långvarig sjuklighet, tilltagande ohälsa eller ock vissa nackdelar i personligt hänseende, som för den enskilde befattningshavaren kunde bliva följden av omorganisationen med därav betingade omflyttningar m. m. Vid en genom länsstyrelserna företagen undersökning har det framgått, att av de sammanlagt 52 landsfiskaler, som äro födda något av åren 1879, 1880, 1881, 1882 och 1883, ungefär halva antalet förklarar sig villiga att avgå med förtidspension i samband med omorganisationens genomförande. Av dessa hava dock de flesta uppställt som villkor eller åtminstone framfört såsom ett önskemål, att de icke skulle behöva vidkännas föreskriven reduktion av pensionsbeloppen. Då denna reduktion icke skulle belöpa sig till mer än sammanlagt ungefär 6,000 kronor eller med dyrtidstillägg ungefär 7,600 kronor årligen, synes det — särskilt med tanke på att förslaget om förtidspensionering väckts i statens intresse — böra tagas under övervägande att befria dessa förtidspensionerade landsfiskaler från det eljest föreskrivna avdraget.

Av de landsfiskaler, som först under år 1942 fylla 58 år och således icke beröras av det nu framlagda förslaget om förtidspensionering, fylla två 58 år redan den 2 respektive den 5 januari och ytterligare tre under tiden till och med april månad. Av dessa fem befattningshavare hava två förklarat sig villiga avgå med förtidspension i samband med omorganisationens genomförande. Med hänsyn till de fördelar, som skulle vinnas härigenom, synes det önskvärt, att förtidspension på samma villkor som föreslagits i fråga om övriga landsfiskaler skulle kunna beredas även dessa.

Genom den omedelbara sänkningen av pensionsåldern, överförandet av ett antal befattningshavare å indragningsstat samt förtidspensioneringen av därtill villiga befattningshavare inom de fem äldsta årsgrupperna skulle enligt vad av det ovan anförda framgår vinnas en omedelbar avgång av sammanlagt $25 + 15 + 23 = 63$ befattningshavare. Härtill komme eventuellt ytterligare 2 förtidspensionerade. Ungefär 10 tjänster kunna beräknas komma att stå vakanta vid omorganisationens genomförande. Då antalet landsfiskalsbefattningar, som skall indragas emellertid utgör 81, och man därjämte läser vara nödsakad att taga vissa hänsyn till de t. f. stadsfiskaler och köpingsåklagare, vilka genom omorganisationen komma att förlora sin huvudsakliga tjänst, högst 9 stycken, äro övergångssvårigheterna icke helt lösta genom de nu föreslagna anordningarna, ehuru de bliva betydligt mindre än enligt de sakkunnigas förslag. För de övertaliga landsfiskalerna — enligt denna beräkning 6 stycken — vilka måste tills vidare återgå till landsfiskalsassistentbefattning, synes lönekompensation böra utgå i enlighet med de sakkunnigas förslag. Några större betänkligheter torde denna lösning icke behöva möta, då det är fråga om ett så ringa antal befattningshavare. Av de 10 t. f. stadsfiskalerna och köpingsåklagarna lära 7 kunna kvarstå såsom landsfiskalsassistenter i de distrikt, inom vilka de nu tjänstgöra, eller till vilka de städer, där de tjänstgöra, komma att hänföras. Två t. f. stadsfiskaler synas inom en nära framtid kunna påräkna att erhålla ordinarie stadsfiskalstjänst. Till två t. f. köpingsåklagare, vilka genom överflyttningen till assistenttjänst skulle få vidkännas minskning i sina löneinkomster ävensom till de två sistnämnda t. f. stadsfiskalerna, vilka även de i avvaktan på att de kunna erhålla annan tjänst, lämpligen kunna tjänstgöra å landsfiskalsassistentbefattning, bör skäligen lönekompensation utgå.

Kostnaderna under första övergångsåret beräknades i promemorian komma att uppgå till för 15 landsfiskalstjänster å indragningsstat 83,265 kronor, för förtidspension åt 25 landsfiskaler 143,250 kronor samt för kompensation åt 6 t. f. landsfiskaler och 6 landsfiskalsassistenter 42,916 kronor eller tillhopa 269,431 kronor. Någon särskild kostnad beräknades sålunda icke för det omedelbara genomförandet av pensionsålderns sänkning. Enligt de sakkunnigas beräkningar skulle deras förslag, om det rörliga tillägget och dyrtidstillägget uppräknats till nuvarande nivå, draga en årskostnad av 458,997 kronor.

Yttranden över departementspromemorian: Promemorian har varit utremiterad för yttrande av statskontoret, riksräkenskapsverket och allmänna lönenämnden.

Riksräkenskapsverket och allmänna lönenämnden hava förklarat sig icke hava funnit anledning till erinran mot att övergången till den nya landsfiskalsorganisationen genomföres i enlighet med de i promemorian angivna riktlinjerna.

Statskontoret har, under erinran om vad ämbetsverket anført i anledning av de sakkunnigas övergångsförslag, avstyrkt förslaget, att de landsfiskaler, som vid löneregleringens ikraftträdande uppnått den i samband med denna reglering bestämda pensionsåldern av 63 år, skulle få övergå på den nya staten för att omedelbart pensioneras. Dessa befattningshavare, vilka förutsattes varken kunna entledigas på grund av sjukdom eller av annan an-

ledning eller lämpligen kunna utnyttjas vare sig å landsfiskalstjänst eller annan befattning vid landsstaten, borde enligt statskontorets mening i stället uppföras på indragningsstat med lön, tjänstgöringspenningar och tillfällig löneförbättring jämte halvt dyrtidstillägg å dessa avlöningsförmåner. Ej heller kunde statskontoret tillstyrka, att de landsfiskaler, beträffande vilka i 17 § 1. civila tjänstepensionsreglementet stadgade förutsättningar för erhållande av förtidspension föreläge, tillätes övergå på den nya avlöningsstaten i syfte, att dylik pension, i och med att så skedde, skulle beredas dem. I detta sammanhang ville statskontoret framhålla, att sådana avsteg från pensionsreglementets bestämmelser, som i promemorian förordats dels med avseende å beräkandet av förtidspensionen, dels ock i fråga om den ålder, vid vilken möjlighet att erhålla sådan pension inträdde, under inga omständigheter borde komma i fråga med hänsyn till de konsekvenser för statsverket, som därigenom kunde uppkomma. Av samma skäl borde det enligt statskontorets mening vara uteslutet att låta befattningshavare, vilka vid löne regleringens ikraftträdande uppnått nu gällande pensionsålder, övergå på den nya staten.

Statskontoret har vidare anfört:

Enligt statskontorets mening bör vid genomförandet av den beslutade omorganisationen i första hand övervägas, i vad mån de icke pensionsmässiga landsfiskaler, vilka icke på ett tillfredsställande sätt kunna fullgöra landsfiskals arbetsuppgifter lämpligen kunna förflyttas till annan befattning inom landsstaten eller eljest utnyttjas inom denna gren av förvaltningen. För den händelse så kan ske, föreligger icke anledning att uppföra befattningshavarna å indragningsstat. Däremot bör sådan befattningshavare, om han icke kan placeras å redan befintlig befattning, upptagas å övergångsstat med tjänstgöringsskyldighet och med rätt att åtnjuta samma löneförmåner som befattningshavarna å indragningsstat, dock med rätt till ortstillägg och till dyrtidstillägg i full omfattning. Landsfiskal, som anses överhuvud taget icke kunna användas inom landsstaten men beträffande vilken förutsättningar för entledigande ändock icke föreligga, bör i likhet med de överåriga hänföras till indragningsstat.

Statskontoret har vidare icke ansett sig kunna tillstyrka, att personliga lönetillägg beviljades de tillsvidareförordnade landsfiskaler samt extra eller biträdande landsfiskaler, vilka under en övergångstid kunde få åtnöjas med lägre befattningar.

*Departements-
chefen.*

Jag vill erinra om att vederbörande utskott vid 1940 års lagtima riksdag vid frågans principbehandling uttalade, att bestämmelserna om övergången till den nya organisationen borde så utformas, att man så snart som möjligt skulle bliva i tillfälle att tillgodogöra sig fördelarna av denna nya organisation. Detta uttalande torde innebära, att man borde söka ordna övergången så, att landsfiskalstjänsterna så snart som möjligt bleve besatta med personer som uppfyllde de nya, väsentligt skärpta kompetensfordringarna. Detta underlättas väsentligt, om de av de nuvarande landsfiskalerna, vilka av en eller annan anledning icke lämpligen böra ifrågakomma till nyorganiserad tjänst, ej komma att belasta den nya organisationen. I den i det föregående omtalade prome-

memorian har framlagts en plan härför, som synes mig på ett i stort sett tillfredsställande sätt lösa övergångsproblem.

Vad först angår de landsfiskaler, som vid det nya budgetårets ingång kvarstå i tjänst samt antingen fyllt 63 år — den föreslagna nya pensionsåldern — eller fylla 63 år under sista halvåret 1941, så hava dessa — de utgöra enligt nu föreliggande uppgifter 26 — sedan fråga därom uppkommit, samtliga förklarar sig villiga att i samband med omorganisationens genomförande eller inom viss kort tid därefter avgå med pension, därest denna kommer att utgå på den nyreglerade lönen. Då statskontoret med avstyrkande av förslaget i promemorian ställt sig avvisande mot en dylik anordning och i stället föreslagit, att ifrågakvarande befattningshavare skulle överföras å indragningsstat, å vilken de finge kvarstå, till dess att de erhöle pension jämlikt de för dem nu gällande bestämmelserna, synes ämbetsverket icke hava beaktat, att enligt i allmänhet tillämpade övergångsregler dessa befattningshavare bort vid omorganisationen överföras till ny stat och allenast successivt fått vidkännas sänkningen av pensionsåldern. I så fall hade de nya pensionsbestämmelserna utan vidare blivit å vederbörande tillämpliga. Den nu ifrågasatta omedelbara sänkningen av pensionsåldern, vilken torde medföra väsentliga fördelar för statsverket, synes mig icke skäligen böra beröva de av sänkningen berörda befattningshavarna möjligheten av att få de nya pensionsbestämmelserna å sig tillämpliga. Med hänsyn härtill anser jag, att det i promemorian framställda förslaget bör godtagas. Dock synes mig pensioneringen icke böra omfatta de landsfiskaler — tre till antalet — vilka först under innevarande års sista kvartal uppnå 63 år. De ordinarie landsfiskaler, vilka icke uppnått nu gällande pensionsålder före omorganisationens genomförande men fylla minst 63 år före utgången av september 1941 böra således i samband med omorganisationen — under förutsättning att de förklara sig villiga att vid denna tidpunkt avgå med ålderspension — pensioneras som om de vid nämnda tidpunkt varit innehavare av landsfiskalstjänst i lönegrad A 22. Då omorganisationens ikraftträdande uppskjutits från den 1 juli 1941 till den 1 oktober 1941 huvudsakligen för att bespara statsverket vissa kostnader för dubbelhyror m. m., synes det mig skäligt, att samma förmån beredes de landsfiskaler, vilka under tiden mellan nämnda data uppnå nu gällande pensionsålder. Däremot bör enligt mitt förmenande dylik förmån icke tillkomma de landsfiskaler, vilka redan tidigare uppnått pensionsåldern men erhållit tillstånd att kvarstå i tjänst till viss tidpunkt, infallande under tredje kvartalet 1941 eller senare.

Genom det omedelbara genomförandet av pensionsålderns sänkning vinnes en avgång av 23 befattningshavare. Härtill komma 9 vakanta befattningar. Ytterligare avgång kan vinnas genom förtidspensionering av ett antal landsfiskaler. I promemorian har föreslagits, att dylik förtidspensionering skulle ske i anslutning till bestämmelserna i 17 § 1 mom. civila tjänstepensionsreglementet. För att på denna väg ernå önskat resultat har emellertid i promemorian förordats vissa icke oväsentliga avvikelser från reglementsbestämmelserna, vilka avvikelser innebära att vederbörande befattningshavare skulle befrias från eljest föreskriven minskning av pen-

sionen under den till pensionsåldern återstående tiden ävensom att förtidspension i vissa fall skulle kunna beviljas, ehuru för vederbörande befattningshavare något mer än 5 år återstode till pensionsåldern. På sätt av det föregående framgår har statskontoret framfört starka principiella betänkligheter mot de i promemorian föreslagna bestämmelserna i denna del. För egen del finner jag i sak intet vara att erinra mot att ett antal äldre landsfiskaler förtidspensioneras. Beträffande formen härför anser jag mig dock icke böra biträda det i promemorian framlagda förslaget. Då de befattningshavare, som i samband med omorganisationens ikraftträdande skulle förtidspensioneras, icke skulle övergå på nyorganiserad tjänst och sålunda icke i vanlig ordning komma att bli underkastade de nya pensionsbestämmelserna, synes det mig mindre lämpligt att — såsom i promemorian föreslagits — formellt anknyta förtidspensioneringen till 17 § 1 mom. civila tjänstepensionsreglementet, allra helst som detta icke kunnat ske utan förut framhållna avvikelser från de i sistnämnda författningsrum meddelade bestämmelserna. Det avsedda syftet med promemorians förslag i nu förevarande del torde kunna ernås likaväl med en fristående föreskrift utan anknytning till förtidspensionsbestämmelserna i civila tjänstepensionsreglementet. Med beaktande av de i promemorian uttryckta önskemålen om att sådan reduktion av beloppet av förtidspensionen intill pensionsålderns inträde, varom förut nämnts, icke bör äga rum ävensom att förtidspension bör kunna beredas jämväl vissa befattningshavare, för vilka något mer än 5 år återstå till pensionsåldern, synes berörda föreskrift lämpligen böra givas det innehåll, att ordinarie landsfiskal, som är född före utgången av april 1884 men vid tidpunkten för omorganisationens ikraftträdande icke uppnått 63 års ålder, må enligt Kungl. Maj:ts bestämmande från sagda tidpunkt kunna efter därom gjord ansökning beviljas pension, såsom om han blivit innehavare av landsfiskalstjänst i lönegrad A 22 och vid avgången uppnått nyssnämnda ålder. Enligt nu föreliggande uppgifter beräknas 31 landsfiskaler kunna bli förtidspensionerade i nu angiven ordning. Jag förutsätter emellertid att vid det slutliga urvalet av de landsfiskaler, vilka böra få avgå med förtidspension, eftersträvas att låta denna förtidspensionering i första hand omfatta sådana befattningshavare, som av organisatoriska eller andra skäl anses företrädesvis böra ifrågakomma därtill.

De nu föreslagna övergångsanordningarna kräva emellertid som komplement en utgallring av sådana befattningshavare inom yngre årsklasser, vilka icke böra överföras till den nya organisationen. I promemorian har föreslagits, att visst antal landsfiskaler skulle tvångsvis överföras på indragningsstat, delvis med tjänstgöringsskyldighet. Detta förslag har i princip tillstyrkts i samtliga remissyttranden. Statskontoret har emellertid erinrat om att de landsfiskaler, för vilka skulle kvarstå tjänstgöringsskyldighet, icke borde överföras å indragningsstat utan i stället å övergångsstat med därav följande jämkning av löneförmånerna. Denna erinran synes mig böra beaktas. Vid närmare övervägande har jag funnit, att av nu ifrågavarande skäl nio landsfiskaler böra överföras å indragningsstat och elva å övergångsstat med tjänstgöringsskyldighet.

En ordinarie landsfiskal, vilken sedan ett antal år uppehåller härads-skrivar-tjänst på tillsvidareförordnande, har medgivit, att han finge överföras å indrag-ningsstat, därest han bleve tillförsäkrad samma tjänste- och familjepen-sionsförmåner, som om han varit ordinarie härads-skrivare. Då i fråga om denne befattningshavare icke föreligga samma skäl till överförande å indrag-nings- eller övergångsstat som beträffande övriga tjugu landsfiskaler, synes det mig fördelaktigt för statsverket att — när det av principiella skäl icke torde kunna ifrågakomma, att befattningshavaren utnämnes till ordinarie härads-skrivare — godtaga det framförda erbjudandet. Därest befattnings-havaren utnämndes å nyorganiserad landsfiskalstjänst, vilket icke torde hava kunnat förvägras honom, hade han nämligen kommit i åtnjutande av betydligt bättre förmåner i fråga om såväl tjänstepension som familjepension.

I enlighet härmed skulle sammanlagda antalet landsfiskaler, som böra överföras å indragningsstat, utgöra tio. Kungl. Maj:t torde emellertid böra er-hålla bemyndigande att, därest så vid omorganisationens genomförande skulle visa sig erforderligt — exempelvis av det skälet att mindre antal landsfiskaler än beräknat skulle kunna pensioneras i omedelbart samband med omorganisa-tionens ikraftträdande — å indragningsstat överföra ytterligare personal.

Överföringen till indragnings- och övergångsstat torde böra ske i samband med omorganisationens ikraftträdande i övrigt. Vad löneförmånerna be-träffar, torde dessa böra utgöra för landsfiskal å indragningsstat lön, tjänst-göringspenningar, ålderstillägg och tillfällig löneförbättring samt för lands-fiskal å övergångsstat därtill i förekommande fall ortstillägg. Till lands-fiskal å indragningsstat bör utgå halvt samt till landsfiskal å övergångsstat helt dyrtidstillägg.

I enlighet med det nu anförda skulle de pensionerade och förtidspensionerade samt till övergångs- och indragningsstat överförda befattningshavarna komma att utgöra sammanlagt 75, vilket tillsammans med antalet vakanser, 9 stycken, kommer att med 3 överstiga antalet i samband med omorganisationen indragna landsfiskalstjänster. Vid sådant förhållande torde man icke behöva till över-vägande upptaga förslaget att bereda särskild kompenstation åt befattnings-havare, som i anledning av omorganisationen nödgas för en tid frånträda innehavd befattning. Man lärer visserligen kunna räkna med att ett mindre antal tillförordnade stadsfiskaler i städer, som komma att ingå i landsfiskals-distrikt, samt några tillförordnade köpingsåklagare, antagligen sammanlagt tre eller fyra, måste i samband med att de lämna sina förordnanden söka assistenttjänst, varigenom ett lika stort antal nuvarande assistenter förhindras erhålla nyorganiserad assistenttjänst. Då en utjämning emellertid kan för-väntas inträda i huvudsak redan under den nya organisationens första år, har jag icke ansett särskilda åtgärder erforderliga med anledning härav.

Jag vill i detta sammanhang erinra om att de ordinarie landsfiskalerna icke kunna tvingas att godtaga de lönevillkor löneregleringen medför. De som — ehuru de hava möjlighet övergå å nya lönestaten — föredraga att kvarstå på gammal stat böra, därest de icke överflyttas på indragningsstat, uppföras på övergångsstat med de löneförmåner som nyss sagts skola utgå till lands-

fiskal å sådan stat. Med hänsyn till den allmänna sportelindragningen, vilken kommer att avse även landsfiskal å övergångsstat, och de avsevärt förbättrade pensionsförhållanden som löne regleringen medför synes det mig icke antagligt att någon landsfiskal, som erbjödes möjlighet att övergå å ny stat, föredrager att överföras å övergångsstat. Däremot synes landsfiskal, som uppnått pensionsåldern före den 1 juli 1941 men som erhållit tillstånd att kvarstå i tjänst till tidpunkt infallande efter organisationens genomförande, ej böra få överföras å den nya lönestaten.

Kompetensbestämmelser under övergångstiden.

1937 års utredning: I fråga om de kompetensbestämmelser, som böra gälla under övergångstiden, föreslago de sakkunniga, att de, som vid omorganisationens genomförande erhållit tillsvidareförordnande å landsfiskalstjänst, skulle utan vidare utbildning — i den mån de ansåges lämpliga — vara behöriga till nyorganiserad landsfiskalstjänst. Även de aspiranter, vilka förvärvat landsfiskalskompetens enligt hittills gällande bestämmelser, borde, om de genomgått viss kriminalteknisk utbildning, kunna vinna befordran till nyorganiserad landsfiskalstjänst. De aspiranter, vilka icke genomgått kriminalteknisk kurs av ungefär samma omfattning som de under åren 1930—1938 vid Stockholms högskola hållna kriminaltekniska kurserna för landsfiskaler, landsfiskalsaspiranter och kriminalpolismän, borde sålunda vara skyldiga att komplettera sin utbildning med en dylik kurs. Övriga aspiranter på banan borde genomgå fullständig distriktsåklagarutbildning enligt den nya ordningen.

1940 års riksdag: Vid föredragning i statsrådet av propositionen nr 219/1940 L. anförde jag härom bland annat:

Tillsvidareförordnade landsfiskaler borde — där ej särskilda skäl till annat föranledde — utan ytterligare prövning eller särskild utbildning anses behöriga att ifrågakomma till nyorganiserad landsfiskalstjänst. De aspiranter som avlagt landsfiskalsexamen eller juridisk examen men icke erhållit tillsvidareförordnande eller därmed jämställt förordnande å landsfiskalstjänst, borde icke äga behörighet till landsfiskalstjänst, (och ej heller till nyorganiserad assistenttjänst, eftersom för sådan skulle gälla samma fordringar) om de icke genomgått viss utbildning, företrädesvis i kriminalteknik. Övriga aspiranter borde icke ifrågakomma till nyorganiserad tjänst utan fullständig distriktsåklagarutbildning enligt den nya ordningen, därvid givetvis redan fullgjord tjänstgöring på banan, i den mån den vore väl vitsordad, borde räknas dem till godo såsom fullgjord provtjänstgöring.

Vederbörande utskott anförde i denna del följande:

I fråga om bestämmelserna om övergången till den nya organisationen ansågo utskottet, att dessa borde så utformas, att man så snart som möjligt skulle bli va i tillfälle att tillgodogöra sig fördelarna av denna nya organisation. Detta innebure bland annat, att de föreslagna nya kompetensbestämmelserna måste krävas uppfyllda även av vissa av de aspiranter, vilka redan vore inne på landsfiskalsbanan. Därvid måste emellertid enligt utskottets

mening stor hänsyn tagas till dessa aspiranternas duglighet och erfarenhet samt personliga förhållanden i övrigt, vilket även syntes hava varit avsett av departementschefen.

Av en under innevarande år verkställd undersökning rörande landsfiskalsaspiranterna — såsom sådana hava räknats samtliga som, efter att hava börjat tjänstgöra å landsstatsbanan, hava för avsikt att vinna befordran till landsfiskaler samt icke erhållit ordinarie anställning i länsstyrelse eller förordnande tills vidare å landsfiskalstjänst — har framgått, bland annat, att av samtliga ungefär 270 aspiranter med formell landsfiskalskompetens efter nuvarande bestämmelser endast något över 50 genomgått sådan kriminalteknisk utbildning, som skall utgöra villkor för behörighet till nyorganiserad landsfiskals- och assistenttjänst. Även om blott två tredjedelar av ifrågavarande 270 aspiranter — med hänsyn till kvalifikationerna i övrigt — böra komma i fråga till nyorganiserad tjänst, skulle således över 120 stycken aspiranter behöva underkasta sig viss vidareutbildning. Det vore ur flera synpunkter av stort värde, om denna utbildning icke gjordes alltför knapphändig. För att de nu ifrågavarande aspiranterna skola bliva i utbildningshänseende något mera jämställda med de nya distriktsåklagaraspiranterna synes det lämpligt, att utbildningen icke strängt begränsas till de kriminaltekniska ämnena utan utformas som en förkortad polischefskurs om ungefär två månaders längd, förslagsvis förlagd till statens polisskola. Då elevantalet i varje kurs lämpligen icke torde böra överstiga 20, erfordras sammanlagt ungefär sex kurser för att samtliga aspiranter skulle erhålla denna kompletterande utbildning. Denna utbildning synes böra vara undangjord, innan den första examinerade distriktsåklagarkursen börjar studierna vid polisskolan, varför den första kursen borde taga sin början under senare hälften av 1942. Det torde vara skäligt, att aspiranterna under kompletteringsutbildningen bibehållas vid sin lön — de lära i regel komma att innehava assistenttjänst — och möjligen böra de, åtminstone om de äro familjeförsörjare, erhålla något traktamente därutöver. Då ytterligare utredning lär vara erforderlig rörande planläggningen av dessa kurser samt för ändamålet erforderliga medel behöva begäras först för budgetåret 1942/43, torde jag senare få anmäla dessa frågor.

Departements-
chefen.

Inlösen av kassaskåp och kontorsmaskiner

m. m.

Principbeslutet förutsatte, att å landsfiskalskontoren nu använda kassaskåp och kontorsmaskiner m. m. skulle på begäran av vederbörande av statsverket inlösas efter värdering. För att förbereda inlösen har en förhandsundersökning verkställts rörande beståndet av kassaskåp, skrivmaskiner och räknemaskiner. Samtidigt har gjorts en uppskattning rörande värdet av befintliga stämplor (i den mån dessa kunna komma till fortsatt användning efter omorganisationen med därav betingade namnändringar) samt av kuvert, papper och annan kontorsmateriel, som synes böra ifrågakomma till inlösen.

Undersökningen har givit till resultat, att endast ungefär 150 kassaskåp stå till förfogande för inlösen. Någon omedelbar nyanskaffning synes emellertid icke behöva ifrågakomma, då de landsfiskaler, vilka komma att sakna kassaskåp eller valv, torde vara i tillfälle att på samma sätt som hittills på ett betryggande sätt förvara kontanter och värdehandlingar. Någon anledning att nu begära särskilda medel för nyanskaffning av kassaskåp åt landsfiskalerna synes mig sålunda icke föreligga.

Ungefär 600 skrivmaskiner och 340 räknemaskiner torde komma att stå till förfogande för inlösen. Antalet skrivmaskiner torde vara i huvudsak tillräckligt för den nya organisationens behov. Däremot torde antalet räknemaskiner vara väl knappt. Av de inkomna uppgifterna att döma saknas räknemaskin för närvarande på omkring 150 kontor. Anledningen till att man på dessa kunnat undvara räknemaskin synes i några fall vara, att behov därav icke förelegat på grund av den obetydliga restindrivningen, i andra åter, att landsfiskalen varit i tillfälle att vid förefallande behov låna räknemaskin. Med den ökande distriktsstorleken torde man få räkna med att räknemaskin erfordras å så gott som samtliga landsfiskalskontor. Huru stor den erforderliga nyanskaffningen kan bliva, kan icke avgöras förrän i samband med inlösningsförrättningarna, men torde kunna uppskattas till ett fyrtiotal maskiner. Något särskilt anslag torde icke behöva begäras för inköp av kontorsmaskiner utan torde härför kunna användas anslaget till förvaltningskostnader.

Inlösen av kontorsinventarier torde bära förberedas i god tid före den 1 oktober 1941. Värderingen torde bära verkställas av vederbörande ägare och en representant för länsstyrelsen, varefter länsstyrelsen fastställer ersättningen. Åtnöjes ej ägaren med länsstyrelsens beslut bör frågan om inlösen anses hava förfallit. Till grund för värderingen torde bära läggas en amorteringstid av 10 år för skrivmaskiner och 15 år för räknemaskiner. Även äldre men dock användbara maskiner bära emellertid inlösas med skäligt belopp.

Det sammanlagda medelsbehovet för inlösen av kontorsinventarier torde kunna beräknas till det i statsverkspropositionen angivna beloppet 430,000 kronor.

Övergångsavlöning.

Av landsfiskalernas avlöning utbetalas lön samt ålderstillägg och den del av den tillfälliga löneförbättringen som anses som lön i förskott; övriga löneförmåner, inräknat dyrtidstillägg, utgå i efterskott. Då nyreglerad lön helt utbetalas i efterskott, synes det skäligt, att landsfiskalerna, såsom i allmänhet skett vid övergång från oreglerad till reglerad lön, tillerkännas s. k. övergångslön, så att befattningshavarna vid utgången av september månad 1941 utöver det belopp, de erhålla i efterskott för september jämväl erhålla ett belopp motsvarande vad de skulle hava erhållit i förskott för oktober, därest de gamla lönebestämmelserna skolat fortfarande gälla för dem. Detta gäller de ordinarie befattningshavarna, vilkas antal vid övergången kan uppskattas till 280; de befattningshavare, som bestrida landsfiskalstjänst på förordnande mot åt-

njutande av samtliga med tjänsten förenade löneförmåner och som samtidigt med lönereglerns ikraftträdande tillträda ordinarie tjänst eller assistenttjänst, torde böra erhålla ett motsvarande belopp mot återbetalningsskyldighet genom löneavdrag under närmast följande sex månader.

Medelsbehovet för övergångsavlönning åt ordinarie landsfiskaler kan uppskattas till $280 \left(\frac{2,000 + 800 + 450}{12} \right) = 75,833$ kronor eller till i runt tal 80,000 kronor.

Den i princip beslutade *indragningen av landsfiskalsboställen* till statsverket nödvändiggör åtskilliga övergångsbestämmelser rörande avträdestid m. m., vilka det torde böra ankomma på Kungl. Maj:t att utfärda.

Pensionsålderns sänkning samt övriga pensionsfrågor.

Enligt principbeslutet skall pensionsåldern för landsfiskalerna sänkas från 65 till 63 år. Anledning att stadga samma lägre pensionsålder för landsfiskalsassistent synes icke föreligga. Man torde nämligen kunna räkna med att assistent, som icke vunnit befordran, huvudsakligen kommer att anlitas för kontorsgöromål och andra sådana göromål, som icke ställa högre krav på befattningshavarens fysiska kondition. Genomförandet av pensionsålderns sänkning för landsfiskalerna nödvändiggör tillägg till den vid civila tjänstepensionsreglementet såsom bilaga B fogade åldersförteckningen.

Hel ålderspension kommer, vid en reglering av pensionsfrågan i enlighet med vad i det föregående anförts, att utgå till landsfiskal, om han innehar minst trettio tjänstår. Tjänstår, som avses i civila tjänstepensionsreglementet beräknas, enligt 3 § 1 mom. samma reglemente, för tid, under vilken tjänsteman före uppnåendet av pensionsåldern innehaft med pensionsrätt förenad befattning i statens tjänst. Med hänsyn till att landsfiskaler, där de icke varit ordinarie tjänstemän eller extra ordinarie befattningshavare med nyreglerad lön, vilket är fallet endast med ett mindre antal, icke varit berättigade till tjänstepension förrän i och med landsfiskalsutnämningen, skulle tillämpningen av denna regel medföra, att åtskilliga nu ordinarie landsfiskaler icke kunde komma i åtnjutande av full tjänstepension, ehuru de vid avgången ur tjänst komme att hava varit innehavare av statstjänst i vida mer än trettio år. Man läser därför få förutsätta, att beträffande de landsfiskaler, som skola pensioneras enligt civila tjänstepensionsreglementet, skola tillämpas samma övergångsbestämmelser som de, vilka äro meddelade i första punkten av 1 mom. av de vid reglementet fogade övergångsbestämmelserna. Beträffande de tillsvidareförordnade landsfiskalerna samt assistenterna (extra eller biträdande landsfiskaler), vilka överhuvud icke kunnat å sina befattningar förvärva tjänstepensionsrätt, torde Kungl. Maj:t äga möjlighet att med stöd av bestämmelserna i 3 § 2 mom. civila tjänstepensionsreglementet medgiva vederbörande rätt att efter tillträde av pensionsberättigande anställning helt eller delvis tillgodoräkna tid, varunder han innehaft förordnande såsom statsavlönad landsfiskalsassistent (extra eller biträdande landsfiskal) eller förordnande tillsvidare å landsfiskalstjänst.

Kostnadsberäkning.

Lönekostnaderna för den nya organisationen torde kunna beräknas på följande sätt. För avlöningar till tjänstemän å ordinarie stat kan beräknas 3,200,100 kronor. För avlöningar till icke ordinarie personal kan beräknas 1,787,500 kronor, varav för extra ordinarie och extra tjänstemän 1,700,000 kronor samt för tillfälliga befattningshavare och annat tillfälligt arbetsbiträde 87,500 kronor. För rörligt tillägg kan efter nu gällande procentsats beräknas 773,000 kronor. De sammanlagda avlöningskostnaderna — bortsett från kostnaderna för övergångsstaten — skulle i enlighet härmed bli (3,200,100 + 1,787,500 + 773,000 =) 5,760,600 kronor, varifrån dock skall såsom särskilda uppbördsmedel avräknas ersättningen från Karlskoga stad till avlöning åt en landsfiskal m. m. 8,500 kronor.

Såsom framgår av det i det föregående anförda, kunna kostnaderna för lokalbidrag beräknas till 460,000 kronor samt övriga förvaltningskostnader till 200,000 kronor. Med hänsyn till att ersättningarna för resor m. m. komma att utgå efter delvis andra grunder än dem, som nu äro gällande, lär det icke vara möjligt att med någon större grad av tillförlitlighet angiva de härför erforderliga beloppen. I statsverkspropositionen hava de sammanlagda omkostnaderna beräknats till 1,180,000 kronor. I avvaktan på närmare erfarenheter torde denna siffra kunna godtagas. Från omkostnadsanslaget torde jämväl böra bestridas kostnaderna för antagningsnämndens verksamhet, vilka beräknats till 1,000 kronor.

Kostnaderna för distriktsåklagarnas teoretiska fackutbildning hava beräknats till 17,450 kronor samt kostnaderna för distriktsåklagaraspiranternas praktiska polistjänstgöring till 2,000 kronor.

De sammanlagda årskostnaderna skulle i enlighet härmed bli (5,760,600 — 8,500 + 1,180,000 + 17,450 + 2,000 =) i runt tal 6,970,000 kronor. Härvid hava kostnaderna för kristillägg icke medräknats.

Från denna summa bör dragas beloppet av de sportler, vilka nu utgå till landsfiskalerna men som i samband med löneregleringen skola indragas till statsverket.

Av sportlerna utgöras ungefär 90,000 kronor av bötes- och beslagarandelar. Dessa böra redovisas under den i riksstaten upptagna inkomsttiteln bötesmedel. Den del av sportlerna, som utgör expeditionslösen, högst omkring 75,000 kronor, och som kommer att inflyta till statsverket i form av stämpel, torde böra redovisas såsom stämpelmedel. Av de övriga sportlerna utgöres den största posten av landsfiskalernas indrivningsprovision, ungefär 500,000 kronor. Dessa inkomster torde jämte övriga indragna sportler böra redovisas under Egentliga statsinkomster: Diverse inkomster: Övriga diverse inkomster.

Landsfiskalernas sammanlagda sportelinkomst utgjorde under år 1937, det sista år för vilket fullständiga uppgifter föreligga, ungefär 800,000 kronor. Nettokostnaderna komma sålunda att stanna vid ungefär 6,170,000 kronor.

I jämförelse med de nuvarande kostnaderna, vilka kunna beräknas till

omkring 5,290,000 kronor medför den nya organisationen en årlig kostnadsökning av i runt tal 880,000 kronor.

Under övergångstiden bliva kostnaderna högre. Då tillkomma kostnaderna för avlöning åt landsfiskalerna å indragnings- och övergångsstat samt för förtidspension åt vissa landsfiskaler. Dessa kunna för helt år beräknas på följande sätt:

9 landsfiskaler å indragningsstat	kronor	49,950
11 » » övergångsstat	»	73,000
31 » » med förtidspension	»	123,000
		Summa kronor 245,950

Anm.: För ytterligare en landsfiskal å indragningsstat torde medel för närvarande ej behöva beräknas, när han upprätthåller förordnande som häradsskrivare.

Ej heller i dessa summor äro kristilläggen inräknade. Övergångskostnaderna bortfalla successivt, kostnaderna för förtidspension under 5 år, kostnaderna för indragningsstaten under 18 år samt kostnaderna för övergångsstaten under 24 år. Vad landsfiskalerna å övergångsstat beträffar, må emellertid erinras om att de hava full tjänstgöringsskyldighet och avses skola beredas tjänstgöring å länsstyrelserna, varigenom länsstyrelsernas behov av annan extra arbetskraft minskas. Något särskilt anslag för kostnaderna för indragningsstaten har icke beräknats, när det förutsatts, att utgifterna å denna stat skola belasta förslagsanslaget till allmänna indragningsstaten.

Engångskostnaderna utgöras av kostnaderna för inlösen av landsfiskalerna tillhöriga kassaskåp samt skriv- och räknemaskiner m. m., ungefär 430,000 kronor, ävensom för övergångsavlöning åt vissa ordinarie landsfiskaler, i runt tal 80,000 kronor. Sistnämnda belopp bör inräknas i anslagsposten till avlöningar till tjänstemän å ordinarie stat.

Vid beräkandet av medelsbehovet för budgetåret 1941/42 måste, såsom förut nämnts, samtliga avlöningsposter beräknas till $\frac{1}{4}$ efter den nuvarande organisationen och till $\frac{3}{4}$ efter den nya. Av övergångskostnaderna behöva endast $\frac{3}{4}$ tagas i beräkande. Då det anslag, från vilket landsfiskalernas avlöning för närvarande utgår, nämligen anslaget till Fögderiförvaltningarna: Avlöningar, är gemensamt för landsfiskaler och häradsskrivare samt dessa befattningshavare nu även äro upptagna i gemensam avlöningsstat, hava kostnaderna för vardera gruppen av befattningshavare måst utbrytas och beräknas för sig. För helt år hava kostnaderna enligt nuvarande organisation därvid beräknats:

För häradsskrivarna: avlöningar till ordinarie tjänstemän 695,000 kronor, varav för lön, tjänstgöringspenningar, ortstillägg och förvaltningsbidrag 570,000 kronor, för ålderstillägg 65,000 kronor och för vikariatsersättningar 60,000 kronor, samt tillfällig löneförbättring enligt oförändrade grunder 102,000 kronor, eller tillhoppa 797,000 kronor.

För landsfiskalerna: avlöningar till ordinarie tjänstemän 2,360,000 kronor, varav för lön, tjänstgöringspenningar, ortstillägg och förvaltningsbidrag 1,832,000 kronor, för ålderstillägg 283,200 kronor och för vikariatsersätt-

ningar 244,800 kronor, för avlöningar till icke-ordinarie personal (extra och biträdande landsfiskaler samt tjänstebiträden åt landsfiskaler) 620,000 kronor samt för särskilda löneförmåner till ordinarie och icke-ordinarie tjänstemän 400,400 kronor, varav för tillfällig löneförbättring 367,200 kronor och för personliga lönetillägg till vissa t. f. landsfiskaler 33,200 kronor, eller tillhoppa 3,380,400 kronor. Av denna summa skall såsom av det föregående framgår $\frac{1}{4}$ eller 845,100 kronor tagas i beräkning för budgetåret 1941/42.

Av de övriga hithörande anslag, vilka i statsverkspropositionen upptagits med allenast provisoriska belopp, kunna kostnaderna för avlöningar åt landsfogdar m. fl. beräknas till 347,000 kronor, varav 230,000 kronor för avlöningar till ordinarie tjänstemän, 72,000 kronor för avlöningar till icke-ordinarie personal samt 45,000 kronor för rörligt tillägg. Ökningen (27,000 kronor) i förhållande till nu utgående anslag sammanhänger med, förutom en uppräkningspost till icke-ordinarie personal, att vissa vikariatsersättningar ansetts böra utgå från förevarande anslag i stället för från länsstyrelsernas anslagspost till icke-ordinarie personal.

Anslagen landsfogdarna m. fl.: omkostnader och häradsskrivarna: omkostnader torde kunna beräknas till de i statsverkspropositionen upptagna beloppen 50,000 respektive 20,000 kronor.

Hemställan.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels godkänna följande avlöningsstat för landsfogdarna m. fl. att tillämpas tills vidare från och med budgetåret 1941/42:

Avlöningsstat.

1. Avlöningar till ordinarie tjänstemän, <i>förslagsvis</i>	kronor 230,000
2. Avlöningar till icke-ordinarie personal	» 72,000
3. Rörligt tillägg, <i>förslagsvis</i>	» 45,000

Summa förslagsanslag kronor 347,000;

dels godkänna följande avlöningsstat för häradsskrivarna att tillämpas tills vidare från och med budgetåret 1941/42:

Avlöningsstat.

1. Avlöningar till ordinarie tjänstemän:	
a. Lön, tjänstgöringspenningar, ortstillägg och förvaltningsbidrag, <i>förslagsvis</i>	kronor 570,000
b. Ålderstillägg, <i>förslagsvis</i> ..	» 65,000
c. Vikariatsersättningar, <i>förslagsvis</i>	» 60,000 kronor 695,000
2. Särskilda löneförmåner:	
Tillfällig löneförbättring, <i>förslagsvis</i>	» 102,000
Summa förslagsanslag kronor	797,000

dels godkänna, att den av 1940 års lagtima riksdag i princip beslutade omorganisationen av landsfiskalsbefattningarna m. m. samt löneregleringen för landsfiskalerna och deras biträden (riksdagens skrivelse den 18 juni 1940 nr 438) skall i enlighet med det i det föregående anförda träda i kraft från och med den 1 oktober 1941;

dels godkänna följande avlöningsstat för landsfiskalerna m. fl. att tillämpas under tiden den 1 juli—den 30 september 1941:

Avlöningsstat.

1. Avlöningar till ordinarie tjänstemän:			
a. Lön, tjänstgöringspenningar, ortstillägg och förvaltningsbidrag, <i>förslagsvis</i>	kronor	458,000	
b. Ålderstillägg, <i>förslagsvis</i> ..	»	70,800	
c. Vikariatsersättningar, <i>förslagsvis</i>	»	61,200	kronor 590,000
2. Avlöningar till icke-ordinarie personal (extra och biträdande landsfiskaler samt tjänstebiträden åt landsfiskaler)	»	155,000	
3. Särskilda löneförmåner till ordinarie och icke-ordinarie tjänstemän:			
a. Tillfällig löneförbättring, <i>förslagsvis</i>	kronor	91,800	
b. Personliga lönetillägg till vissa t. f. landsfiskaler, <i>förslagsvis</i>	»	8,300	» 100,100
			<hr/>
	Summa förslagsanslag	kronor	845,100

dels medgiva, att förslagsvis tio ordinarie landsfiskaler från och med den 1 oktober 1941 överföras å indragningsstat utan tjänstgöringsskyldighet med rätt för dem att åtnjuta dels å allmänna indragningsstaten nu utgående lön jämte ålderstillägg, tjänstgöringspenningar och tillfällig löneförbättring, dels ock dyrtidstillägg enligt kungörelsen den 15 juni 1923 (nr 265), samt att en av dessa landsfiskaler, vilken nu är tillförordnad häradskskrivare, må i fråga om rätten till tjänste- och familjepension intaga samma ställning som om han vore ordinarie häradskskrivare;

dels medgiva, att förslagsvis elva ordinarie landsfiskaler från och med den 1 oktober 1941 överföras å övergångsstat med tjänstgöringsskyldighet med rätt för dem att uppbära nu utgående lön jämte ålderstillägg, tjänstgöringspenningar, tillfällig löneförbättring, i förekommande fall ortstillägg, ävensom dyrtidstillägg enligt kungörelsen den 15 juni 1923 (nr 265);

dels besluta, att i den vid civila tjänstepensionsreglementet såsom bilaga B fogade åldersförteckningen skall införas befattning såsom landsfiskal med en pensionsålder av 63 år;

dels medgiva, att de ordinarie landsfiskaler, vilka ej före tidpunkten för omorganisationens ikraftträdande den 1 oktober 1941 enligt nu gällande pensionsbestämmelser för landsfiskaler uppnått pensionsåldern men dessförinnan fyllt 63 år må under förutsättning, att de förklarar sig villiga att i samband med omorganisationens genomförande avgå med ålderspension, från och med den 1 oktober 1941 pensioneras, som om de varit innehavare av landsfiskalstjänst i lönegrad A 22, ävensom att samma förmån må beredas de ordinarie landsfiskaler, vilka enligt gällande pensionsbestämmelser uppnå pensionsåldern under tiden mellan den 1 juli och den 1 oktober 1941;

dels medgiva, att ordinarie landsfiskal, som är född före utgången av april 1884 men vid tidpunkten för omorganisationens ikraftträdande den 1 oktober 1941 icke uppnått 63 års ålder, må enligt Kungl. Maj:ts bestämmande från sistnämnda tidpunkt kunna efter därom gjord ansökning beviljas pension, såsom om han blivit innehavare av landsfiskalstjänst i lönegrad A 22 och vid avgången uppnått nämnda ålder;

dels medgiva, att till ordinarie landsfiskal, som kommer att vid omorganisationens genomförande erhålla nyorganiserad landsfiskalstjänst, må vid nämnda tidpunkt utbetalas, utöver intjänade löneförmåner, ett belopp motsvarande, vad han skulle hava erhållit i förskott för närmast påföljande månad, därest de gamla lönebestämmelserna skolat fortfarande gälla för honom, samt att till befattningshavare, som bestrider landsfiskalstjänst på förordnande mot åtnjutande av samtliga med tjänsten förenade löneförmåner med visst undantag och som vid löne-regleringens ikraftträdande tillträder ordinarie landsfiskalstjänst eller nyorganiserad landsfiskalsassistenttjänst må utbetalas ett motsvarande belopp mot återbetalningsskyldighet genom löneavdrag under närmast följande sex månader;

dels medgiva, att ersättning i vissa fall må i enlighet med vad i det föregående förordats, utan hinder av bestämmelserna i 16 § tredje stycket allmänna resereglementet, utgå till landsfiskal och å landsfiskalskontor anställd personal för färd mellan befattningshavares bostad och gränsen för hans tjänstgöringsområde;

dels medgiva att Kungl. Maj:t må utfärda de bestämmelser, som i övrigt bliva erforderliga för genomförandet av övergången till den nya organisationen;

dels godkänna följande personalförteckning för landsfiskalerna m. fl. att gälla tills vidare från och med den 1 oktober 1941:

Personalförteckning.

Befattning	Lönegrad
4 landsfiskaler	A 24
42 »	A 23
363 »	A 22
18 kanslibiträden	A 7

dels godkänna följande avlöningsstat för landsfiskalerna m. fl. att tillämpas under tiden från och med den 1 oktober 1941 till och med den 30 juni 1942:

Avlöningsstat.

1. Avlöningar till tjänstemän å ordinarie stat, <i>förslagsvis</i>	kr. 2,480,000
2. Avlöningar till tjänstemän å övergångsstat, <i>förslagsvis</i>	» 38,000
3. Avlöningar till icke-ordinarie personal	» 1,340,700
4. Rörligt tillägg, <i>förslagsvis</i>	» 580,075
<u>Summa kronor 4,438,775</u>	

Särskilda uppördsmedel:

Ersättning från Karlskoga stad	kr. 6,375
<u>Summa förslagsanslag kronor 4,432,400</u>	

dels ock å driftbudgeten under femte huvudtiteln för budgetåret 1941/42 anvisa

1. till Landsfogdarna m. fl.: Avlöningar ett förslagsanslag av	kronor 347,000
2. till Landsfogdarna m. fl.: Omkostnader ett förslagsanslag av	» 50,000
3. till Häradsskrivarna: Avlöningar ett förslagsanslag av	» 797,000
4. till Häradsskrivarna: Omkostnader ett förslagsanslag av	» 20,000
5. till Landsfiskalerna m. fl.: Avlöningar ett förslagsanslag av	» 5,277,500
6. till Landsfiskalerna m. fl.: Omkostnader ett förslagsanslag av	» 1,180,000
samt	
7. till Landsfiskalerna m. fl.: Inlösen av vissa inventarier m. m. ett förslagsanslag av ..	» 430,000.

Kungl. Maj:ts proposition nr 225.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Bertha Klemedtson.

Förslag
till
rikets indelning i landsfiskalsdistrikt.

Riket föreslås indelat i landsfiskalsdistrikt på sätt här nedan sägs.

STOCKHOLMS LÄN.

Frösåkers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Forsmark, Valö, Hökhuvud, Börstil, Gräsö och Harg samt städerna Östhammar och Öregrund.

Anm. Stadsfiskalstjänsterna i Östhammar och Öregrund upphöra.

Väddö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Edebo, Häverö, Singö och Väddö.

Närdinghundra landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bladåker, Faringe, Almunge, Knutby, Edsbro och Ununge (= Närdinghundra härad).

Vätö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Björkö-Arholma, Vätö, Roslags-Bro, Söderby-Karl, Estuna, Lohärad och Malsta.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Norrtäljes förenande med distriktet.

Frötuna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Husby-Lyhundra, Frötuna, Rådmansö, Blidö, Länna, Skederid, Rö, Rimbo och Fasterna.

Vallentuna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kårsta, Närtuna, Lunda, Frösunda, Orkesta, Markim, Skånela, Hammarby, Fresta, Valentuna, Vada, Angarn och Össeby-Garn.

Knivsta landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gottröra, Husby-Långhundra, Östuna, Lagga, Alsike, Knivsta, Vassunda, Haga, S:t Olof och S:t Per, Norrsunda, Husby-Årtinghundra, Odensala, Vidbo och Skeptuna.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Sigtunas förenande med distriktet.

Österåkers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Riala, Roslags-Kulla, Österåker, Östra Ryd och Täby.

Värmdö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ljusterö, Möja och Djurö ävensom samtliga fastigheter inom följande jordregisterenheter av Värmdö socken: Alsvik 1¹, Boda 1¹, Bolvik 1¹, Edslösa 1¹, Grinda 1¹, Gällnö 4¹, Gällnönäs 1¹, Hjälmo 1¹, Kalvsvik 1¹, Karklö 1¹, Lillsved 1¹, Lådna 3¹, Löknäs 1¹, Myttinge 1¹, Nor 1¹, Norrnäs 1¹, Norråva 1¹, Nyvarp 1¹, Ramsjö 1¹, Siggesta med Eke och Kråklund 1¹, Skarpö 1¹, Skägga Väster 1¹, Skägga Östra 1¹, Skälvik 1¹, Sund med Söderåva och Rävsjö 1¹, Svartsjö 1¹, 2¹, Träsket 1¹, Tynningsö 1¹, Vreta 1¹ och Värholma 1¹.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Vaxholms förenande med distriktet.

Gustavsbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ingarö, Gustavsberg och Bo samt de delar av Värmdö socken, som icke tillhöra nästföregående distrikt.

Solna landsfiskalsdistrikt:

Solna socken.

*Danderyds landsfiskalsdistrikt:*Danderyds socken och
Stocksunds köping samt
staden Djursholm.*Anm.* Stadsfiskalstjänsten i Djursholm upphör först vid årsskiftet 1941/1942. Distrikts-
åklagartjänsten i Stocksunds köping bibehålles tills vidare.*Sollentuna landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Ed, Sollentuna och Järfälla.

*Spånga landsfiskalsdistrikt:*Spånga socken samt
Hässelby villastads köping.*Färentuna landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Lovö, Skå, Sånga, Hilleshög, Färentuna, Munsö, Ekerö och Adelsö
(= Färentuna härad).*Nacka landsfiskalsdistrikt:*Nacka socken samt
Saltsjöbadens köping.*Anm.* Distriktsåklagartjänsten i Saltsjöbadens köping bibehålles tills vidare.*Tumba landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Huddinge, Botkyrka, Salem och Grödinge.

*Öknebo landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Östertälje, Västertälje, Tveta, Turinge, Vårdinge, Överjärna och Ytter-
järna (= Öknebo härad).*Sorunda landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Sorunda, Ösmo och Torö samt
Nynäshamns köping.*Anm.* Distriktsåklagartjänsten i Nynäshamns köping bibehålles tills vidare.*Haninge landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Västerhaninge, Österhaninge, Tyresö, Dalarö, Nämndö, Ornö, Utö och
Muskö.**UPPSALA LÄN.***Håbo landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Bro och Lossa, Stockholms-Näs, Västra Ryd, Håbo-Tibble, Håtuna,
Häggeby, Skokloster, Övergran, Yttergran, Kalmar, Hacksta, Löt, Villberga,
Husby-Sjutolft, Veckholm, Torsvi, Giresta, Hjälsta, Kulla, Holm och Fittja.*Enköpings landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Litslena, Härkeberga, Boglösa, Lillkyrka, Vallby, Arnö, Kungs-Husby,
Enköpings-Näs, Teda, Svinnegarn, Tillinge, Bred, Sparrsätra, Vårfrukyrka,
Långtora, Nysätra, Biskopskulla och Fröslunda samt
staden Enköping.*Anm.* Stadsfiskalstjänsten i Enköping upphör; staden förenas tills vidare med distriktet
allenaast i polis- och åklagarhänseende.*Ulleråkers landsfiskalsdistrikt:*Socknarna Gryta, Balingsta, Västeråker, Dalby, Ramsta, Hagby, Skogs-Tibble,
Åland, Järlåsa, Uppsala-Näs, Vänge, Läby, Börje, Jumkil, Åkerby, Bålinge
och Skuttunge.

Vaksala landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bondkyrka, Gamla Uppsala, Vaksala, Danmark, Funbo, Rasbo och Rasbokil.

Norunda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Björklinge, Viksta, Tensta, Lena, Ärentuna, Tegelsmora och Vendel.

Olands landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Stavby, Tuna, Ekeby, Skäfthammar, Alunda och Morkarla.

Lövsta landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Dannemora, Film, Österlövsta och Hållnäs.

Tierps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tierp, Söderfors och Tolfta samt Tierps köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Tierps köping bibehålles tills vidare.

Älvkarleby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västland och Älvkarleby.

SÖDERMANLANDS LÄN.*Jönäkers landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Tuna, Lunda, Kila, Björkvik, Halla, Nykyrka, Stigtomta och Bärbo.

Rönö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bergshammar, Tunaberg, S:t Nikolai, Svärta, Helgona, Råby-Rönö, Runtuna, Lid, Ripsa, Ludgo och Spelvik.

Trosa landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bogsta, Sättersta, Tystberga, Bälinge, Lästringe, Torsåker, Västerljung, Trosa-Vagnhärad, Mörkö och Hölö samt staden Trosa.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Trosa upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Daga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Frustuna, Kattnäs, Björnlunda, Gryt och Gåsinge-Dillnäs (= Daga härad).

Västerrekarne landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Torshälla landskommun, Tumbo, Råby-Rekarne, Gillberga, Lista, Öja, Västermo, Näshulta och Husby-Rekarne.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Torshällas förenande med distriktet.

Österrekarne landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Stenkvista, Ärla, Barva, Jäder, Kjula, Hammarby, Sundby, Vallby, Helgarö, Fogdö, Vansö och Härad.

Strängnäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Strängnäs landskommun, Åker, Länna, Taxinge, Kärnbo, Ytterenhörna, Överenhörna, Toresund, Ytterselö, Överselö och Aspö samt staden Strängnäs.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Mariefreds förenande med distriktet. Stadsfiskalstjänsten i Strängnäs upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Vingåkers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Julita, Östra Vingåker, Västra Vingåker och Österåker.

Valla landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Floda, Sköldinge, Vadsbro, Blacksta, Husby-Oppunda, Vrena, Bettna, Lerbo och Stora Malm.

Villåttinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Dunker, Lilla Malma, Hyltinge, Helgesta, Årdala, Forssa, Flen och Mellösa samt Malmköpings köping (=Villåttinge härad).

ÖSTERGÖTLANDS LÄN.*Rimforsa landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Vårdnäs, Tjärstad, Kättilstad, Hägerstad, Oppeby, Hycklinge och Horn.

Kisa landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Eneby, Kisa, Tidetersrum, Norra Vi, Sund, Asby, Torpa, Västra Ryd och Svinhult.

Ödeshögs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Tollstad, Ödeshög, Stora Åby, Trehörna, Rök, Heda, Svanshals, Kumla, Appuna, Hov och Väderstad.

Boxholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bjälbo, Allhelgona, Järstad, Högby, Hogstad, Rinna, Ekeby, Åsbo, Blåvik och Malexander samt staden Skänninge.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Skänninge upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Mjölby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Harg, Östra Tollstad, Sya, Veta, Viby, Herrberga, Normlösa och Västerlösa (= Vifolka härad) samt staden Mjölby.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Mjölby upphör.

Borensbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Klockrike, Brunneby, Kristberg, Ekebyborna, Lönsås, Älvestad, Skeppsås, Vallerstad, Fornåsa och Västra Ny.

Motala landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Motala landskommun och Vinnerstad.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Motalas förenande med distriktet.

Vadstena landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ask, Varv, Styra, Västra Stenby, Hagebyhöga, Fivelstad, Orlunda, Strå, S:t Per, Nässja, Örberga, Herrestad, Källstad, Rogslösa och Väversunda.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Vadstenas förenande med distriktet.

Hällestads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Godegård, Tjällmo och Hällestad.

Finspångs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Risinge, Regna och Skedevi.

Bråbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Simonstorp, Kvillinge, Krokek och Kvarsebo.

Lösings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Vånga, Kullerstad, Kimstad, Tingstad, Furingstad, Styrestad och Dagsberg.

Vikbolandets landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Östra Stenby, Östra Husby, Häradshammar, Jonsberg, Rönö, Östra Ny, Å, Kuddby, Konung Sund och Tåby.

Skärkinds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Husby, Drothem, Skönberga, Mogata, Skällvik, Östra Ryd, Gårdeby, Skärkind och Gistad.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Söderköpings förenande med distriktet.

Valdemarsviks landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Börrum, S:t Anna, Gryt, Ringarum och Yxnerum samt Valdemarsviks köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Valdemarsviks köping upphör.

Gullbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lillkyrka, Östra Skrukeby, Törnevalla, Östra Harg, Rystad, Kaga, Vreta kloster, Stjärnorp, Ljung, Flistad och Björkeberg.

Åtvidabergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Vårdsberg, Åskeby, Örtomta, Bankekind, Grebo, Värna, Björsäter, Åtvid, Vist och Landeryd.

Valkebo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Skeda, Slaka, Kärna, Ledberg, Rappestad, Sjögestad, Vikingstad, Gammalkil, Nykil och Ulrika.

JÖNKÖPINGS LÄN.*Gränna landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Gränna landskommun, Visingsö, Ölmstad och Skärstad (= Vista härad) samt staden Gränna.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Gränna bibehålles tills vidare.

Huskvarna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Svarttorp, Lekeryd, Järnsås, Öggestorp, Hakarp och Rogberga samt staden Huskvarna.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Huskvarna bibehålles tills vidare.

Nässjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Barkeryd, Nässjö landskommun och Forserum samt staden Nässjö.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Nässjö upphör.

Mo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Barnarp, Månsarp, Sanderyd, Järstorp, Bankeryd, Bottnaryd, Mulse-ryd, Angerdshestra, Bondstorp, Stengårdshult, Norra Unnaryd, Öreryd, Norra Hestra, Valdshult, Åsenhöga och Källeryd.

Mariannelunds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hässleby, Ingatorp, Bellö, Edshult och Hult samt Mariannelunds köping.

Eksjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Mellby, Höreda, Eksjö landskommun, Norra Solberga och Flisby samt staden Eksjö.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Eksjö bibehålles tills vidare.

Aneby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Askeryd, Bredestad, Bälaryd, Lommaryd, Haurida, Vireda, Marbäck och Frinnaryd.

Tranås landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Linderås, Säby och Adelöv samt staden Tranås.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Tranås bibehålles tills vidare.

Malmbäcks landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ödestugu, Malmbäck, Almesåkra, Bringetofta, Hylletofta, Svenarum och Norra Sandsjö samt Bodafors köping.

Sävsjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Vrigstad, Nydala, Hjälmeryd, Stockaryd, Hultsjö, Skepperstad, Hjärtlanda, Norra Ljunga, Vallsjö, Fröderyd, Bäckaby, Ramkvilla och Södra Solberga.

Alseda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Korsberga, Lemnhult, Näshult, Stenberga, Skirö, Nye, Skede, Alseda, Ökna, Karlstorp och Kråkshult.

Vetlanda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bäckseda, Näsby, Myresjö, Lannaskede, Nävelsjö, Björkö och Vetlanda landskommun samt staden Vetlanda.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Vetlanda bibehålles tills vidare.

Gislaveds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gnosjö, Anderstorp, Båraryd, Våthult, Bosebo, Villstad, Burseryd och Sandvik.

Långaryds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gryteryd, Södra Hestra, Långaryd, Färgaryd, Femsjö, Södra Unnaryd och Jälluntofta.

Reftele landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kållerstad, Ås, Bolmsö, Tannåker, Dannäs, Torskinge, Forsheda, Bredaryd, Reftele och Kultorp.

Värnamo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kärda, Hånger, Värnamo landskommun, Tännö, Våxtorp, Rydaholm och Gällaryd samt staden Värnamo.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Värnamo bibehålles tills vidare.

Skillingaryds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fryele, Hagshult, Kävsjö, Åker, Tofteryd och Byarum.

KRONOBERGS LÄN.*Åseda landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Åseda, Nottebäck med Granhult, Sjösås, Hornaryd och Drev.

Lenhovda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Dädesjö, Herråkra, Lenhovda och Älghult.

Kosta landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hälleberga, Ekeberga och Algutsboda.

Lessebo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Långasjö, Ljuder, Älmeboda, Hovmantorp, Furuby, Hemmesjö och Tegnaby samt Lessebo köping.

Tingsryds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Linneryd, Östra Torsås, Uråsa, Nöbbele, Väckelsång, Tingsås och Södra Sandsjö samt Tingsryds köping.

Kinnevalds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Almundryd, Urshult, Jät, Kalvsvik samt den inom Kinnevalds härad belägna delen av Skatelövs socken.

Norrvidinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tävelsås, Dänningelanda, Vederslöv, Öja, Bergunda, Öjaby, Gårdsby, Söraby, Tjureda, Tolg, Asa, Aneboda, Berg och Ormesberga.

Moheda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ör, Härlöv, Moheda, Slätthög, Mistelås, Kvenneberga, Hjortsberga och Lekaryd.

Alvesta landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Aringsås, Blädinge, Vislanda och Västra Torsås samt den inom Allbo härad belägna delen av Skatelövs socken.

Älmhults landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Härlunda, Virestad och Stenbrohult samt Älmhults köping.

Ljungby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Pjätteryd, Agunnaryd, Södra Ljunga, Hamneda, Tutaryd och Ryssby samt staden Ljungby.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Ljungby upphör.

Lidhults landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kånna, Berga, Dörarp, Vittaryd, Angelstad, Odensjö, Lidhult, Vrå, Torpa, Annerstad och Nöttja.

Markaryds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Göteryd, Hinneryd, Traryd, Hallaryd och Markaryd samt Markaryds köping.

KALMAR LÄN.*Ukna landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Gärdserum, Dalhem, Ukna, Hannäs, Tryserum, Östra Ed, Västra Ed och Överum.

Gamleby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Loftahammar, Lofta, Gamleby, Odensvi och Hallingeberg.

Hjorteds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Locknevi, Blackstad, Törnsfall, Gladhammar, Västrum och Hjorted.

Södra Vi landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Frödinge, Djursdala, Södra Vi och Rumskulla.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Vimmerbys förenande med distriktet.

Hultsfreds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Pelarne, Vimmerby landskommun och Vena samt Hultsfreds köping.

Tunaläns landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tuna, Misterhult och Kristdala samt Figeholms köping (= Tunaläns härad).

Målilla landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Mörlunda, Tveta, Målilla, Gårdveda och Lönneberga.

Virserums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Järeda, Virserum, Fagerhult och Kråksmåla.

Högsby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fågelfors, Högsby, Långemåla och Fliseryd.

Stranda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Döderhult och Mönsterås samt
Mönsterås köping.

Norra Möre landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ålem, Ryssby, Bäckebo, Kristvalla, Åby, Förlösa, Kläckeberga och
Dörby.

Vassmolösa landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hossmo, Ljungby, S:t Sigfrid, Oskar, Mortorp, Arby och Hagby.

Nybro landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Madesjö och Örsjö samt
staden Nybro.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Nybro bibehålles tills vidare.

Vissefjärda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Vissefjärda, Karlslunda och Gullabo samt
Emmaboda köping.

Torsås landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Våxtorp, Halltorp, Söderåkra och Torsås.

Åkerbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Böda, Högby, Källa, Persnäs, Föra, Alböke och Löt.

Borgholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Köping, Råpplinge, Högserum, Ekby, Bredsätra, Gårdslösa, Långlöt,
Runsten, Glömminge, Algutsrum och Norra Möckleby samt
staden Borgholm.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Borgholm upphör.

Mörbylånga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Torslunda, Vickleby, Resmo, Mörbylånga, Gårdby, Sandby, Stenåsa,
Hulterstad, Kastlösa, Smedby, Södra Möckleby, Segerstad, Gräsgård, Ventlinge
och Ås samt
Mörbylånga köping.

GOTLANDS LÄN.

Slite landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fårö, Bunge, Rute, Fleringe, Hall, Hangvar, Lärbro, Hellvi, Boge,
Bäl, Vallstena, Källunge, Hejnum, Tingstäde, Stenkyrka, Lummelunda och
Martebo samt
Slite köping.

Roma landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västkinde, Bro, Lokrume, Fole, Ekeby, Barlingbo, Endre, Hejdeby,
Follingbo, Akebäck, Roma, Björke, Viklau, Guldrupe, Buttle, Vänge, Sjonhem,
Halla, Ganthem, Dalhem, Hörsne med Bara, Gothem, Norrlanda, Anga, Kräk-
lingbo, Ala, Ardre, Gammelgarn och Östergarn.

Klintehamns landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västerhejde, Träkumla, Vall, Atlingbo, Hogrän, Stenkumla, Tofta, Eskelhem, Västergarn, Sanda, Mästerby, Väte, Hejde, Klinte, Fröjel, Eksta, Sproge, Silte och Hablingbo.

Hemse landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Levede, Gerum, Fardhem, Linde, Lojsta, Etelhem, Lye, Garde, Alskog, Lau, När, Burs, Stånga, Hemse, Alva, Rone, Eke, Havdhem, Näs, Grötlingbo, Fide, Öja, Hamra, Vamlingbo och Sundre.

BLEKINGE LÄN.*Kristianopels landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Kristianopel, Jämjö, Torhamn och Ramdala.

Lyceby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sturkö, Tjurkö, Lösen, Augerum och Rödeby.

Tvings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sillhövda, Eringsboda, Tving och Fridlevstad.

Nättraby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nättraby, Aspö, Hasslö, Förkärla, Listerby, Hjortsberga och Edestad.

Ronneby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ronneby landskommun och Backaryd.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Ronnebys förenande med distriktet.

Hoby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Öljuhult, Bräkne-Hoby, Åryd och Hällaryd.

Asarums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ringamåla och Asarum.

Jämshögs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kyrkhult och Jämshög samt Olofströms köping.

Mörrums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Mörrum, Elleholm och Gammalstorp.

Anm. Se Sölvesborgs landsfiskalsdistrikt.

Sölvesborgs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ysane, Mjällby och Sölvesborgs landskommun.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Sölvesborgs förenande med distriktet samt om överflyttning av Ysane socken till Mörrums distrikt.

KRISTIANSTADS LÄN.*Järrestads landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Östra Nöbbelöv, Simris, Järrestad, Östra Tommarp, Gladsax, Östra Vemmerlöv, Stiby, Vallby, Bolshög och Östra Hoby.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Simrishamns förenande med distriktet.

Löderups landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Borrby, Hörup, Löderup, Valleberga, Ingelstorp, Glemminge, Tosterup, Bollerup, Hannas, Hammenhög, Östra Herrestad och Östra Ingelstad.

Tryde landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Smedstorp, Kverrestad, Ullstorp, Övraby, Benestad, Tryde, Spjuts-
torp, Onslunda och Tranås samt
Tomelilla köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Tomelilla köping bibehålles tills vidare.

Brösarps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fågeltofta, S:t Olof, Rörum, Södra Mellby, Vitaby, Eljaröd, Andrarum,
Brösarp och Ravlunda (= Albo härad).

Degeberga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Maglehem, Hörröd, Huaröd, Degeberga, Vittskövle, Östra Sönnarslöv,
Everöd och Köpinge.

Äsphults landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lyngsjö, Östra Vram, Västra Vram, Linderöd, Äsphult, Djurröd,
Träne, Skepparslöv och Vä.

Fjälkinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Åhus, Rinkaby, Gustav Adolf, Nosaby, Fjälkinge, Nymö, Österslöv
och Fjälkestad samt
Åhus köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Åhus köping bibehålles tills vidare.

Näsums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Trolle-Ljungby, Gualöv, Kiaby, Ivö, Ivetofta, Näsrum, Vånga och
Oppmanna.

Färlövs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Färlöv, Norra Strö, Kviinge, Gryt, Knisslinge, Hjärsås, Emislöv och
Östra Broby.

Örkeneds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Glimåkra och Örkened.

Osby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Loshult, Osby och Hästveda samt
Osby köping.

Verums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Farstorp, Verum, Visseltofta, Vittsjö och Norra Åkarp.

Hässleholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Röke, Hörja, Vankiva och Stoby samt
staden Hässleholm.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Hässleholm upphör.

Vinslövs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Norra Sandby, Gumlösa, Sörby, Ignaberga, Vinslöv, Önnestad och
Nävlinge samt
Vinslövs köping.

Brönnestads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Häglinge, Tjörnarp, Norra Mellby, Brönnestad, Mattered, Västra Torup
och Finja.

Riseberga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Färingtofta, Riseberga, Perstorp och Odeljunga.

Örkelljunga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Rya, Örkelljunga, Fagerhult och Tosjö samt den inom Kristianstads
län belägna delen av Hishults socken.

Gråmanstorps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tostarp, Munka-Ljungby, Össjö, Källna, Östra Ljungby, Gråmanstorp och Vedby.

Björnekulla landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Stenestad, Västra Sönnarslöv, Kvidinge, Starby, Björnekulla, Västra Broby och Ausås.

Ängelholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Strövelstorp, Höja, Rebbelberga, Barkåkra och Hjärnarp samt staden Ängelholm.

Ann. Stadsfiskalstjänsten i Ängelholm upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Båstads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Förslöv, Grevie, Hov, Västra Karup och Torekov samt Båstads köping.

MALMÖHUS LÄN.*Oxie landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Särslöv, Södra Sallerup, Oxie, Glostorp, Lockarp, Bunkeflo, Västra Klagstorp, Tygelsjö, Arrie, Västra Ingelstad och Törringe.

Vellinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gässie, Eskilstorp, Hököpinge, Södra Åkarp, Mellan-Grevie, Östra Grevie, Lilla Slågarp, Stora Slågarp, Fuglie, Vellinge, Stora Hammar, Räng, Håslöv, Bodarp, Skegrie, Maglarp, Västra Tommarp, Hammarlöv och Västra Vemmerlöv.

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Skanörs med Falsterbo förenande med distriktet.

Svedala landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Kärrstorp, Svedala, Anderslöv, Fru Alstad, Västra Alstad, Gylle, Kyrkoköpinge, Dalköpinge, Gislöv och Bösarp samt Svedala köping.

Ann. Distriktsåklagartjänsten i Svedala köping upphör.

Lunds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Borgeby, Flädie, Fjälje, Stävie, Lackalänga, Västra Hoby, Håstad, Igelösa och Odarslöv, Stångby, Valkärre, Norra Nöbbelöv, Lunds landskommun, Stora Råby, Bjällerup och Hardeberga.

Dalby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Södra Sandby, Revinge, Silvåkra, Hällestad, Dalby, Bonderup, Gödelöv, Veberöd, Everlöv och Blentarp.

Klägerups landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Genarp, Lyngby, Esarp, Kyrkheddinge, Brågarp, Nevishög, Hyby, Skabersjö, Bjärshög, Bara och Mölleberga.

Arlövs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tottarp, Knästorp, Uppåkra, Flackarp, Lomma, Bjurlöv och Görslöv.

Klagstorps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Simlinge, Lilla Isie, Östra Torp, Hemmesdynge, Södra Åby, Östra Klagstorp, Äspö, Källstorp, Lilla Bedinge, Tullstorp, Östra Vemmenhög, Västra Vemmenhög, Grönby, Skivarp och Västra Nöbbelöv.

Skurups landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Önnarp, Gärdslov, Börringe, Slimminge, Skurup, Svenstorp, Hassle-Bösarp, Örsjö, Solberga, Katslösa och Villie samt Skurups köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Skurups köping bibehålles tills vidare.

Herrestads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sjörup, Skårby, Balkåkra, Snårestad, Bjäresjö, Hedeskoga, Öja, Stora Köpinge, Stora Herrestad, Borrie, Bromma, Sövestad, Högestad och Baldringe.

Sjöbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ramsåsa, Röddinge, Sövde, Ilstorp, Björka, Vomb, Södra Åsum, Tolånga, Vanstad och Lövestad.

Bjärsjölagårds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Öved, Östra Kärrstorp, Brandstad, Vollsjö, Fränninge, Långaröd, Östraby och Västerstad.

Eslövs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Holmby, Gårdstånga, Borlunda, Skeglinge, Skarhult, Östra Strö och Hurva samt staden Eslöv.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Eslöv upphör.

Hörby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Harlösa, Hammarlunda, Högseröd, Lyby, Hörby, Östra Sallerup, Svensköp och Åspinge samt Hörby köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Hörby köping upphör.

Hörs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gudmuntorp, Fulltofta, Bosjökloster, Södra Rörum, Höör, Munkarp och Norra Rörum samt Hörs köping.

Rönnebergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Glumslöv, St Ibb, Härslöv, Säby, Vadensjö, Örja, Tofta, Asmundtorp, Sireköpinge, Billeberga, Tirup, Svalöv, Felestad, Källs-Nöbbelöv, Norrvidinge och Norra Skrävlinge.

Röstånga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Torrlösa, Reslöv, Östra Karaby, Trollenäs, Västra Strö, Bosarp, Ask, Konga, Röstånga, Billinge, Hallaröd och Stehag.

Kävlinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Annelöv, Västra Sallerup, Remmarlöv, Örtofta, Lilla Harrie, Virke, Stora Harrie, Dagstorp, Södervidinge, Kävlinge, Hög, Västra Karaby, Saxtorp, Hofterup, Barsebäck och Löddeköpinge.

Höganäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Brunnby och Väsby samt staden Höganäs.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Höganäs upphör.

Kattarps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Viken, Jonstorp, Farhult, Vålinge, Kattarp, Fleninge och Allerum.

Mörarps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kropp, Mörarp, Bjuv, Norra Vram, Hässlunda, Frillestad, Välluv, Bårslöv, Fjärestad och Kvistofta.

Ekeby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Södra Vram, Risekatslösa, Ekeby, Kågeröd, Halmstad och Ottarp.

HALLANDS LÄN.*Skottorps landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Våxtorp, Hasslöv, Östra Karup, Skummeslöv, Ränneslöv och Ysby samt den inom Hallands län belägna delen av Hishults socken.

Laholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Knäred, Laholms landskommun, Tjärby, Veinge, Tönnersjö och Eldsberga.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Laholms förenande med distriktet samt om överflyttning av Tönnersjö och Eldsberga socknar till Harplinge distrikt.

Harplinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Trönninge, Snöstorp, Kvibille, Holm, Övraby, Vapnö, Söndrum, Harplinge, Steninge, Rävinge och Getinge.

Anm. Se Laholms landsfiskalsdistrikt.

Oskarströms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Breared, Enslöv, Kinnared, Torup och Slättåkra.

Årstads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Slöinge, Eftra, Skrea, Årstad, Asige, Abild, Vessige, Askome, Drängsered, Krogsared, Gunnarp och Gällared.

Falkenbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fagered, Källsjö, Ullared, Okome, Svartrå, Köinge, Dagsås, Sibbarp, Ljungby, Alfshög, Vinberg, Stavsinge och Morup.

Himle landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tvååker, Spannarp, Träslöv, Hunnestad, Gödestad, Grimeton, Rolfs-
torp, Skällinge, Nösslinge, Stannared, Valinge, Lindberg och Torpa (= Himle
härad).

Viske landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ås, Sällstorp, Veddige, Värö, Stråvalla, Frillesås, Landa, Ölmevalla, Gällinge, Idala och Förlanda.

Kungsbacka landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fjärås, Hanhals, Onsala, Vallda, Släp, Tölö, Älvsåker och Lindome.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Kungsbackas förenande med distriktet.

GÖTEBORGS OCH BOHUS LÄN.*Sävedals landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Härryda, Landvetter, Partille och Råda.

Fässbergs landsfiskalsdistrikt:

Källeredes socken samt
staden Mölndal.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om utbrytande av staden Mölndal till eget landsfiskalsdistrikt, benämnt Mölndals distrikt, samt om överflyttning av Källeredes socken till Askims distrikt. Stadsfiskalstjänsten i Mölndal bibehålles tills vidare.

Askims landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Askim, Västra Frölunda och Styrso.

Anm. Se Fässbergs landsfiskalsdistrikt.

Hisings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tuve, Öckerö, Torslanda, Björlanda, Säve, Backa och Rödbo (= Östra Hisings och Västra Hisings härader) samt staden Marstrand.

Ann. Stadsfiskalstjänsten i Marstrand upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Kungälv's landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Romelanda, Kareby, Ytterby, Harestad, Torsby och Lycke (= Inlands Södre härad) samt staden Kungälv.

Ann. Stadsfiskalstjänsten i Kungälv bibehålles tills vidare.

Stenungsunds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Håлта, Solberga, Jörlanda, Spekeröd, Norum, Ödsmål och Ucklum (= Inlands Nordre härad).

Ljungkile landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västerlanda, Hjärtum, Grinneröd, Ljung, Resteröd och Forshälla (= Inlands Torpe och Inlands Fräkne härader).

Orusts landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Torp, Myckleby, Långelanda, Stala, Tegneby, Röra, Morlanda, Skaftö, Fisebäckskil, Grundsund, Gullholmen, Kåringön och Mollösund (= Orusts Östra och Orusts Västra härader).

Tjörns landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Valla, Stenkyrka, Klövedal, Rönnäng och Klädesholmen (= Tjörns härad).

Lane landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lane-Ryr, Bäve, Herrestad, Skredsvik, Högås, Bokenäs och Dragsmark (= Lane härad).

Stångenäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lyse, Brastad och Bro (= Stångenäs härad).

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Lysekils förenande med distriktet.

Sotenäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Malmön, Kungshamn, Smögen, Askum, Tossene och Bärfendal (= Sotenäs härad).

Munkedals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Svarteborg, Håby, Foss, Hede, Sanne och Krokstad (= Tunge och Sörbygdens härader).

Kville landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kville, Bottna, Svenneby och Mo.

Tanums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tanum, Lur och Naverstad samt Grebbestads köping.

Strömstads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tjärnö, Skee, Näsinge, Hogdal och Lommelund (= Vette härad) samt staden Strömstad.

Ann. Stadsfiskalstjänsten i Strömstad upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

ÄLVSBORGS LÄN.

Skene landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sättila, Hyssna, Hajom, Berghem och Örby.

Horreds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fotskäl, Tostared, Surteby-Kattunga, Öxnevalla, Horred, Istorp, Kungsäter, Grimmared, Karl Gustav, Gunnarsjö, Torestorp, Älekulla och Öxabäck.

Kinna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kinna, Seglora, Fritsla, Skephult och Kinnarumma.

Svenljunga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ljushult, Hillared, Sexdrega, Roasjö, Redslared, Svenljunga, Ullasjö, Örsås, Revesjö, Holsljunga, Mjöbäck, Älvsered, Mårdaklev, Kalv, Östra Frölunda och Håcksvik.

Tranemo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sjötofta, Ambjörnarp, Mossebo, Tranemo, Nittorp, Ljungsarp, Ölsremma, Dalstorp, Hulared, Södra Åsarp, Månstad, Långhem, Dannike, Tvärred, Marbäck, Finnekumla, Södra Säm, Gällstad och Grönahög.

Redvägs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Strångsered, Gullered, Hössna, Timmele, Böne, Knätte, Liared, Kölingared, Fivlered, Dalum, Blidsberg, Humla, Kölaby, Solberga, Norra Åsarp och Smula (= Redvägs härad).

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Ulricehamns förenande med distriktet.

Ås landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kärråkra, Södra Vånga, Möne, Hällstad, Murum, Grovare, Fänneslunda, Härna, Södra Ving, Varnum, Tärby, Rångedala, Åspered, Toarp, Brämhult och Gingri (= Ås härad).

Bollebygds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Töllsjö, Bollebygd, Björketorp, Bredared och Sandhult.

Gäsene landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Närunga, Ljur, Kvinnestad, Asklanda, Ornunga, Vesene, Grude, Jällby, Södra Björke, Hudene, Skölvne, Norra Säm, Hov, Källunga, Hällestad, Mjälldrunga, Eriksberg, Broddarp, Öra, Alboga, Od, Molla, Fristad, Borgstena, Tämta och Vånga.

Ale landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hålanda, Ale-Skövde, Tunge, S:t Peder, Skeplanda, Östad, Kilanda, Starrkärr och Nödinge (= Ale härad).

Vättele landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Angered, Bergum, Stora Lundby, Lerum, Skallsjö, Hemsjö och Ödenäs.

Kullings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Alingsås landsförsamling och Rödene, Bälinge, Skogsbygden, Långared, Lena, Bergstena, Fullestad, Hol, Horla, Siene, Algutstorp, Kullings-Skövde, Södra Härene, Tumberg, Brättensby och Landa, Eggvena, Remmene, Tarsled, Fölene och Herrljunga.

Vassända landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Väne-Ryr och Vassända-Naglum.

Ann. Se Tunhems landsfiskalsdistrikt.

Tunhems landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Tunhem, Norra Björke, Gärdhem och Väne-Åsaka samt staden Trollhättan.

Anm. Kungl. Maj:tt vill framdeles besluta om utbrytande av staden Trollhättan till eget landsfiskalsdistrikt, benämnt Trollhättans distrikt, samt om förenande av Vassända distrikt med återstoden av Tunhems distrikt till ett distrikt, benämnt Väne distrikt. Stadsfiskalstjänsten i Trollhättan bibehålles tills vidare.

Flundre-Bjärke landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Upphärad, Rommele, Fors, Åsbräcka, Fuxerna, Stora Mellby, Magra, Erska och Lagmansered (= Flundre och Bjärke härader).

Valbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lerdal, Rännelanda, Råggård, Järbo, Högsäter, Färgelanda, Ödeborg, Torp och Valbo-Ryr (= Valbo härad).

Nordals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ör, Gunnarsnäs, Dalskog, Skållerud, Holm och Järn samt Melleruds köping (= Nordals härad).

Sundals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Grinstad, Erikstad, Bolstad, Gestad, Brålanda, Sundals-Ryr och Frändefors (= Sundals härad).

Tössbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Edsleskog, Mo, Fröskog, Åmåls landskommun, Tösse, Tydje och Ånimskog (= Tössbo härad).

Anm. Kungl. Maj:tt vill framdeles besluta om staden Åmåls förenande med distriktet.

Dals-Eds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bäcke, Ödskölt, Nössemark, Håbol, Dals-Ed, Töftedal, Rölända och Gesäter.

Bengtsfors landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tisselskog, Steneby, Laxarby, Vårvik, Torrskog och Ärtemark samt Bengtsfors köping.

SKARABORGS LÄN.*Tidans landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Locketorp, Väring, Horn, Frösve, Säter, Berg, Lerdala, Timmersdala, Böja, Låstad, Binneberg, Odensåker, Tidavad, Svenneby, Hjälstad, Mo, Vad, Flistad, Götlunda, Bällefors, Ekeskog, Beateberg, Fågre och Trästena.

Karlsborgs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ransberg, Mölltorp, Karlsborg, Tived, Udenäs och Halna.

Hasslerörs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Utby, Ekby, Ek, Ullervad, Björsäter, Leksberg, Torsö, Hassle-Berga-Enåsa, Färed, Bäck och Fredsberg samt Töreboda köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Töreboda köping upphör.

Hova landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lyrestad, Hova, Älgarås, Finnerödja och Amnehärad.

Gudhems landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ljunghem, Edåsa, Sjögerstad, Rådene, Borgunda, Dala, Högstena, Södra Kyrketorp, Stenstorp, Brunnhem, Segerstad, Håkantorp, Valtorp, Torbjörntorp, Friggeråker, Östra Tunhem, Gudhem, Ugglum, Bjurum, Bjärka, Sätuna, Hornborga, Broddetorp, Vårsås, Varola, Hagelberg, Öm, Norra Kyrketorp, Våmb, Ryd, Forsby och Sventorp.

Hjo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Södra Fågelås, Norra Fågelås, Hjo landskommun, Grevbäck, Bredvik, Kyrkefalla och Mofalla.

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Hjos förenande med distriktet.

Vartofta landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Brismene, Börstig, Kinneved, Vårkumla, Luttra, Falköpings östra landskommun, Karleby, Slöta, Kälvene, Vartofta-Åsaka, Vistorp, Yllestad, Näs, Mularp, Åsle och Tiarp.

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Falköpings förenande med distriktet.

Tidaholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kungslena, Hömb, Varv, Brandstorp, Daretorp, Baltak, Acklinga, Agnetorp, Fröjered, Korsberga och Fridene.

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Tidaholms förenande med distriktet.

Slättängs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hångsdala, Skörtorp, Östra Gerum, Dimbo, Ottravad, Suntak, Valstad, Kymbo, Vättak, Härja, Utvängstorp, Sandhem, Nykyrka, Bjurbäck, Habo, Gustav Adolf och Velinga.

Axvalls landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Istrum, Öglunda, Eggby, Varnhem (Skarke), Norra Lundby, Häggum, Bolum, Stenum, Norra Ving, Skärv och Skånings-Åsaka.

Ann. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Skaras förenande med distriktet.

Skånings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Händene, Härlunda, Marum, Vinköl, Västra Gerum, Synnerby, Skallmeja, Trässberg, Härjevad, Saleby, Öttum, Jung, Fyrunga och Kvänum.

Vilske landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Norra Vånga, Edsvära, Ullene, Vilske-Kleva, Marka, Gökhem, Sörby, Trävattna, Floby, Göteve, Grolanda och Jäla.

Grästorps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Vänersnäs, Flo, Sal, Ås, Karaby, Tun, Friel, Täng, Håle, Särestad, Bjärby, Flakeberg, Hyringa, Längnum, Tengene och Trökörna samt Grästorps köping.

Ann. Distriktsåklagartjänsten i Grästorps köping upphör.

Vara landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sparlösa, Slädene, Levene, Malma, Främmestad, Bäreberg, Naum, Södra Kedum, Ryda, Long, Hällum, Skarstad och Önum samt Vara köping.

Vedums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Essunga, Kyrkås, Fåglum, Barne-Åsaka, Lekåsa, Eling, Laske-Vedum, Västerbitterna, Österbitterna, Larv, Södra Lundby, Långjum och Tråvad.

Läckö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Uvered, Järpås, Häggesled, Lavad, Tranum, Tådene, Norra Kedum, Väla, Gillstad, Örslösa, Söne, Skalunda, Rackeby, Gösslunda, Sunnersberg, Strö och Otterstad.

Kinnefjärdings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Mellby, Källands-Åsaka, Råda, Hovby, Norra Härene, Hasslösa, Lindärva, Säware, Hangelösa, Skeby, Källby, Broby, Ova, Skälvum, Husaby och Ledsjö.

Kinne landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västerplana, Medelplana, Österplana, Kestad, Kinne-Kleva, Sil, Kinne-Vedum, Fullösa, Forshem, Bredsäter, Lugnås, Holmestad, Götene och Vättlösa.

VÄRMLANDS LÄN.

Färnebo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Rämen, Gåsborn, Nordmark och Färnebo.

Storfors landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Brattfors, Kroppa och Lungsund.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Filipstads förenande med distriktet.

Visnums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Rudskoga, Södra Råda, Visnums-Kil, Visnum och Varnum.

Väse landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ölme, Väse, Östra Fågelvik och Alster.

Karlstads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hammarö och Grava (= Karlstads härad).

Kils landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nedre Ullerud, Stora Kil och Frykerud.

Ransäters landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Övre Ullerud och Ransäter.

Grums landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nor, Segerstad, Grums, Borgvik och Ed (= Grums härad).

Näs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bro, Södra Ny, Huggenäs, By, Botilsäter, Ölserud, Millesvik, Eskilsäter, Tveta och Kila samt Säfte köping (= Näs härad).

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Säfte köping upphör.

Gillbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Svanskog, Långserud, Gillberga, Värmskog, Stavnäs, Högerud och Glava (= Gillbergs härad).

Årjängs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sillerud, Silbodol, Blomskog, Trankil, Västra Fågelvik och Holmedal samt

Årjängs köping.

Järnskögs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Töcksmark, Östervallskog, Karlanda, Järnskog och Skillingmark.

Charlottenbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Köla, Eda, Bogen, Gunnarskog och Ny.

Arvika landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Älgå, Arvika landskommun, Mangskog, Brunskog och Boda samt staden Arvika.

Anm. Stadsfiskaltjänsten i Arvika bibehålles tills vidare.

Finnskoga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nyskoga, Södra Finnskoga, Norra Finnskoga och Dalby.

Ekshärads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Norra Ny och Ekshärad.

Uddeholms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gustav Adolf och Norra Råda.

Nyeds landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sunnemo, Älvsbacka och Nyed.

Rottna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Ämtervik och Gräsmark samt de väster om Frykensäjöarna belägna delarna av Sunne och Lysviks socknar.

Sunne landsfiskalsdistrikt:

Östra Ämtervik samt de öster om Frykensäjöarna belägna delarna av Sunne och Lysviks socknar ävensom

Sunne köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Sunne köping upphör.

Torsby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fryksände, Lekvattnet, Östmark och Vitsand.

ÖREBRO LÄN.*Örebro landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Kil, Gräve, Tysslinge, Vintrosa, Täby, Mosjö, Ånsta, Eker, Hovsta och Axberg.

Glanshammars landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Almby, Rinkaby, Glanshammar, Ödeby, Lillkyrka, Götlunda, Stora Mellösa, Norrbyås, Gällersta och Ekeby.

Sköllersta landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lännäs, Asker, Sköllersta, Svennevad och Bo.

Hallsbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lerbäck och Hallsberg samt Hallsbergs köping.

Kumla landsfiskalsdistrikt:

Kumla socken.

Anm. Staden Kumla, som erhåller stadsrättigheter den 1 januari 1942, skall ingå i distriktet.

Grimstens landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kräklinge, Hardemo, Hackvad, Viby och Ramundeboda (= Hardemo och Grimstens härader).

Sundbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Snavlunda, Hammar och Askersunds landskommun (= Sundbo härad).

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Askersunds förenande med distriktet.

Edsbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Skagershult, Tångeråsa, Edsberg, Knista, Hidinge, Kvistbro och Nysund (= Edsbergs härad).

Karlskoga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Degerfors och Bjurtjärn (= Karlskoga härad) samt staden Karlskoga.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Karlskoga upphör. I landsfiskalsdistriktet anställas två landsfiskaler, av vilka den ene skall vara polischef och allmän åklagare samt den andre utmättningsman.

Hällefors landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Grythyttan och Hällefors (= Grythytte och Hällefors härad).

Anm. Se Nora landsfiskalsdistrikt.

Nora landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hjulsjö, Järnboås, Nora landskommun och Viker (= Nora och Hjulsjö härad).

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Noras förenande med Nora landsfiskalsdistrikt, samt om överflyttning av Hjulsjö socken till Hällefors distrikt.

Fellingsbro landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ervalla, Näsby och Fellingsbro (= Fellingsbro härad).

Linde landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Linde och Ramsberg (= Linde och Ramsbergs härad).

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Lindesbergs förenande med distriktet.

Ljusnarsbergs landsfiskalsdistrikt:

Ljusnarsbergs socken samt

Kopparbergs köping (= Nya Kopparbergs härad).

VÄSTMANLANDS LÄN.*Västanfors landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Västanfors och Västervåla.

Norbergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Norberg, Karbenning och Västerfärnebo.

Ramnäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ramnäs, Sura, Skultuna, Fläckebo och Haraker.

Västerås landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västerås-Barkarö, Dingtuna, Lillhärad, Skerike, Romfartuna, Tillberga, Hubbo, Badelunda, Irsta, Kärrbo, Kungsåra, Ängsö, Björksta, Tortuna och Sevalla.

Kolbäcks landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Svedvi, Berg, Munktorp, Kolbäck, Säby och Rytterne.

Arboga landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Torpa, Kung Karl, Kungs-Barkarö, Björskog, Säterbo, Arboga landskommun och Medåker samt

Kungsörs köping och staden Arboga.

Anm. Distriktsåklagartjänsterna i Kungsörs köping och Arboga stad upphöra. Staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Hedströmmens landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västra Skedvi, Himmeta, Bro och Malma, Odensvi, Hed, Gunnilbo och Skinnskatteberg.

Sala landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Kumla, Kila, Sala landskommun, Möklinta, Enåker, Norrby och Tärna.

Heby landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Västerlövsta, Altuna, Simtuna, Frösthult, Härnevi, Torstuna, Österunda och Vittinge.

Våla landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Huddunge, Harbo, Östervåla och Nora (= Våla härad).

KOPPARBERGS LÄN.*Stora Kopparbergs landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Vika, Stora Kopparberg och Aspeboda.

Svärdsjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sundborn, Svärdsjö och Enviken.

Stora Tuna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Stora Tuna, Torsång, Gustafs och Silvberg.

Domnarvets landsfiskalsdistrikt:

Domnarvets kommun samt

Borlänge köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Borlänge köping bibehålles tills vidare.

By landsfiskalsdistrikt:

Socknarna By och Folkärna.

Avesta landsfiskalsdistrikt:

Grytnäs socken,

Krylbo köping samt

staden Avesta.

Anm. Distriktsåklagartjänsterna i Krylbo köping och Avesta stad upphöra.

Hedemora landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Garpenberg och Hedemora landskommun samt

staden Hedemora.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Hedemora upphör.

Säters landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Husby, Säters landskommun och Stora Skedvi samt

staden Säter.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Säter upphör. Staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Smedjebackens landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Söderbärke, Malingsbo och Norrbärke samt

Smedjebackens köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Smedjebackens köping bibehålles tills vidare.

Ludvika landsfiskalsdistrikt:

Ludvika landskommun samt

staden Ludvika.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Ludvika upphör.

Grangärde landsfiskalsdistrikt:

Grangärde socken.

Nås landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Säfsnäs, Floda och Nås.

Järna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Järna och Äppelbo.

Malungs landsfiskalsdistrikt:

Malungs socken.

Lima landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lima och Transtrand.

Gagnefs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Gagnef, Ål och Bjursås.

Leksands landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Leksand och Siljansnäs.

Rättviks landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Rättvik, Boda och Ore (= Rättviks tingslag).

Orsa landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Orsa och Våmhus samt de delar av Mora socken, som äro belägna dels inom Våmhus sockens territoriella område dels ock norr om sistnämnda socken.

Mora landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sollerön och Venjan samt de delar av Mora socken, som icke tillhöra Orsa landsfiskalsdistrikt, ävensom

Morastrands köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Morastrands köping upphör.

Älvdalens landsfiskalsdistrikt:

Älvdalens socken (= Älvdals tingslag).

Särna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Särna och Idre (= Särna och Idre tingslag).

GÄVLEBORGS LÄN.*Hedesunda landsfiskalsdistrikt:*

Socknarna Österfärnebo, Hedesunda och Årsunda.

Sandvikens landsfiskalsdistrikt:

Högbo socken samt
Sandvikens köping.

Gävle landsfiskalsdistrikt:

Valbo socken.

Hille landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hille och Hamrånge.

Ockelbo landsfiskalsdistrikt:

Ockelbo socken.

Ovansjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Järbo och Ovansjö samt
Storviks köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Storviks köping upphör.

Torsåkers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hofors och Torsåker.

Hanebo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Segersta och Hanebo.

Bollnäs landsfiskalsdistrikt:

Bollnäs socken samt
Bollnäs och Björkhamre köpingar.

Anm. Distriktsåklagartjänsterna i Bollnäs och Björkhamre köpingar bibehållas tills vidare.

Alfta landsfiskalsdistrikt:

Alfta socken.

Ovanåkers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ovanåker och Vöxna.

Skogs landsfiskalsdistrikt:

Skogs socken samt Bergviks och Ljusne kapellförsamlingar av Söderala socken.

Norråla landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Norråla, Trönö, Mo och Rengsjö samt Söderala socken med undantag av Bergviks och Ljusne kapellförsamlingar.

Enångers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nianfors, Enånger och Njutånger (= Enångers tingslag).

Delsbo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bjuråker, Norrbo och Delsbo (= Delsbo tingslag).

Forsa landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Forsa, Hög och Ilsbo.

Hälsingtuna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hälsingtuna, Idenor och Rogsta.

Anm. Kungl. Maj:t vill framdeles besluta om staden Hudiksvalls förenande med distriktet.

Gnarps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Harmånger, Jättendal och Gnarp.

Bergsjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Bergsjö och Hassela.

Arbrå landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Arbrå och Undersvik.

Järvsö landsfiskalsdistrikt:

Järvsö socken.

Ljusdals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ljusdal och Ramsjö samt

Ljusdals köping.

Anm. Distriktsåklagartjänsten i Ljusdals köping bibehålles tills vidare.

Färila landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Färila-Kårböle och Los.

VÄSTERNORRLANDS LÄN.

Borgsjö landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Haverö och Borgsjö.

Torps landsfiskalsdistrikt:

Torps socken.

Stöde landsfiskalsdistrikt:

Stöde socken.

Tuna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sättna, Selånger, Tuna och Attmar.

Njurunda landsfiskalsdistrikt:

Njurunda socken.

Sköns landsfiskalsdistrikt:

Sköns socken.

Timrå landsfiskalsdistrikt:

Timrå socken.

Alnö landsfiskalsdistrikt:

Alnö socken.

Ljustorps landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Tynderö, Hässjö och Ljustorp.

Indals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Indal, Liden och Holm.

Säbrå landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Häggdånger, Säbrå, Stigsjö, Viksjö, Högsjö och Hemsö.

Gudmundrå landsfiskalsdistrikt:

Gudmundrå socken.

Bjärträ landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nora, Skog och Bjärträ.

Nordingrå landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ullånger, Nordingrå och Vibyggerå.

Boteå landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Styrnäs, Boteå, Överlänäs och Sänga.

Nylands landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Torsåker, Ytterlänäs och Dal.

Sollefteå landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Multrä, Sollefteå landskommun, Ed, Långsele och Graninge samt staden Sollefteå (= Sollefteå tingslag).

Anm. Stadsfiskaltjänsten i Sollefteå upphör.

Ramsele landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Helgum, Edsele och Ramsele.

Ådalslidens landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Resele, Ådals-Liden och Junsele.

Hotings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fjällsjö, Bodum och Tåsjö.

Nätra landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nätra, Sidensjö och Skorped.

Anundsjö landsfiskalsdistrikt:

Anundsjö socken.

Björna landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Björna, Gideå och Trehörningsjö.

Själevads landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Mo och Själevad.

Arnäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Arnäs och Grundsunda.

JÄMTLANDS LÄN.

Fors landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Fors, Hällesjö och Håsjö.

Ragunda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ragunda, Borgvattnet och Stugun.

Brücke landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Brücke, Nyhem, Sundsjö, Revsund och Bodsjö.

Brunflo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hackås, Näs, Lockne, Marieby och Brunflo.

Rödöns landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Rödön, Näskott, Aspås, Ås, Kyrkås, Lit och Häggenås.

Föllinge landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Föllinge, Laxsjö och Hotagen.

Hammerdals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hammerdal och Gåxsjö.

Ströms landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Ström och Alanäs.

Frostvikens landsfiskalsdistrikt:

Frostvikens socken.

Undersåkers landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Åre och Undersåker.

Mörsils landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Mörsil, Kall och Mattmar.

Offerdals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Offerdal och Alsen.

Frösöns landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Frösön och Sunne.

Ovikens landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Norderön, Hallen, Marby, Oviken och Myssjö.

Bergs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Berg, Åsarne, Klövsjö och Rätan (= Bergs tingslag).

Hede landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Vemdalen och Hede.

Tännäs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Storsjö och Tännäs.

Svegs landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Lillhärdal, Linsäll, Sveg och Älvros samt Svegs köping.

Ytterhogdals landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Överhogdal, Ytterhogdal och Ängersjö.

VÄSTERBOTTENS LÄN.

Vännäs landsfiskalsdistrikt:

Vännäs socken samt

Vännäs köping.

Umeå landsfiskalsdistrikt:

Holmsunds socken samt den söder om Ume älv belägna delen av Umeå landskommun.

Sävars landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Sävar och Holmön samt den norr om Ume älv belägna delen av Umeå landskommun.

Nordmalings landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nordmaling och Hörnefors.

Bjurholms landsfiskalsdistrikt:

Bjurholms socken.

Degerfors landsfiskalsdistrikt:

Degerfors socken (= Degerfors tingslag).

Lycksele norra landsfiskalsdistrikt:

Den norr om Ume älv belägna delen av Lycksele socken.

Lycksele södra landsfiskalsdistrikt:

Den söder om Ume älv belägna delen av Lycksele socken samt Lycksele köping.

Stensele landsfiskalsdistrikt:

Stensele socken.

Sorsele landsfiskalsdistrikt:

Sorsele socken.

Tärna landsfiskalsdistrikt:

Tärna socken.

Fredrika landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Örträsk och Fredrika.

Åsele landsfiskalsdistrikt:

Åsele socken.

Dorotea landsfiskalsdistrikt:

Dorotea socken.

Dikanäs landsfiskalsdistrikt:

Följande delar av Vilhelmina socken: Dikanäs kyrkobokföringsdistrikt samt den del av Vilhelmina kyrkobokföringsdistrikt, som är belägen norr om gränslinjen mellan å ena sidan Heligfjälls skifteslag, Nästansjö och Fredrikshalls skifteslags hemskifte, hemmanet Lomsjönäs nr 1, kronoparken Aronsjökullarne, Bäcksele och Benktestjärns skifteslag, Latikbergs och Annivare lilla skifteslag, Järvsjö skifteslags hemskifte, Hacksjö skifteslags hemskifte samt hemmanet Norrvik nr 1 och å andra sidan kronoparken Malgomajlandet, Siksjönäs skifteslag, kronoparken Varesåsen, Lövlidens skifteslag, Vilhelmina, Baksjönäs, Bergbacka och Granbergs skifteslag, Malgoviks skifteslags utskifte vid Brännsjön, kronoparken Vojmåsen, Dalasjö skifteslag, Siksjö skifteslag, Rismyrlidens skifteslag, Gransjö skifteslag samt kronoparken Hörnan.

Vilhelmina landsfiskalsdistrikt:

De delar av Vilhelmina socken, som icke ingå i Dikanäs distrikt.

Bygdeå landsfiskalsdistrikt:

Bygdeå socken.

Nysätra landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nysätra och Lövånger.

Burträsk landsfiskalsdistrikt:

Burträsk socken (= Burträsk tingslag).

Skellefteå södra landsfiskalsdistrikt:

Bureå socken samt den söder om Skellefte älv belägna delen av Skellefteå landskommun.

Skellefteå norra landsfiskalsdistrikt:

Den norr om Skellefte älv belägna delen av Skellefteå landskommun.

Byske landsfiskalsdistrikt:

Byske socken.

Jörns landsfiskalsdistrikt:

Jörns socken.

Norsjö landsfiskalsdistrikt:

Norsjö socken.

Malå landsfiskalsdistrikt:

Malå socken.

NORRBOTTENS LÄN.

Piteå norra landsfiskalsdistrikt:

Norr fjärdens socken samt den norr om Pite älv belägna delen av Piteå landskommun ävensom de söder om älven, i samma kommun belägna byarna Sikfors med Borgfors, Selsborg, Kullen, Skomanstjälen, Storsträsk och Bäcknäs ävensom staden Piteå.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Piteå upphör; staden förenas tills vidare med distriktet allenast i polis- och åklagarhänseende.

Piteå södra landsfiskalsdistrikt:

Hortlax socken samt de delar av Piteå landskommun, som icke ingå i Piteå norra distrikt.

Älvsby landsfiskalsdistrikt:

Älvsby socken.

Arvidsjaur landsfiskalsdistrikt:

Arvidsjaur socken (= Arvidsjaur tingslag).

Arjeplogs landsfiskalsdistrikt:

Arjeplogs socken (= Arjeplogs tingslag).

Nederluleå landsfiskalsdistrikt:

Nederluleå socken (= Nederluleå tingslag).

Edefors landsfiskalsdistrikt:

Edefors socken samt den söder om Lule älv belägna delen av Överluleå socken ävensom de norr om älven, i samma socken belägna byarna Vittjärv, Vittjärvs såg och kvarn, Rasmyran, Kusträsk, Kusån, Rörudden och Bredåker.

Överluleå landsfiskalsdistrikt:

De delar av Överluleå socken, som icke ingå i Edefors distrikt, samt staden Boden.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Boden bibehålles tills vidare.

Jokkmokks landsfiskalsdistrikt:

Jokkmokks socken (= Jokkmokks tingslag).

Råneå landsfiskalsdistrikt:

Råneå socken (= Råneå tingslag).

Överkalix landsfiskalsdistrikt:

Överkalix socken (= Överkalix tingslag).

Töre landsfiskalsdistrikt:

Töre socken.

Nederkalix landsfiskalsdistrikt:

Nederkalix socken.

Haparanda landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Nedertorneå och Karl Gustav samt staden Haparanda.

Anm. Stadsfiskalstjänsten i Haparanda upphör.

Övertorneå landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Hietaniemi och Övertorneå.

Korpilombolo landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Korpilombolo och Täreändö.

Pajala landsfiskalsdistrikt:

Socknarna Pajala och Junosuando.

Malmbergets landsfiskalsdistrikt:

Malmbergets kyrkobokföringsdistrikt av Gällivare socken.

Hakkas landsfiskalsdistrikt:

Följande inom Gällivare socken belägna byar och lägenheter: Ansavaara, Björkberget, Båtträsk, Bönträsk, Flakaberg, Getberget, Hakkasbyn, Hjärpudden, Hornberg, Vitträsk kapell, Härkmyran, Kattån, Kevjärvi, Kittisvaara, Kilvo, Koskivaara, Lillberget, Lillsaivis, Lomondivaara, Muorka, Mårdsel, Mäntyvaara, Nattavaara by och stationssamhälle, Neitisskaite, Norsivaara, Urtimjaure, Pahtapale, Palohuornas, Palovaara, Polcirkelns station, Purnu, Radnilombolo, Ratukka-vaara, Risträsk, Rovanen, Rudna, Ruuti, Sadjemvaara, Salmijärvi, Sammako, Sarvisvaara, Satter, Siekkavaara, Skeldoive, Skröven, Slättberg, Solberget, Solmyran, Storberget, Storsaivis, Suobbat, Talvirova, Tiurivaara, Torasjärvi, Torri-vaara, Ullatti, Västanälv, Vuoddas, Vuomavaara, Vähävaara, Yrtivaara och Äijävaara.

Gällivare landsfiskalsdistrikt:

De delar av Gällivare socken, som icke ingå i Malmbergets och Hakkas landsfiskalsdistrikt.

Vittangi landsfiskalsdistrikt:

Vittangi kapellförsamling av Jukkasjärvi socken.

Kiruna landsfiskalsdistrikt:

Jukkasjärvi socken med undantag av Vittangi kapellförsamling.

Karesuando landsfiskalsdistrikt:

Karesuando socken (= Karesuando tingslag).